

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

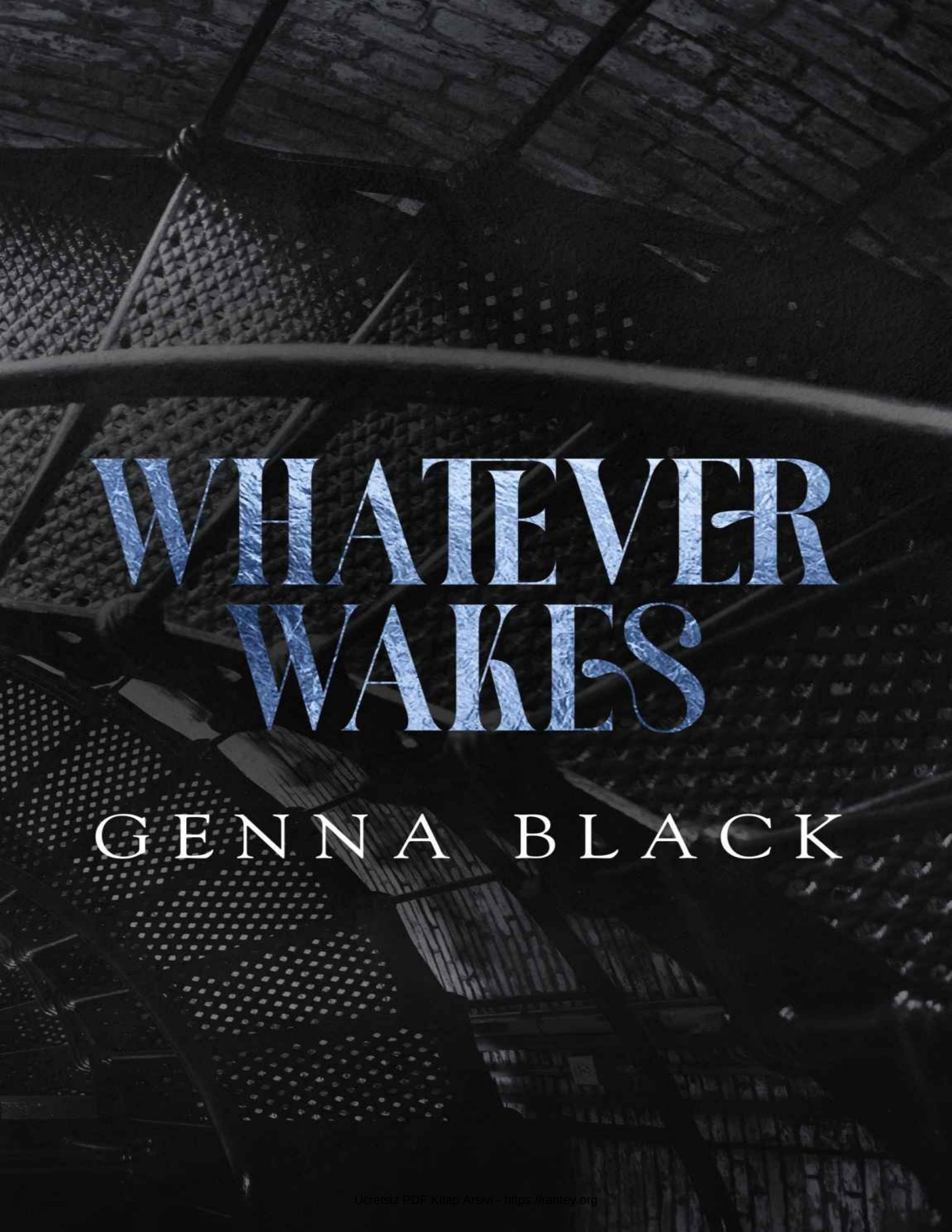
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

WHATEVER WAKES

GENNA BLACK

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

- [Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız](#)
- [Çeviri Yedek Telegram Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitap İstekleri Kanalımız](#)
- [Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri](#)
- [Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız](#)

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz.

Kitaplarımız paylaşılmak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

NE OLURSA OLSUN

GENNA SİYAH

Copyright © 2025 by Genna Black

Tüm hakları saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü, bir kitap incelemesinde kısa alıntılarının kullanılması dışında, yazarın yazılı izni olmaksızın, bilgi depolama ve erişim sistemleri de dahil olmak üzere, herhangi bir biçimde veya herhangi bir elektronik veya mekanik yolla çoğaltılamaz.

Vellum ile oluşturuldu

İÇİNDEKİLER

İÇERİK UYARISI

Önsöz

1. Cozy or Bust
2. Her zaman lanet bir adam
3. Ofisimin Halısında Kanaması Olan Kadın
4. Biri Yüzüme Balyozla Tokat Atmış Gibi Hissediyorum
5. Ben tam bir Goner'ım.
6. Lanet olası bir ada kaçamağı
7. Az önce bana şaplak mı attın?
8. Artık Sır Yok
9. Uzun Sürmese Bile
10. Ondan Nefret Ettiğimi Aylar Önce Söylemeliydim
11. Teslimiyetinin Sesinden Daha Tatlı Bir Şey Yok
12. Yakacak Odunumuz ve Birbirimiz Olduğu Sürece
13. Uyumana Yardım Edebilir miyim?
14. Ne tür bir aptal?
15. Onu Her Senaryoda Okuyabilirim
16. Aslında Ölü Bedenler Olduğunu Unutmuşum
17. Çok yoruldu, değil mi?
18. Onu Sonsuza Kadar Burada Tutamayacağım İçin Talihsizim
19. Sonuçlar Olacak
20. O Çoktan Gitti
21. Güvenli
22. Bunun İçin Çalışıyordum
23. Oyun Bitti
24. Ev Kocas

Sonsöz

Teşekkür Yazar

Hakkında Ayrıca

yazan Genna Black

Eğer Granite en sevdiğiniz Sleep Token şarkısıysa, bu şarkı tam size göre.

"Okyanusun, kaç kez gönderilirse gönderilsin, kıyı şeridini öpmeyi bırakmayı reddetmesinden daha güzel bir şey yoktur."
- Sarah Kay

İÇERİK UYARISI

Kan ve vahşet, adam kaçırma, rahat esaret, cinayet, fiziksel şiddet, MMC tarafından takip edilme, bıçaklı şiddet, silahlı şiddet, güvenli olmayan seks, açık dil, açık cinsel betimlemeler, cesetler, uyuşturucu, travma temaları, tıbbi acil durumlar, planlanmamış hamilelikten bahsedilmesi, Plan B'den belirsiz bir şekilde bahsedilmesi ve suyla ilgili tehlike.

Övgü, hafif aşağılama, dubcon, üreme, şaplak, deniz kabuğu topu gag.

Okuyucunun sağduyusu tavsiye edilir.

Listede olmayan herhangi bir tetikleyiciye rastlarsanız,
lütfen e-posta gönderin gennablackpa@gmail.com

PROLOGUE

EZRA

Tezgâhın üzerinde oturan SERAMİK KAR ADAMI boncuk gibi küçük gözleriyle bana bakıyor. Tüylerimi diken diken ediyor ve içimden onu bir kedi gibi tezgâhın kenarına doğru itip düşürmek geliyor.

Yılın bu zamanından hep nefret etmişimdir.

Bu konuda boğucu bir şey var - zoraki neşe, herkesin sarıldığı yeni başlangıçların boş vaatleri.

Bağdaştıramıyorum.

Gelecek yıl da bu yıl ve diğer yıllarda olduğum gibi aynı sefil pislik olacağım.

Eminim bunun çocukluğumla ya da çocukluğumun eksikliğiyle çok ilgisi vardır. Çocukluk, bir yetişkin gibi davranmak zorunda kalmadan önce bir gelişim aşaması olduğunu ima eder - Jean Piaget, uygun bilişsel kilometre taşları eksikliğimden dolayı fena halde hayal kırıklığına uğradı.

Kruz buna bayılıyor.

Yılın zamanı yani. Sefil bir pislik olduğum gerçeğini değil. Belki o da bunu seviyordur.

Ya da en azından ben öyle sanıyordum.

Karı, ışıkları, nane aromalı her şeyi çok seviyor.

Bunu asla kabul etmem ama bu onun sevdiğim yönlerinden biri, onu mutlu eden şeylere bu kadar kolay kapılması. Bu benim kişisel olarak bağ kuramadığım bir şey. Kışkandığım bir şey ve sanırım bir bakıma onun neşesi sayesinde vekaleten yaşıyorum.

Cansız şeyler de dahil olmak üzere benden başka her şeye gösterdiği ilgi ve hayranlığı da kıskanıyorum.

Evet, lanet şeker kamışlarını kıskanıyorum. Eskiden emmek ve yalamak için en sevdiği şey bendim.

Ama tabii ki her şeyi olduğu gibi bunu da mahvettim.

Geçen yıl bu zamanlar, ilişkimizde ayaklarımızı yeni yeni yere basıyorduk, ama ben çoktan sert ve hızlı bir şekilde düşmüştüm. O zaman bile ondan uzak durmak benim için zordu.

Meclis'le yaşadığımız son karmaşanın üzerinden bir yıldan fazla zaman geçti - Stu'nun Quinn'i kaçırp çok ihtiyacımız olan çipi kolundan çıkarmasından bu yana.

Bir planımız vardı, onu çıkarmanın güvenli bir yolu -tıbbi bir şey, başka bir bahaneyle bir hastane ziyareti- ama umurunda değildi.

Onu oraya koyduğu için en az babası kadar akli dengesi yerinde değildi. Oraya zamanında varmasaydım onu öldüreceğinden hiç şüphem yok.

O ve Jack hala benim bu işe karıştığımı bilmiyorlar.

Kruz da öyle. Bu zamanın çoğunu, bir sonraki adımlarımı planlarken onu düşünmeyi bırakabileceğime kendimi ikna etmeye çalışarak geçirdim.

Açıkçası yapamam.

Hâlâ kampüste her düşünceme sahip değilmiş gibi dolaşırken olmaz.

Aylarca seviştik, altı aydan biraz fazla.

Onunla ilgili her ayrıntıyı hatırlıyorum. Gözlerini her devirışini, vücudunun her eğimini ve kıvrımını, her alaycı yorumunu, benim için çıkardığı her sesi, unuttuğumu sandığı her dokunuşu.

Onu ya da onunla ilgili hiçbir şeyi asla unutamadım, o çekip gittiğinde bile. İlk başlarda yavaşça -ilişkilerimizi aralıklı olarak, başka insanlarla görüşerek, hiçbiri önemli değilmiş gibi davranarak.

Ben daha iyi

biliyorum. Yine de

çok tatlı.

Sanki benden gerçekten kaçabilirmiş gibi.

Onu hak etmiyorum, ama bu başkasının onu almasına izin vereceğim anlamına gelmiyor.

Bu okul yılı için asistanım olmasını sağladım. Bu, geçen Kasım ayından bu yana yaptığım pek çok hatadan sadece biriydi. Haziran ayında öğrendiğinde, *profesyonel* olmaya çalışmaya başladı.

Bu, verebileceğim asgari miktarın sonunun başlangıcıydı.

On

u. Onun başka erkeklerle görüşmesi beni rahatsız etmiyor. En azından kendime böyle söylüyorum.

Onlardan biriyle yattığı falan yok. Biliyorum çünkü

On

u. Çünkü hepsine onun *benim* olduğunu söyledim.

Söylentiler hızlı yayılır, özellikle de b ö y l e bir yerde. Fısıltılar, yana doğru

bakışlar, bazı erkeklerin beni izlediğimi gördüklerinde gerilmeleri - hepsi bildiklerinin kanıtı.

Öyle. Sadece farkında değil. Henüz farkında değil. Ama fark edecek.

Ayrıca, ne yaptığını ve kiminle olduğunu bilmek onu güvende tutmak için gereklidir. İnsanlar işlerin ne kadar çabuk ters gidebileceğini ve kontrol etmeyi düşünmediğiniz boşluklara tehlikenin ne kadar kolay girebileceğini hafife alıyor. Özellikle de Hallow Ridge'de. Ben sadece bunun olmamasını sağlıyorum.

Hoşuma gitmediğini söylersem yalan söylemiş olurum. Ondan önce bilmenin gücü. Beklentinin sessiz heyecanı. Onu tam olarak olması gereken yerde tutmanın verdiği tatmin.

Yalnız olduğunu düşündüğünde onu takip ediyorum, çevremize karışacak kadar geride kalıyorum. Hiç fark etmiyor, omzunun üzerinden bakmıyor bile. Bu neredeyse hayal kırıklığı yaratıyor.

Neredeyse.

Kahve dükkanlarında oturup çalışıyormuş gibi yaparken, o görüldüğünden *çok* daha az eğlenceli bir adamla gülüyordu. Adamın ona nasıl çok yaklaştığını, gülümsemesinin gözlerine nasıl zar zor ulaştığını izledim.

Mesafemi korumak için her şeyimi verdim ama ne yazık ki mesafemi korumak ustalaştığım tek şey oldu.

Arabamla saatlerce onun yatakhanesinin önünde oturdum, kimseyi getirmediğinden emin olmak için penceresini izledim. Bazen ışık geç saatlere kadar açık kalıyor, silueti perdenin arkasında hareket ediyor. Bazen onun volta attığını, telefonla konuştuğunu, yatağında uzandığını görüyorum. Yalnız, tıpkı olması gerektiği gibi.

Gerçi bu düşünce pek doğru gelmiyor. *Benimle* olması gerektiği kadar yalnız olması gerektiğini düşünmüyorum, ama bunu başaracağız.

Takvimine de girdim - önemli bir şey değil, sadece ne zaman planı olduğunu bilecek kadar. Daha oraya varmadan nerede olacağını bilmek işe yarıyor.

Mesajları mı? Birinin bildirimlerini kendi cihazınıza yansıtma düşünüşünüzden daha kolay. Basit bir numara, gerçekten. Bir önlem.

Yine de her mesajı okumuyorum. Ben bile nasıl sınırlarım olduğunu biliyorum.

Kendime öyle olduğumu söylüyorum. Ve bazen bu yeterli oluyor.

Onu takip ettiğim yerleri, tam olarak olması gereken yerde kalmasını sağlamak için yaptıklarımı bir bilse... ama bilmiyor. Mesele de bu zaten. O bilemez.

Bu kontrolle ilgili değil; onun güvende olduğunu bilmekle ilgili. Benim olanı korumakla ilgili. Henüz kabul etmese bile onun benim olduğunu bilmekle ilgili. Karşı çıksa, tartışsa, gözlerinde ateşle bana baksa ve o güzel zihninde adıma kfretse bile.

Tüm bunlar beni buraya getirdi çünkü son altı aydır beni gölgelerden izlemekten yoruldum. Bana izin verdiği anların dışında ben yokmuşum gibi davranmasından bıktım. Asla kabul etmediğim bir oyunu oynamaktan yoruldum.

Onun sözde çalışma arkadaşının evindeyim, onunla aynı havayı solumayı bile hak etmeyen bir aptalın, ona baktığını gördüğüm şekilde bakması bir yana. Sanki ona aitmiş gibi. Sanki ona yakın oturmaya, onu güldürmeye, ona dokunmaya hakkı varmiş gibi.

Yan odada sızmiş, uyuşturulmuş, donuna kadar soyulmuş ve gecesinin aşağılayıcı bir hal aldığından tamamen habersizdir. Zavallı piç ne olduğunu bile hatırlamayacak, sadece yatakta yalnız, kafası karışmiş, maruz kalmış bir şekilde uyandığını hatırlayacak.

Güzel.

Onun herhangi bir parçasına, hatta ona izin verdiği küçük bir parçaya bile sahip olabileceğini düşündüğü için başına gelen budur.

Onu yatağa sokmak ve soymak neredeyse dayanılmazdı. Her şey tüylerimi diken diken ediyor, kaslarım sanki bir dövüşe hazırlanıyormuşum gibi geriliyordu. Uzun zamandır Kruz dışında biriyle bu kadar ten tene temas etmemiştim.

Onun elleri, vücudumda gezinmesine izin verdiğim, iğrenmediğim tek eller. Arzuladığım tek eller. Onunla tam tersi. Ona dokunmak istiyorum. *İhtiyacım var.* Bana dokunmasını istiyorum, sanki ona bakabilecek tek kişinin ben olduğumu biliyormuş gibi.

İnsan dokunuşundan hoşlanmadığım için muhtemelen babama teşekkür edebilirim. Yıllar boyunca kendi bedensel zerkliğimden yoksun kalmam, eminim gelecekte terapide açmam gereken bir konu olacak. Tabii eğer bunu yapabilirsem.

Onu daha yeni yatağa atmış olmama rağmen, terden kayganlaşmış teninin kollarımda kayması boğazımda asit gibi safra birikmesine ve iimin yanmasına neden oldu.

Bunu yapabildiğim için bile şanslıyım. Başka birinden yardım isteyebilirdim ama Kruz konusunda güvenebileceğim kimse yok. Onun benim için ne anlama geldiğini anlayabilecek başka kimse yok. Onun için neler yapabileceğimi bilen başka kimse yok.

Ve sevdiğim insanlar konusunda birine en son güvendiğimde neler olduğunu hepimiz biliyoruz.

Bunun berbat bir şey olduğunu biliyorum. Ama kendimi durduramadım.

Onu diğer erkeklerden caydırmalıyım. Beni görmezden geldiğinde, başka biriyle çok kolay güldüğünde, istediği her şeyi yapmakta özgürmüş gibi davrandığında bunun nasıl bir his olduğunu anlamasına ihtiyacım var.

Ona kendi ilacını tattırmak istiyorum. İçinde bir şeyleri harekete geçirmek istiyorum, onu tepki vermeye zorlayacak, onun benim için önemli olduğu gibi ben de onun için önemli değilmişim gibi davranmayı bırakmasını sağlayacak bir şeyler. Başka biriyle takıldığımı düşünürse ne hissedeceğini merak ediyorum. *Kendisi* olmayan biriyle. Bağırsaklarında, göğsünde, ellerinin iki yanında yumruk şeklinde kıvrılışında hissedecek mi? O da benim gibi öfkelenecek mi?

Onu benim dışımda biriyle gördüğümde benim hissettiğim öfkeyi o da hissedecek mi?

En çok da tepkisini görmek istiyorum, gözlerinin karardığını görmek, burada olduğumu fark ettiğinde nefesinin nasıl kesildiğini duymak, ne yapmışım gibi göründüğünü.

Yine de, o olmayan biriyle asla yatmam. Düşüncesi bile midemi bulandırıyor. Başka birini istediğimi hayal bile edemiyorum.

Çıldırarak.

Onu kızdırmak çok kolay. Neredeyse çok kolay. Ve Tanrım, buna bayılıyorum.

Onun tepkisini düşününce sikim pantolonumun içinde sertleşiyor ve şimdi tek yapmam gereken beklemek.

KRUZ

Buzlu kaldırımda ilerlerken rüzgâr montumu kesiyor ve araba kullanmadığım için kendime lanet ediyorum. Ama yürümek kafamı boşaltıyor ve bu gece buna ihtiyacım var.

Noel tatili sadece birkaç gün sonra başlıyor ve hala tek düşünebildiğim Ezra.

Tek düşünebildiğim Ezra.

Onun yatağına ilk inişimden bu yana bir yıldan biraz fazla zaman geçti ve yatağa son inişimden bu yana da altı aydan biraz fazla zaman geçti-187 gün, saydığımdan değil.

Şimdiye kadar atlatmış olmalıydım. Adı aklımdan her geçtiğinde içimde kıvrılan bu hayal kırıklığı ve özlem sarmalını hâlâ hissetmemeliydim.

Ama Quinn'i eve taşıdığımız gece onu Jack'in evinde ilk gördüğüm anı hatırlıyorum, hiç çaba göstermeden varlığının odayı nasıl doldurduğunu. Keskin hatları ve tembel özgüveni, duruma rağmen dudaklarını çekiştiren kolay bir gülümseme.

Çekici olduğunu düşünen bir sürü erkekle tanışmıştım. Ezra gerçekten öyleydi. Ve denemiyordu bile.

Belki de bu yüzden ilk başta onu görmezden gelmek için çok uğraştım.

Ona ilk bakışımı attığımda gözlerimi kaçıraramamamın nedeni kesinlikle buydu.

İlk gece çok kolay, çok hızlı oldu. Başka bir şeye dönüşen bir konuşma, geri adım atamayacak kadar inatçı olduğum bir cesarete dönüşen bir içki. Ve Ezra, sınırların dışında olmalıydı, düşünmediğim kötü bir karar olmalıydı - ama düşündüm.

Tekrar ve tekrar.

Sadece bir gece olması gerekiyordu. Bağlanmak yok, bağlanmak yok, karışacak bir şey yok.

Ama sonra başka bir gece oldu. Ve bir gece daha. Birden altı ay geçti ve ben hâlâ onun yatağında yatıyor, hâlâ karanlıkta ona uzanıyor, hâlâ beni başkaları için mahvetmesine izin vermiyormuş gibi davranıyordum.

Ve şimdi ona sahip olmama izin vermemin üzerinden altı ay geçti, o beni kendimden uzaklaştırmadan önce kendimi uzaklaşmaya zorladığımdan beri.

Altı ay boyunca umurumda değilmiş gibi davrandım.

Altı ay boyunca hala acımıyormuş gibi davrandım.

Altı ay oldu ve hala onu düşünmeden edemiyorum.

İlk etapta geri gelmemi sağlayan neydi bilmiyorum. Ezra'yla birlikte olmak, şifreli konuşmalar ve uzun sessizliklerle dolu rastgele takılmalardan başka bir şey değilmiş gibi geliyordu.

Sonra o numarayı yaptı ve gelecek yıl onun asistanı olacağımı garantiledi.

İsteddiği kadar bununla bir ilgisi olmadığını söylesin. Aptal değilim; beni yakınında tutmak için yaptığını biliyorum. Ama bu bana aramızdaki her neyse onu bitirmek için her şeyden daha fazla sebep verdi.

Kızgın olmalıyım.

Ben deliyim, teoride.

Ama aynı zamanda onu aklımdan çıkaramıyorum.

Elleri, sesi, sadece kendisinin anladığı bir bulmacayı çözüyormuş gibi bana bakışı değil.

Ondan sonra görüşmeye çalıştığım erkeklerin hiçbiri yaklaşamadı bile. Ne cinsel olarak, ne entelektüel olarak, ne de varlığıyla.

Onu ilk doğurduğum günden beri ondan başka kimseye cinsel ilgi duymadım.

İlk birkaç randevudan sonra pek çok erkek benimle ilgilenmiş gibi görünmedi. Bende bir sorun olduğunu düşünmeye başlıyorum.

Hallow Ridge her zaman işleri daha karmaşık hale getirmenin bir yolunu bulur.

Herkesin sırları var ve sanki kasabanın kendisi benim ne sakladığımı biliyor.

Sakladığımız şeyi.

Ama birinin küçük kirli sırrı olmak hiçbir zaman benim ideal ilişki türüm olmadı. Ve bir noktada bana vereceği kırıntıları almak için çaresiz olsam da, aklımın bir köşesinde her zaman daha fazlasını hak ettiğimi biliyordum.

Daha iyi.

Dünyaya onlara ait olduğumu söylemekten gurur duyacak biri.

Bana sunabileceğinden çok daha fazlasını verebilecek biri. Ama *Tanrım*.

O kişinin o olmasını çok istiyordum.

Dairelere giden yolu dönerken aklımdan geçenleri silkeliyorum. Çalışma arkadaşım içeride bekliyor, muhtemelen mutfak masasında oturuyor, kitapları açık, bir şeyler yapacakmışız gibi davranıyor.

Neden zahmet ettiğimi bilmiyorum. Bir şey çıkacağı yok ama en azından dikkatimi Ezra'dan uzak tutuyor.

Yine de birinin beni aptal gibi becermesini, onunla ilgili tüm düşünceleri birkaç dakikalığına da olsa aklımdan çıkarmasını çok isterdim.

Kapıya ulaşıyorum ve kimsenin cevap vermemesini umarak

kapıyı çalıyorum. Kapı açıldı ve işte oradaydı.

Çalışma randevum değil, lanet *Ezra*.

Boxerdan başka bir şey giymeden

orada duruyordu.

Saçları dağınık, gözleri karanlık ve okunmuyor ve kalbim kızgın olmam gerektiğini bildiğim halde o aptalca şeyi yapıyor. Onun yanındayken hep böyle hissediyorum ve bu da kendimi yumruklamak istememe neden oluyor.

Onu milyonlarca kez böyle gördüm, ama sadece *benim* için.

Peki onu bu parametrelerin dışında böyle görmek? Bu bana hissetmeye hakkım olmayan şeyler hissettiriyor, özellikle de buraya aynı nedenle geldiğim için.

Nefes alamıyorum - kelimenin tam anlamıyla yarım nefes bile alamıyorum, çünkü kalbim boğazımda, hava akışını engelliyor.

O neden *burada*?

Kıyafetleri nerede?!

"Burada ne halt ediyorsun?" Vücudum şaşkınlıktan kaskatı kesilmiş halde soruyorum.

Ezra rahatça kapının pervazına yaslanıyor, dövmeli kolu *sanki buranın sahibiymiş, daha önce buraya gelmiş* gibi uzanıyor. Sanat çok tanıdık.

-Çünkü her çizgisini takip ettim, o yanımda uyurken tenine kazınan desenleri ezberledim.

O el sayamayacağım kadar çok kez boğazımı sıktı, dokunuşu şiddetli, elektrikli, unutulması imkânsız.

Ama şimdi? O dövmeleri görünce çılgılık atmak istiyorum.

"Ne, merhaba yok mu?" diye çekiştiriyor, sesi sinir bozucu derecede yumuşak, sanki tepkimin tadını çıkarıyormuş gibi. "Ben de sana aynı şeyi sormak üzereydim, *morte mea*."

"Bana öyle deme," diye çıkışıyorum, yanından geçip daireye giriyorum. İçerisi hafiften sedir ve kahve kokuyor ve Michael'ın mutfak masasına yayılmış çalışma notlarını görmek zaten şüphelendiğim şeyi doğruluyor.

Ezra'nın burada olmaması
gerekliyordu. O zaman ne halt
ediyor?

Ayak sesleri yavaş ve kasıtlı, hiç rahatsız olmadan beni takip ediyor. "Sakin ol," diyor sanki bana bunu söylemeye hakkı varmış gibi.

Onunla yüzleşmek için döndüm. "Michael nerede?"

Ezra bir kaşını kaldırıyor, sırtışı derinleşiyor. Başını yatak odasına doğru sallıyor ve ben de içeri bakıyorum.

Michael çırılçıplak yatağın üzerine yayılmış, terden sırılsıklam olmuş. Yeni sikilmiş ve bunun yorgunluğuyla kendinden geçmiş görünüyor.

Ürperiyorum, çünkü onunla çalışma ihtimalinden memnun olsam da, şu anda onu bu halde görmek istemediğimi fark ediyorum, *özellikle de* Ezra'nın yaptıklarının bir sonucu olarak.

"Ne oluyor lan?" Buz gibi bir sesle soruyorum.

Omuz silkiyor, kanepeye doğru ilerliyor ve tamamen evindeymiş gibi içine gömülüyor. "Ne yani, hayatıma devam edeceğimi düşünmedin mi? Aylar oldu."

Telefonum cebimde titrediğinde ona bir şeyler fırlatmama yarım saniye kalmıştı. Telefonu çıkardığımda ekranda bir saat önce Michael'dan gelen cevapsız bir çağrı olduğunu gördüm. Sanırım ilk seferinde titreştiğini hissetmemiştim. Midem bulanıyor. Belki de iptal ediyordu? "Ne zamandır buradasın?"

"Yeterince uzun." Ses tonu o kadar rahat ki çileden çıkarıyor ve yüzündeki o aptal memnun ifadeyi silmekten başka bir şey istemiyorum.

Ezra yerinden kıpırdamıyor, sırtışı yumuşayarak daha hesaplı bir şeye dönüşüyor. "Neden bu kadar gerginsin? Dur tahmin edeyim-Michael seni terk etti, ha? Bu yüzden böyle bir ruh hali içindesin."

Beni yemlemesine izin vermeyerek dişlerimi sıktım. "Ruh halim ya da Michael hakkında hiçbir şey bilmiyorsun."

"Michael hakkında *çok şey* biliyorum," diye araya giriyor, öne doğru eğilmiş, dirseklerini dizlerine dayamış. Koyu renk gözleri dayanılmaz bir şeyle parlıyor.

"*Harika*. İyi," diyorum tereddüt etmeden.

Ezra alçak sesle ve sinir bozucu bir şekilde kıkırdıyor. "Her zaman çok alıngansın. Dürüst olmak gerekirse en iyi özelliklerinden biri."

En yakın nesneyi -konsol masasındaki bükülmüş metal heykel parçasını- alıp kafasına fırlatıyorum.

Zahmetsizce yakalıyor, sırtışı hiç değişmiyor. "İyi nişan aldın."

Bu beni daha da sinirlendirdi, bu yüzden yanında duran eşleşen heykeli aldım ve daha da sert bir şekilde fırlattım.

Bu hedefi vuruyor. Neredeyse. Başının arkasındaki duvara çarpıp kanepenin arkasına düşmeden önce yanağını sıyrıyor.

Kımıldamıyor, ürkmüyor.

Elmacık kemiğinin tepesinde kan boncukları oluşuyor ve yüzünden aşağı damlıyor, hafif bir morluk çoktan çiçek açmış, ama o sadece bana bakıyor ve *sırıttıyor*.

Ayağa kalkıyor, kasıtlı bir yavaşlıkla geriniyor. Kasları geriliyor ve gözlerim onun her bir sert santiminde geziniyor.

Michael'ın odasına giriyor ve bir süre sonra giyinik bir şekilde yeniden ortaya çıkıyor, sonra kapıya doğru yürüyor, ama yanımdan geçerken yakınımaya eğiliyor, sesi kulağıma doğru mırıldanıyor. "Ben de seni özledim, morte mea."

Kapıyı arkasından çarpıyorum, nabzım hızla atıyor, öfkem derimin altında sıcak, uğultulu bir şey.

Bu ne cüret.

Lanet *olası cüret*.

Yine de, duvara yaslanıp nefesimi düzene sokmaya çalışırken, ben de gidebileyim diye, bir düşünce aklımdan çıkmayı reddediyor:

Neden beni burada gördüğüne şaşırmadı?

COZY YA DA BUST

Quinn'in oturma odasına bir yığın battaniye taşırken onun kahkahasını duyuyorum - yüksek sesle, filtresiz, her zaman benim de gülmek istememe neden olan türden. En iyi arkadaşım ile ilgili rahatlatıcı bir şey var, özellikle de dünyanın ekseninden kayacakmış gibi hissettirmesini unutmam gerektiğinde, ki bu günlerde sık sık oluyor.

"Ya rahat ya da fiyasko," diyorum ve battaniye yığınının kanepenin üzerine bırakıp dramatik bir şekilde uzanıyorum. Pelüş minderler beni yutuyor ve memnun bir iç çekiyorum. "Noel tatilini geçirmenin tek yolu bu."

Quinn gözlerini deviriyor ama bana gülümseyerek şarap şişesine uzanıyor. "Dürüst olmak gerekirse, yürüyüş gibi çılgınca bir şey önereceğinden korkuyordum."

"Kim olduğumu sanıyorsun?" Korku içinde battaniyemi göğsüme bastırarak soluk soluğa kaldım. "Yürüyüş mü? Aralık ayında mı? Lütfen. Bu *senin* önereceğin bir şey."

Köpeği Kronk, sanki en sevdiği aktiviteden bahsettiğimizi biliyormuş gibi arka bahçeden havlıyor.

"Tamam, geçerli," diyor şarabı doldururken. "Sadece ailenizin gece yarısı buz pateni yapmak ya da sizi kurtarmam için bana yalvaracağınız Noel temalı bir 5K gibi anlık parlak fikirleri olmayacağına güvenmiyorum."

"Haksız değilsin," diye karşılık veriyorum sırtarak. "Yine de gece yarısı buz pateni kulağa büyümlü geliyor."

"Kulağa biraz dondurucu geliyor," diye karşılık veriyor ve bana bir bardak uzatıyor. "Battaniye, şarap ve atıştırmalıklar tek doğru cevaplar. Ayrıca, bence geri kalanını hak ettin."

"Bunu hak ettim," diye kabul ediyorum, dramatik bir şekilde sarılmak için bir yastık kapıyorum. "Hayatta kalmam ilahi bir müdahalenin eseri idi. Final haftası tam bir savaş alanıydı ve ben zar zor hayatta kaldım."

"Yaşadığın tek ilahi müdahalenin kafein tedariğinin olduğuna eminim," diye espri yapıyor ve mantarı şarap şişesine geri sokarken sırtıyor. "Bana gönderdiğin selfie'leri gördüm. Çatlamış bir gremlin gibiydin."

Parmağımla onu işaret ederek, "*Modaya* uygun, çatlak bir gremlin," diye düzeltiyorum. "O kazak-tayt kombinasyonu çok iyiydi ve bunu sen de biliyorsun."

Quinn homurdanıyor. "Eğer 'yerinde' derken, 'tamamen dağınık görünmekten bir kahve talihsizliği uzakta' demek istiyorsan, o zaman elbette."

"Vay canına," diyorum, ihanete uğramış gibi bir ifade takınarak. "Ben de en iyi arkadaş olduğumuzu sanıyordum. Benim hatam."

Bana bir bardak uzatırken gülüşü alaycı. "Öyleyiz. Bu yüzden seni alçakgönüllü tutmak benim işim."

Gözlerimi ona doğru çevirerek bardağımdan bir yudum alıyorum.

Kocası Jack ise diğer odada küçük bebekleriyle ilgileniyor. Sienna henüz 20 aylık ama küçük bir kaotik enerji ve güneş ışığı topu.

Oyun odasına doğru bakarken Quinn'in yüzünün yumuşamasını izliyorum.

Bazen ben de bunu isteyebileceğimi düşünüyorum ve anne olduğum bir geleceğin hayalini kurmamak çok zor.

Zihnim bu hayale daldığında simsiyah saçlı ve buz mavisi gözlü bir çocuk hayal etmemek de zor ve bu durum, birinin beni beynim kafatasımın içinde gevşeyene kadar sarsmasını istememe neden oluyor.

"Çok tatlı biri ama eminim çok yorulmuştundur," diyorum ayaklarımı sehpaye dayayıp haince ve sınırdaki tuhaf düşüncelerimi görmezden gelerek.

"Bütün gün onun peşinde koşturmak mı? Akşam 8'e kadar bayılırdım."

Quinn homurdanıyor. "Evet. Ama Jack inanılmaz biri. Çok fazla şeyle başa çıkıyor ve dürüst olmak gerekirse, her şeyi çok kolaylaştırıyor."

"Tabii ki öyle," diyorum ona alaycı bir kızgınlık ifadesiyle bakarak. Jack, Quinn için her yönden mükemmel ve ona sorarsanız, o sadece mükemmel.

Ve dürüstçe? Aksine inanmam için bana bir sebep verdiğini söyleyemem.

Quinn cevap veremedi Sienna odaya giriyor, minik elleri Jack'in gömleğine yapışıyor ve Jack onu kucağına alıyor. Kıkırdarak Jack'in kollarında kıkırdanıyor ve geniş, masum bir sırıtişla Quinn'e uzanıyor.

"Anneciğim!" Sienna annesine uzanırken sesi çok tatlı çıkıyor. Önünde söylenen her küfrü tekrarladığında da bir o kadar sevimli oluyor, ki bu en çok Ezra Amca etraftayken oluyor ve kahretsin, *kahretsin*, neden onu düşünmeden üç saniye bile geçiremiyorum?

Jack kıkırdarak eğilip Quinn'in yanağına bir öpücük kondururken Quinn de Sienna'ya sarılıp iyi geceler öpücüğü veriyor.

"İyi geceler Sienna!" Jack onu merdivenlere doğru taşıırken el sallıyorum. Jack'in baba, koca ve Quinn'in ihtiyaç duyduğu kişi olma dengesine sahip olması benim için inanılmaz.

Sanki nefes almasının sebebi oymuş gibi ona bakıyor.

En iyi arkadaşımın onu bu kadar seven biri olduğunu bilmek hem çok rahatlatıcı hem de biraz kıskançlık uyandırıcı, çünkü böyle bir ilişki istediğim tek kişi söz konusu bile değil. Ama, kahretsin, birbirlerine uyumları çok özel bir şey.

"Ezra tam bir baş belası," diye homurdanıyorum, sırtımı yastıklara yaslarken ruh halim bozuluyor. *İlişki* kelimesini her düşündüğümde aklımın neden hemen ona gittiğini düşünmek istemiyorum, çünkü bu onunla asla yaşayamayacağım bir şey. Ne de onun herhangi biriyle yapabileceğini düşündüğüm bir şey.

Onu şehirde gerçekten aşık olduğu biriyle görmek zorunda kalsaydım nasıl olurdu diye düşündükçe kusasım geliyor. Kendini rahatça açabileceği biriyle. Sır tutma ihtiyacı hissetmediği biriyle.

Ben olmayan biri.

Quinn sırtıyor, belli ki bu konuşmaya hazır. Gerçekten nasıl hissettiğimi, tüm şikâyetlerimin altında gerçekten ne *istediğimi* biliyor. "O her zaman bir baş belasıdır. Bu sefer ne yaptı?" Nasıl hissettiğimi biliyor ama bu konuda beni asla zorlamıyor.

"Ah, ne yapmadı ki?" Şarap kadehimle dramatik bir şekilde işaret ederek inliyorum. "Önce sınıfa saçma sapan bir grup düşüncesi ödevi verdi, sanki onlar durup dururken derin analizler yapabilen zihin okuyucularmış gibi. Sonra da ödevleri notlandırmak için beni geç saatlere kadar çalıştırdı. Artık bir nedeni varmış gibi bile davranmıyor. Sadece, 'Ah Kruz, bu işte çok iyisin' diyor ve sonra yığının yarısını üzerime yıkıyor." Bunların hepsi haftalar önceydi ve ikimiz de biliyoruz ki şu anda onun yüzünden berbat durumda olmamın nedeni bunların hiçbirisi değil.

Kimi kandırıyorum ki? Onun yüzünden her zaman berbat durumdayım.

Quinn kaşlarını kaldırır. "Bu işte iyi olduğunu mu söyledi? Şüpheli bir şekilde iltifat gibi geliyor."

Bana iyi olduğumu söylediği *diğer* şeyleri düşününce midem bulanıyor ama o konuya girmiyorum.

"Sakın başlama," diye uyarıyorum onu, bardağımı ona doğrultarak. "Seni böyle elde ediyor. Sana iltifat ediyor ve sonra bam!"

o sizin 'metodolojinizi' eleştirirken üç saat boyunca kağıtlar."

Şarabından bir yudum alarak gülüyor. "Belki de senin etrafında olman hoşuna gidiyordur."

"Evet, doğru," diye mırıldandım, biraz huysuzca. "Eğer 'etrafımda olmamdan hoşlanıyor' derken 'acı çekmemi izlemekten hoşlanıyor' demek istiyorsan."

Quinn arkasına yaslanıyor, fazlasıyla eğlenmiş görünüyor. "Yani diyorsun ki. Ezra senin hem düşmanın hem de en büyük hayranın mı?"

"Aynen öyle," diyorum, onu işaret ederek. "Sonunda biri anladı... Bekle, ne?"

Sırıttıyor. "Hizmet edebildiğime sevindim."

İkimiz de o kadar çok gülüyoruz ki zorlukla nefes alabiliyoruz, şarap her şeyi daha hafif hissettiriyor, sanki tüm dünya kenarlarından yumuşamış gibi. En küçük şey bile bizi harekete geçiriyor - yarım kalan cümleler, abartılı hareketler, Quinn'in bardağına uzanırken neredeyse devrilecek olması. Sonunda Jack bizi kontrol ediyor, o duygusuz yüzüyle kapı çerçevesine yaslanıyor. Ama ben yakalıyorum; ağzının kenarındaki hafif seğirme, gözlerinin bizim gülünç halimize takılıp kalması. Kesinlikle ne kadar saçmaladığımıza gülmemeye çalışıyor.

Rahat ettiğimizden emin oluyor, arkamızdaki yastıkları ayarlıyor ve muhtemelen kanepesine uzanmış iki şarap sarhoşu aptalın dahil olduğu türden olmasa da, kaosla başa çıkmaya alışkın olduğunu belli eden bir sabırla. "Başka bir şeye ihtiyacınız var mı?" diye soruyor, sesi hala yumuşak, ofisinde bıraktığı işine geri dönmek için can attığını anlayabiliyorum.

"Belki de şarap gelmeye devam etmeli?" Quinn sırtarak kadehini kraliyet fermanı çıkaran bir kraliçe gibi uzatıyor.

Jack kaşlarını kaldırıyor, belli ki etkilenmemiş. "Yarın sabah perişan olmamanız için alkolün bir kısmını emecek meyve ve kraker içeren bir peynir tabağına ne dersiniz?"

İnliyoruz, gönülsüzce iyi olduğumuzu söylüyoruz ama o yine de mutfaka gidiyor ve dakikalar sonra sorumlu bir yetişkin gibi elinde bir tepsiyle geri dönüyor.

Ve tabii ki son kırıntısına kadar yiyoruz.

Sonunda Jack ikimizin de kalkmasına yardım ediyor, bacaklarımız altımızda pes etme tehlikesi geçirdiğinde sabit elleri devrilmemizi engelliyor. Hiçbir şeyden haberi yok, yaptığı tek şey bu.

ikinci doğası gibi bakıcı. Kızgınlık yok, alay yok, sadece sessiz bir sabır var.

Yatak odasına doğru ilerlerken hafifçe ona yaslanıyorum, vücudum hafif, neredeyse ağırlıksız hissediyor, sanki yürümek yerine yüzüyormuşum gibi. Şarap damarlarımda uğulduyor, her şeyi puslu ve sıcak hale getiriyor.

Gözlerimi kırıştırıyorum, dünya hafifçe eğiliyor ve aniden, beklenmedik ve hoş karşılanmayan bir düşünce zihnime yerleşiyor.

Keşke benim de böyle emin hissettiğim, gelen, kalan ve aşkı geçici değil zahmetsiz hissettiren biri olsaydı.

Ama ne zaman gerçek bir şey için çabalasam, sadece yüzeysel bir şey isteyen erkeklerle karşılaşıyorum. Hızlı bir kaçamak. O an için heyecan verici olan ama bittiğinde beni boşlukta hissettiren sıradan bir şey.

Belki benim de tek istediğim buydu.

Ama bilemiyorum. Son zamanlarda, sanki bir şeyler eksikmiş gibi hissediyorum, sanki her zaman işleri gündelik tutmakla iyi olan versiyonumu aşıyorum.

Ben bu düşünceyi tam olarak sindiremeden, Jack ikimizi de yatağa yatırırken Quinn eğilip alnıma özensiz, şefkatli bir öpücük konduruyor.

Bacaklarım ağırlaşıyor, zihnim yüzüyor, ama uyku beni almadan önce görmem gereken son şeyi yakalıyorum - Jack, Quinn'in saçlarını kulağının arkasına tarıyor, onu usulca öpüyor, sanki içgüdüsel bir şeymiş gibi, denese bile yapamazmış gibi. Ona kelimelerle ifade edemediğim bir şefkatle bakıyor ve bir anlığına alyansı loş ışıktaki parlayarak gözüme çarpıyor.

Sessiz bir söz.

İçimde bir şey beni sıkıyor.

Evet... Bunu kabul edebilirim.

"İyi geceler Kruz," diye mırıldanıyor Quinn, sesi çoktan uykuya kaymış.

Karanlığın beni içine almasına izin verdim, zihnim bulanık, kalbim aynı anda hem dolu hem de boş hissediyor.

HER ZAMAN LANET BİR ADAMDIR.

Dizlerim acımasız bir güçle kaldırıma çarpıyor, omurgamı sarsıyor ve dişlerimin birbirine öyle sert çarpmasına neden oluyor ki çatlayacakmış gibi hissediyorum. Kaba beton taytımı kolaylıkla ısıyor, altındaki deri yırtılırken kumaş yol veriyor. Bacaklarımda yakıcı bir acı alevleniyor, çiğ ve ani, açık bir yarayı yalayan ateş gibi.

Sadece bu sezon üç kez buzda kaydıktan sonra sonunda akıllanıp daha iyi ayakkabılara yatırım yapacağımı düşünebilirsiniz. Ama gerçek şu ki, ne tür bir ayakkabının bunu gerçekten önleyeceğine dair hiçbir fikrim yok. Çekiş gücü mü? Özel tabanlar mı? Bir tür sihirli kayma önleyici teknoloji mi? Hiçbir fikrim yok. Bu yüzden, sorumlu bir yetişkin gibi bunu çözmek yerine, bildiğim şeylere sadık kalıyorum - pratikten ziyade sevimli. Ve beklendiği gibi, kendi kibrim benim çöküşüm olmaya devam ediyor.

Neredeyse gece yarısı oldu ve ben hâlâ evimden üç blok ötedeyim, beni bu ana getiren tüm hayat kararlarına lanet okuyorum. Her sabah işe giderken önünden geçtiğim cam kapının üzerindeki tanıdık hardal sarısı harflere bakarken soğuk yırtık taytımdan sızıyor: Syllas Financial Solutions, Ray Syllas, CPA.

Ray'in gerçekten kaldırımını tuzlaması gerekiyor.

Dişlerimi sıkarak inliyorum ve kendimi yukarı itmeye çalışıyorum ama hareket ellerime keskin bir sızı gönderiyor. Kan avuç içlerime bulaşıyor, küçük çakıl parçaları ham deriye gömülüyor, kış sporu için yaptığım tedbirsiz girişimden acı verici bir hatıra.

Çünkü dürüst olalım, fitness hiçbir zaman benim tutkum olmadı. Sonbaharın serin havasında her gün fazladan birkaç blok yürümek katlanılabilir bir şey olabilir ama kışın ortasında? Bu sadece gerçekleşmeyi bekleyen bir felaket. Ve işte buradayım.

Noel'den günler sonra hala bitkinim, sanki tatilin kendisi vücudumdaki son enerji kalıntılarını da çekip almış gibi. Tatilin bir erteleme, finallerin kaosundan sonra nefes alma şansı olması gerekiyordu, ama her nasılsa evde olmak daha da yorucuydu. Ailem, gerçek formunda, sezona tam ölçekli bir prodüksiyon gibi davrandı - iğrenç derecede abartılı süslemeler, askeri düzeyde bir operasyon gerektiren çok çeşitli yemekler, boğucu hissettirecek kadar yüksek yığılmış gelenekler. Ayak uydurmaya çalıştım, gerçekten. Ama

Her geçen saniye solduğumu, kimsenin astığını hatırlamadığı bir süs gibi arka plana düştüğümü hissedebiliyordum.

Fiziksel olarak orada olsam bile, gerçekten *orada* değildim.

Ezra tüm zaman boyunca aklımdan çıkmadı, kovulmayı reddeden bir hayalet gibi her sessiz anın içine sızdı. Davetsiz, sarsılmaz, hep oradaydı.

Hediyeleri paketlemenin yarısına gelmiştim, parmaklarım kurdelelere ve bantlara dolanmıştı, o zaman aklıma geldi - adımı söylediğinde sesinin yumuşaması. Bir anda bambaşka bir yerde, anıların içinde kaybolmuş, ellerimdeki hediyeı unutmüş olurdum.

Ya da yemek masasında oturuyor, üst üste gelen sesleri, çatal bıçak şingirtılarını, aile sohbetinin olağan kaosunu duymazdan geliyordum. Zihnim gürültüden uzaklaşır, son kez birlikte olduğumuzda bana bakışına geri dönerdi. Gözlerindeki söylenmemiş bir şey, içimin derinliklerine yerleşmişti. Ne yapacağımı bilemediğim bir acı.

En son birlikte olduğumuzda değil.

O sırada ev dekorunu yüzüne fırlatmakla o kadar meşguldüm ki fark edemedim.

Geçen Noel'de, ikimiz de bunu yüksek sesle itiraf etmesek bile, hâlâ onun çocuğuydum.

Tatili ailemle geçirdim ama o gece uyanık yattığımı, telefonumun elimde yandığını ve ona mesaj atma dürtüsüyle savaştığımı hatırlıyorum. Beni düşünüp düşünmediğini, her zaman yaptığı gibi Noel'i yalnız geçirip geçirmediğini ya da -Allah korusun- başka biriyle olup olmadığını merak ettiğimi hatırlıyorum.

Ona gidebilirdim. Gitmeliydim. Ama *öyle* değildik, *gerçek* değildik. Sadece alıntı anlar, karanlıkta fısıltılar, gün ışığını görmesine asla izin vermediğimiz bir şey.

Belki de bu yüzden bu yıl daha kötü hissediyorum.

Çünkü artık buna bile sahip değilim.

Onu orada ne kadar çok istediğimden nefret ediyordum. Olmamasından nefret ediyordum.

Bunlar asla yüksek sesle söyleyemeyeceğim türden şeyler - Quinn'e bile. Bazı duygular çok çiğ, çok karışık, tamamen özölmeden açıklanması çok imkansızdır.

Ve şimdi bile, ondan kurtulamıyorum. Onu zihnimden tamamen silmek mi yoksa çekimine teslim olup eskiden olduğum kişiden geriye hiçbir şey kalmayana kadar onun düşüncelerinin beni tüketmesine izin vermek mi istediğime karar veremiyorum.

Önemli olduğundan değil.

Belli ki hayatına devam etmiş. Ben aylarca onunla ilgili her anıyı gömmeye çalıştım -onları gömdüm, dikkatimi dağıtan şeyleri bir mezarın üzerine toprak yığar gibi üst üste yığdım- o ise bir kez bile onları geri çıkarmaya çalışmadı. Elini uzatmadı. Peşime düşmedi. Beni özlediğini bile belli etmedi.

Ve belki de en çok acıtan da budur.

Çünkü benim hissettiklerimin bir kısmını bile hissetseydi, bir şeyler yapmaz mıydı? Her zaman yaptığı gibi beni tekrar kendine çekmenin bir yolunu bulamaz mıydı?

Evet, zehirli değildi.

Kendime gelmem
lazım.

Ve bu, tüm TA durumunu onun düzenlediği gerçeğini saymıyor bile.

Şimdi, onunla *profesyonel* bir kapasitede etkileşim kurmak zorundayım, tek yapmak istediğim çılgılık atmak ya da o yokmuş gibi davranmakten kibar ve mesafeli konuşmalara zorlanıyorum. Bu her şeyi katlanarak daha da kötüleştiriyor, temiz bir kopuş olması gereken şeyi yavaş, acı verici bir çözülmeye dönüştürüyor.

Ve daha bitmedi.

Yarın ailece bir yürüyüş planladık - annemin her yıl ısrarla vurguladığı "*temiz hava ruha iyi gelir*" geleneklerinden biri, sanki herkesi dondurucu soğuğa zorlamak bir şekilde aile bağlarını güçlendiriyormuş gibi. Hepimiz atkılarımızı ve eldivenlerimizi kuşanıp, karda ve buzda yürümekten *heyecan duyuyormuş* gibi yapacağız, oysa aslında hepimiz başka bir yerde olmayı tercih ederdik. Sonunda eve dönüp kanepeye yığılana ve acılarımızı büyük boy sıcak çikolata bardaklarında boğana kadar dakikaları sayıyor olacağım.

Quinn'i benimle gelmesi için zorlamalıyım. Yemin ederim bu onun hatası. Tatilin başında onun evindeyken, aptal bir 5K hakkında bir şeyler söylediğinde bunu tamamen o var etti.

Bir günü daha gülümseyerek ve her şey yolundaymış gibi davranarak geçirme düşüncesi midemi bulandırıyor. Normalde yılın bu zamanını *severim* - ışıklar, sıcaklık, dünyanın bir süreliğine yavaşlamış gibi görünmesi. Ama bu yıl farklı hissediyorum. Daha boş. Sanki sevdiğim insanlarla çevriliymişim ama yine de bir şekilde bağlantım kopmuş gibi.

İyi niyetli olduklarını biliyorum. Belki de minnettar olmalıyım. Ama tek istediğim sessizlik.

Uzay.

Performans göstermem gerekiyormuş gibi hissetmeden nefes alabileceğim bir an.

Elbette gideceğim. Her zaman giderim. Kardeşimin şakalarına güleceğim ve yeğenimin beni karlı yollarda sürüklemesine izin vereceğim. Rolümü oynayacağım: neşeli kız, minnettar öğrenci.

Ama bir parçam, eğer ortaya çıkmazsam ne olacağını merak ediyor.

Ailem uzaklaştığımı fark eder miydi, yoksa her şeye ara verip yoluma devam etmemi mi isterlerdi?

Belki de akşam yemeğinde buna gülerler, klasik Kruz derler ve öylece bırakırlardı.

Tanrım, okul da.

Geri dönmeme daha üç hafta var ama bir profesörden gelen tek bir e-postayı yanıtlamak ya da bir öğrenciye aynı kavramı onuncu kez açıklamak zorunda kalmayacağım bir hafta -hatta bir ay- için neler vermezdim.

Ezra'nın sınıfında oturup, vücudumdaki her sinir yanıyormuş gibi hissederken ona bakmamaya çalışmak zorunda olmadığım bir yer.

Ortadan kaybolabilirim. Ne bir adres, ne de bir açıklama.

Sadece... gittim.

Üniversitenin telaş içinde olduğunu, öğrencilerin bölümü terk eden asistan hakkında fısıldaştıklarını, Ezra'nın dersler sırasında boş sandalyeme baktığını hayal ediyorum.

Umurunda olur
muydu? Kimsenin
umurunda olur mu?

Yoksa sanki ben hiç orada olmamışım gibi hareket etmeye devam mı edeceklerdi?

Her yere gidebilirim.

Burası hariç her yere.

Güneşin ılık olduğu, esintinin tuz ve özgürlük koktuğu uzak bir ada. Bir hamakta uzanmış, elimde hindistan cevizi içkisi, tembelce yudumlarken buz bardağa çarpıyor, görünürde tek bir zorunluluk yok. Telefon yok. Mesaj yok. İlgimi bekleyen e-postalar yok. Dizüstü bilgisayarımı okyanusa fırlatır, bir taş gibi batışını izler ve tüm sorumluluklarımı da beraberinde götürerek dalgaların altında kayboluşuna gülerdim.

Ama hayır.

Yarın orada olacağım.

Tabii ki geleceğim.

Her zamanki gibi. Saat gibi. Çünkü ben böyle yapıyorum. Çünkü benden bunu bekliyorlar. Ve çünkü her parçam yok olmak istese de başka bir şey yapmayı bilmiyorum.

Bu düşünce midemi bulandırıyor.

Hiç bitmeyen sahte gülümsemeler ve zoraki coşku döngüsü - *bak okulda ne kadar sıkı çalışıyorsun* - sanki başımı suyun üstünde zor tutmuyormuşum, teslim tarihleri ve beklentiler içinde boğulmuyormuşum gibi.

Havadan sudan konuşmalar, aйтmışım gibi davranmanın yorucu maskaralığı. Dürüst olmak gerekirse, ne kadar tükenmiş olursam olayım, dağ gibi bir ödevin altına gömülmeyi tercih ederdim. En azından orada kimse beni hiç istemediğim tartışmaların içine çekmiyor, katılmadıkları bir şey söylediğimde sırtlamak için siyasi iklim hakkında fikrimi soruyormuş gibi yapmıyor. Sanki tüm insanların temel hakları hak ettiğine inanmak beni naif yapıyormuş gibi.

Ama düşünmesi bile güzel, değil mi? Sadece... bir süreliğine ortadan kaybolmak.

Gözden kayboluyor, ulaşılamıyor.

Avuçlarımı gözlerime bastırarak inliyorum.

Kar yüzüme çarpıyor, kirpiklerime yapışıyor ve ben CPA ofisinin camından bakarak boş resepsiyon alanındaki loş Noel ağacına bir göz atıyorum. Işıkların yumuşak parıltısı ve ısıltılı süsler neredeyse içinde bulunduğum durumla alay ediyor gibi görünüyor.

Biri kafama çuval geçirmeden önce gördüğüm son şey bu.

Kir ve ter kokuyor, bayat kokusu midemi bulandırıyor ve panikle çığlık atıyorum ama kalın kumaş sesimi boğuyor. Ellerim içgüdüsel olarak kumaşı yırtmak için çaresizce pençeliyor ama hemen arkamdan tutuluyorlar. Yüzüstü yere düşüyorum, buzlu kaldırım kıyafetlerimi ısıırıyor, şok nefesimi kesiyor. Soğuk iliklerime kadar işliyor ama damarlarımda dolaşan dehşetin yanında hiçbir şey.

Ben üzgün bir çığlık atma girişiminde bulununca biri "Kapa çeneni," diye homurdanıyor.

Bir erkek, çünkü tabii ki bir erkek. Her zaman lanet bir erkektir.

Homurdanıyorum, ondan uzaklaşmaya çalışmak için deli gibi dönüyorum. "Kapa şu lanet çeneni," diyorum ona, gerçi kafamdaki çuvaldan beni net olarak duyabildiğinden emin değilim. "Beni sokaktan bir psikopat gibi kaçırmaya çalışmasaydın çığlık atıyor olmazdım."

Normal bir günde, muhtemelen beni kaçırmaya çalışan birini azarlayacak gücü kendimde bulamazdım, ama bugün lanet olası Noel *tatili*, bunun için çok yorgunum ve bu da ne demek oluyor?

Hayatımdan kaçmayı düşünmekle meşguldüm ve aklımdaki hiç de bu değildi.

Sırt üstü dönebiliyorum ama bu bir fark yaratmıyor.

Sanırım aslında yapmamı istediği şey buydu; beni kucağına alıp hiçbir ağırlığım y o k m u ş gibi omzuna atmasını kolaylaştırdı.

Tekrar çığlık atıyorum ama boşluğa bağırarak gibi bir şey bu; kimse beni duyamıyor, duysalar bile bu noktada bir önemi olacağından emin değilim.

Açılan bir minibüs kapısının vınlaması soğuk havada yankılanıyor ve zihnimde onu canlandırabiliyorum: karartılmış camları olan beyaz bir minibüs, belki de yan tarafına Free Candy Canes gibi saçma bir şey yazılmış. Bu düşüncenin saçmalığı beni neredeyse yüksek sesle güldürüyor.

Gerçekten kaybediyorum.

Beni kabaca yakalıyor, elleri yanlarıma saplanıyor ve ben daha karşı koyamadan beni bir çöp çuvalından farksızmışım gibi minibüsün içine fırlatıyor.

Metal zemine sertçe çarptım ve nefesim ciğerlerimden söküldü.

Çarpmanın etkisiyle vücudumun çeşitli yerlerinde oluşan morlukları şimdiden hissedebiliyorum.

Kapı, içime bir panik sarsıntısı daha gönderen bir sonlulukla çarparak kapanıyor ve kendimi yukarı itmek için çabalıyorum, ama zaman yok. Ön tarafa doğru yürürken asfalta vuran botlarının sesi azalıyor ve sürücü kapısının hafifçe gıcırdayarak açıldığını duyuyorum. Sonra motor kükrüyor, titreşimler minibüsü sarsıyor ve içime işliyor.

Yola çıktığında, ani hareket beni kaygan zeminde kaymaya gönderiyor, vücudum donuk bir gümbürtüyle duvara çarpıyor.

Nabzım kulaklarımda atıyor ve düşüncelerim her yöne koşuyor. Kim olduğunu, ne istediğini ya da beni nereye götürdüğünü bilmiyorum ama kesin olan bir şey var: Bu hayatımın en kötü Noel *tatili* olacak.

OFIS HALIMDA KANAYAN KADIN

Penceremin dışındaki kasaba sessiz, ritmi yavaş ve tanıdık. Sokakta bir verandanın ışığı titriyor ve uzaklarda bir yerde bir köpek sakinleşmeden önce bir kez havlıyor. Çoğu pencere şu anda karanlık - insanlar hayatlarına, rutinlerine, kendilerini seçtiklerine ikna ettikleri küçük yükümlülüklerine gömülmüşler. Bunun nasıl bir şey olduğunu merak ediyorum.

Seçim.

Özgürlük

Ben bilemem.

Günüm her zamanki gibi başladı; küçümsediğim adamlarla sabahın erken saatlerinde yapılan toplantılar, daha çok üstü örtülü tehditlere benzeyen telefon görüşmeleri, üstümdekilerin sadakatime ikna olmalarını sağlarken çalışanlarımı hizada tutmaya yönelik aynı dikkatli denge oyunu.

Bunu hiç istememiş olmam önemli değil. Mirasını bir marka gibi oğullarının derisine kazıyan bir soyun içinde doğmayı hiç istememiş olmam.

Alevlerden kurtulma şansım olduğunu düşünseydim hepsini yakardım.

Meclis sadece arka odalarda fısıldanan gizli bir topluluk değil; yüzyıllık ve kendi kendini idame ettiren bir makine. Ve benim işim? Onu çalışır halde tutmak. Borçların ödenmesini, tehditlerin susturulmasını ve gücün korunmasını sağlamak. Tıpkı benden önce babamın ve ondan önce de onun babasının yaptığı gibi, ki her biri doğrudan bir sonuç olarak erken bir mezar gördü.

Bana hiç çekip gitme seçeneği sunulmadı.

Kafama bir kurşun sıkmadan olmaz. Bazen bu daha iyi bir alternatif gibi geliyor.

Adımın bir ağırlığı var, tek başıma varlığım bile iki katım büyüklüğündeki erkeklerin gözlerini kaçırmaya yetiyor. Ama saygı, uzun zaman önce harcamayı bıraktığım bir para birimi. Korku daha etkili.

Çoğu gün, bu yeterli oluyor. Çoğu gün, ellerimdeki kanı hazmedebiliyorum.

Ama sonra bunun gibi geceler oluyor - geçmişin beni yakaladığı, hayatımın sahibi olmadığımı, Meclis'in iyi yağlanmış makinesinde sadece bir dişli olduğumu hatırladığım geceler.

Tam masamdaki viskiye uzanırken ofisimin kapısı çalınıyor. Saat gece yarısını geçti. İş için çok geç, iyi haberler için çok erken.

Hangisi olduğunu zaten biliyorum. Bunu içimde hissedebiliyorum, ya da belki de kapının panikle çalınmasıdır.

Kapı açıldı ve iki adamım çırpınan bir bedeni içeri sürükledi. Kan ofisimin halısına bulaşıyor.

Bardağı yere bırakarak yavaşça nefes veriyorum.

Ofis halımda kanaması olan kadın Ari Syllas değil.

Başında bir torba var, ama altından dökülen koyu renkli, kıvrıkcık saçlar çok net. İçimde bir sarsıntı yaratan bir işaret.

Çok tanıdık geliyor -endişe verici bir şekilde- ve zihnimin bana oyun oynuyor olması için dua ediyorum. Bu sadece bir tesadüf, sadece geçici bir benzerliği olan biri. Öyle olmak *zorunda*.

Çünkü eğer oysa...

Hayır. Değil. O
olamaz.

Sadece zihnimi mesken tutmuş olması, her başıboş düşüncenin ona geri dönüyor gibi görünmesi. Hepsi bu. Onu olamayacağı yerlerde görmemin tek nedeni bu.

En azından, bakışlarım vücudunun acı verici bir şekilde tanıdık olan her santimini aşağı doğru sürüklerken, midem geçen her saniye daha sıkı bükülürken kendime söylediğim şey bu.

Görüşüm bulanıklaşıyor ve kan gözlerimin arkasına vuruyor, diğer her şeyi bastıran amansız bir vuruş.

Adamlarımdan üçü akbabalar gibi onun etrafında dolanıyor ve Dominic, onu yere atarken kullandığı aynı dikkatsiz güçle çuvalı kafasından çekip alıyor - onu bir tahıl çuvalı gibi omzuna asarak kapımdan içeri girdikten sadece on saniye sonra.

Oda eğiliyor.

Yüzü darmadağınık; morarmış, kir ve ter içinde, elmacık kemiği boyunca derisini çizen küçük kesikler var. Saçları tam bir felaket, karmakarışık ve dağınık; hayal kırıklığı içinde oflayıp pufluyor, yüzüne düşen bir tutamı üfledikten sonra bana kapüşonlu bir bakış fırlatıyor.

Bu o. Ve bunun ne tür bir karışıklık olduğunu bilmiyorum, ama farkına varmak bir balyoz gibi çarpıyor.

Nabızım hızla atıyor, öfkem damarlarımda o kadar hızlı tutuşuyor ki, şu anda burada patlamamış olmam bir mucize.

Tüm vücudum yanıyor, içimdeki sarsıntıları hissedebiliyorum, zar zor kontrol altında tutabiliyorum.

Kendimi hareketsiz kalmaya zorluyorum. Her şeyi bastırmak için. Çünkü bundan sonra olacaklar sabit bir tutuş gerektirecek.

Kıpırdıyor, omuzları kaskatı, bilekleri hâlâ arkadan bağlı. Yüzünün hatlarına kazınmış olan şok orada ama daha keskin, daha şiddetli bir şeyin yanında ikinci planda kalıyor. Korkmuş, evet, ama daha çok? *Kızgın*.

Ve bakışları benimkilere kilitlendiğinde, bu doğrudan içime düşen bir yıldırım gibi oluyor.

Yabani bir kedi yavrusu, pençeleri ve dişleri var, sanki onları bana batırmak için mükemmel anı bekliyormuş gibi gergin. Zehir kusmasını, tıslamasını ve şaklamasını bekliyorum ama yapmıyor.

Ve olmadığı için Tanrı'ya şükrediyorum.

Çünkü bunu yaparsa, birbirimize karşı bir şey olduğumuzu *azıcık* bile belli ederse, bu odadaki herkesi öldürmekten başka çarem kalmazdı. Ve yapardım. Hiç tereddüt etmeden. Onun için.

Önünde çömelip çenesini parmaklarımın arasına alıyorum. Hemen geri çekiliyor, içgüdüsel olarak direniyor, ama onu tekrar yakaladığımda sakinleşiyor. Korkudan değil -asla öyle değil- ama saf, bitkin bir meydan okumadan. İsteksizce boyun eğiyor, nefesi hızlı küçük puflar halinde geliyor, teni dokunuşumun altında sıcak.

Aletimin fermuarıma doğru seğirmesi için olabilecek en kötü an ama yine de seğiriyor. İkimiz de nedenini biliyoruz.

Yüzünü eğip hasarı inceliyorum. Yanağı kızgın kırmızılar ve morluklarla dolu, en yüksek noktası kan basıncımı yükseltecek kadar yarılmış.

Tek kelime etmiyor.

Öylece *bakıyor*, kahverengi gözleri karanlık ve kırışmıyor, beni bir bıçak gibi kesiyor.

Ben sadece onun boyun eğmesini istemiyorum.

Onun paramparça olmuş, nefessiz kalmış *her* parçasını istiyorum.

Çenemdeki bir kas sıcıyor, alnımdaki damar zorlukla dizginlenen öfkenin gücüyle zonkluyor.

Onu bırakıyorum ve ayağa kalkıyorum, ama gözlerim onu hiç bırakmıyor.

"Bunu ona kim yaptı?" Sesim sakin. Fazla sakin. Sessizlik.

Dominic kayıyor, ellerini ceplerine gömüyor, bakışları benden başka her yere kayıyor. Cevabı zaten biliyorum. Sadece onun söylediğini duymak istiyorum.

Ama o daha ağzını açamadan silahımın kılıfını açtım ve gözlerinin arasına bir kurşun sıktım.

Silahın sesi kafamın içindeki uğultudan zar zor duyuluyor.

Birçok kez sıçıp batırdı ve ben yeterince sabrettim. Ama bu? Bu bardağı taşıran son damlaydı. Ve onu vurmamın gerçek sebebinin sadece onu incitmesi olmadığını bile bilmiyordu.

Gerçi *şu anda* önemli olan tek sebep bu.

Ona tekrar bakıyorum ve önce ona acı çektirmedeğim için hemen pişman oluyorum.

Vücudu sarkıyor, ama iki yanındaki adamlarım hızla hareket ederek, öne doğru yığılmadan önce onu yakalıyorlar - değersiz cesedi kadını sıyrıp geçmeden önce. Dirseklerinden tutup tek kelime etmeden odadan dışarı sürüklüyorlar.

Geride bırakılan sessizlik kalındır.

Ağır.

Boğucu.

Tüm bu çile, ağır çekimde bir araba kazası izlemek gibi ve ben yolda yatan aptalım.

Çılgılık atmasını ya da bir şekilde çıldırmasını bekliyordum ama ondan alınan en büyük tepki, silah sesiyle hafifçe sıçraması ve ardından saçlarına bulaşan ve omuzlarına sıçrayan kan parçalarına iğrenerek bakması oldu.

Silahımı kılıfına geri yerleştiriyorum ve nihayet bakışlarımı ondan ayırıp odanın diğer ucuna doğru ilerleyerek bir sonraki hamlemin ne olması gerektiğini düşünüyorum.

Sylas'a güvenirdim, yıllardır mali müşavirimizdi. Ancak son birkaç yıldır, adamım açgözlü davranmaya başladı ve bir süredir hesaplarımızdaki paranın kaymağını yiyor.

Kısa süre önce mali tutarsızlıkları keşfettim ve karısını hedef alarak bunu sessizce halletmeye karar verdim.

Onu, çalınan paraları iade etmesi ve Meclis işleri konusunda çenesini kapalı tutması için bir koz olarak kullanmayı planladım ve bunu tatillerde yapmanın daha hızlı hareket etmesini sağlayacağını düşündüm.

Çocuklarının annelerinin nerede olduğunu sormasının onu harekete geçireceğinden emindim. En azından Noel sonrasına kadar bekleyecek kadar nazıktım.

Ari'yi tehdit etmek, kocasıyla doğrudan yüzleşmekten daha etkili olabilirdi ama işte buradayız; önümde yerde hırpalanmış halde oturan siyah saçlı bir güzellik.

Dominic'e onu bana geri getirmeden önce yakalamasını ve incitmemesini söylediğim kadının tarifine hiç benzemiyor.

Bu hatayı nasıl yaptığını ya da onunla ne halt edeceğimi bilmiyorum ama bunun adamlarıma yanlış kişiyi yakaladığımızı söylemek kadar basit olmayacağını biliyorum.

Özellikle de şu anki planlarımla.

Onu tanıdığımı ve ona değer verdiğimi öğrenirlerse, onu bana karşı kullanmak için iki kez düşünmezler. Etrafımdaki erkekler bana hayran oldukları için sadık değiller; benden korktukları için sadıklar. Ama sadakat kırılğan bir şeydir, tehdit ve manipölasyonun doğru kombinasyonu üzerine inşa edilir.

Bu adamların çoğu mu? Fiyatı uygun olsa annelerini bile satarlardı. Merdivende bir basamak daha yukarı tırmanabileceklerini, konumlarını güvence altına alabileceklerini ya da yerlerini almak için başka birinin kafasına bir kurşun sıkabileceklerini düşünseler bana anında sırt çevirirlerdi. Bu hayatın gerçekliğinin bu olduğunu bilecek kadar uzun süre onlarla çalıştım - onların müttefikiniz olduğunu düşündüğünüz an, kaybettiğiniz andır.

Bu yüzden onu bilmelerine izin veremem. Neden derimin altına nasıl girdiğini ve orada nasıl yaşadığını görmelerine izin veremiyorum.

Meclis sırlarla, kozlarla, önemsedığınız şeyleri size karşı kullanmakla büyür. Ona ne kadar değer verdiğimi, benim için ne kadar önemli olduğunu öğrenirlerse, onu kullanırlar. Onu tehdit edecekler, incitecekler, belki daha da kötüsü, sadece onu korumak için ne yapacağımı görmek için. Beni çözmek için ne yapabileceklerini, vida vida.

Uzun zamandır onu kendimden uzak tuttum, fazla yaklaşmadım ve şimdiye kadar da işe yaradı. Ama dünyanın sessizleştiği ve gardımın düştüğü öyle anlar oluyor ki, ikimizin de çaresizce ihtiyaç duyduğu şekilde ona sahip olamamamın tüm nedenlerini neredeyse unutabiliyorum.

Henüz.

Tek istediğim seks değildi. Onun her lanet parçasını istiyorum.

Sonsuza kadar.

Ama günün sonunda, zayıf olmayı göze alamam. İhtiyacım olan son şey de birinin bu zayıflığı görmesi ve bundan faydalanması.

Onu tehlikeye atmadan bunu gerçekleştirene kadar zamanımı bekliyordum.

Çenem tekrar sıkıştı ve sağlık ekibimden birine mesaj atmak için telefonumu çıkardım. Ona bir saniye daha bu şekilde bakmaya dayanamıyorum ve buna ek olarak, birinin gelip cesetle ilgilenmesine ihtiyacım var.

Önünde diz çöküyorum ve ceplerinde telefonunu arıyorum.

Benden uzaklaşmaya çalışıyor ama yüzünü tekrar kavrayıp onu gözlerimin içine bakmaya zorluyorum. "*Dur.*"

Kısa bir an için bocaladım. Onu neden kendimden uzak tuttuğumu öğrenirse ne olacağını biliyordum ve şu anda bana bakışına bakılırsa haklıydım.

Benden nefret ettiğini düşünüyor, belki de ediyordur. Ama nefret sadece tutkunun farklı bir maske takmasıdır. Tek ihtiyacım olan ona başka hiç kimsenin onu benim kadar tanıyamayacağını, arzulayamayacağını ve koruyamayacağını göstermek için zaman. Onu benim dünyama sığdırmak için onun dünyasını parçalamak gerekse bile.

Beklediğimden çok daha hızlı bir şekilde yumuşuyor ve aradığım şeyi buluyorum, cihazı açmak için yüzünü kullanmadan önce ayağa kalkıyorum. Sonra da aklıma gelen tek şeyi yapıyorum.

"Ne istiyorsun lan?" diye soruyor, sesinin tonu beni şaşırtıyor ve ailesine ve Quinn'e kısa bir yolculukla ona sürpriz yapacağımı söylemek için telefonuna yazdığım kilometrelerce uzunluktaki mesaja konsantre olmamı engelliyor.

Gittiğimiz yerde hizmet yarım yamalak ama güvende olduğuna dair onları bilgilendirmek için elinden geleni yapacak.

Yutarlar mı bilmiyorum çünkü birlikte olmamızın üzerinden aylar geçti ve ailesinin beni tanıyıp tanımadığını bilmiyorum ama aklıma gelen en iyi şey bu.

Adımlarımı durduruyorum ve tekrar önünde durup ona bakıyorum. "Sen değil, kedicik. Ama ne olursa olsun bir süre daha birlikte sıkışıp kalacağız gibi görünüyor."

Onu daha fazla burada tutamayacağıma karar verdiğimde gecenin bir yarısıydı.

Uyuyor, kendini görünmez kılmaya çalışan yaralı bir hayvan gibi yatağımın köşesine kıvrılmış. Yüzündeki morluklar koyulaştı ve ona her baktığımda, merkezimin etrafında bir mengene sıkılıyormuş gibi hissediyorum.

O buraya ait değil. Bunu hak etmiyor.

Onu korumaya çalıştığım şey tam olarak buydu, onu bir sonraki nefesimden daha çok istememe rağmen neden asla çok yaklaşmasına izin vermedim.

Onu odamda tutma kararım nezaketten kaynaklanmıyordu, her ne kadar ona karşı tanıdığım herkesten daha yumuşak olsam da. Bu bir stratejiydi, başka kimsenin ona ulaşamayacağından emin olmanın bir yoluydu.

Ama aynı zamanda bir sorumluluk.

Benim için ne kadar önemli olduğunu öğrenirlerse, ölmüş sayılır.

Bunun asla olmaması gerekiyordu. Bir sebepten dolayı mesafemi korudum, her zaman izledim ama asla ona tamamen sahip olmama izin vermedim. Ama işte burada, olabilecek en kötü şekilde hayatıma girdi.

Sessizce hareket ediyorum, daha önce yatağın altına sakladığım çantayı alıyorum. İçinde zaten gerekli şeyler vardı: yiyecek, kullan-at telefon, nakit para.

Bu durum beni zorluyor ama belki de böylesi daha iyi. Planlarım zaten yürürlükteydi; bu sadece zaman çizelgesini hızlandırdı.

Yanına çömeliyorum, elim omzunun yanında geziniyor. "Kruz," diye fısıldıyorum.

Kıpırdanıyor, gözlerini açarken kaşları çatılıyor. Benim olduğumu fark ettiği anda vücudu kaskatı kesiliyor ve doğrulmak için çabalıyor.

"Şimdi ne olacak?" diye çıkışıyor, sesi öfke ve yorgunluk karışımı.

"Gidiyoruz," diyorum, ses tonum alçak ama kararlı.

"Ayrılmak mı?" Acı acı gülüyor. "Ne yani, beni tekrar kaçırmaya mı karar verdin?"

Burnumun kenarını sıkarak nefes veriyorum. "Seni ben *kaçırmadım* amina *koyayım*." *Ama evet, şimdi kaçıracağım*, demiyorum. "Anlaman gerek, burada kalırsan sana zarar verirler. Seni öldürürler."

"Neden?" diye soruyor, sesi yükseliyor. "Neden buradayım ki? Beni neden bunun içine sürükledin? Neler oluyor Ezra?"

Adımı kullanması karnıma bir yumruk yemiş gibi hissettiriyor ama bu duyguyu bir kenara itiyorum. Her şeyi açıklayamam, henüz değil.

"Karışık bir durum," diyorum, kolundan tutup ayağa kaldırıyorum.

Kolumu geri çekiyor. "Basitleştir."

Bunun için zaman yok. Sabrım taşıyor. "Çünkü ben Meclis'in bir parçasıyım Kruz. Bu senin için yeterli bir açıklama mı?"

Gözleri açılıyor ve bir an için tartışacakmış gibi görünüyor. Ama sonra başını sallıyor ve nefesinin altında mırıldanıyor: "Tabii ki öylesin."

Bunu öğrendiğini her hayal ettiğimde tepkisi düşündüğümünden daha fazla acı veriyor. "Bak, sonra açıklarım. Şu anda gitmemiz gerekiyor."

Tartışmasına fırsat vermedim. Onu bileğinden tutuyorum, kabaca değil ama ona başka bir seçenek bırakmadığımı anlamasını sağlayacak kadar sert bir şekilde.

Koridorlarda sessizce ilerliyoruz. Adamlarım ya uyuyor ya da planlarında benden habersiz bir değişiklik beklemeyecek kadar güvenliklerinden eminler.

Aptallar, her biri lanet olası.

Çıkışa yaklaştığımızda Kruz elimi tuttu. "Buradaki planın nedir Ezra?"

Ona tekrar bakıyorum. "Planım seni hayatta tutmak. Şu anda bilmen gereken tek şey bu."

Belki de, sadece belki de, her zaman böyle olması gerekiyordu.

Harekete geçmek için bahar tatilini bekliyordum, zamanımı bekliyordum, her şeyi doğru ayarlıyordum. Ama şimdi? Şimdi, beklememe gerek yok. O burada. Umarım onların ulaşamayacağı bir yere gidiyordur. Ve bununla birlikte her şey değişiyor, her şey daha çabuk ilerliyor.

Böylesi daha iyi. Daha

hızlı.

Potansiyel olarak daha temiz.

En azından kendime böyle söylüyorum. Ama başarısız olursam, bedelini o ödeyecek.

İkimiz de ödeyeceğiz.

Geceye adım attığımızda, soğuğa karşı titriyor. Onu daha yakına çekiyorum, soğuğun en kötüsünden koruyorum. Direnmiyor.

"Nereye gidiyoruz?" Sesi şimdi daha yumuşak, kelimeler arasında bir yılgınlık ipliği var.

"Güvenli bir yer," diye mırıldanıyorum, yalan dilimde acı bir tat bıraksa da. Çünkü gerçek şu ki, güvenli bir yer yok. Gelmekte olan şeyden değil. İnşa ettiğim her şeyi yıkmak üzere olan kaostan değil.

Ve ortalık yatıştığında, enkazın altında kalan ben olacağım, tüm dikkatli planlarımı çöpe atmanın sonuçlarıyla yüzleşmek zorunda kalacağım.

doğrudan cehenneme.

SANKI BİRİ YÜZÜME BALYOZLA VURMUŞ GİBİ
HİSSEDİYORUM.

Tekne ayaklarımın altında sallanıyor, soğuk rüzgâr bir şekilde üzerimde tutmayı başardığım katmanları kesiyor. Dalgalar yanlara çarpıyor, her sarsıntı içime bir bulantı dalgası daha gönderiyor. Her şey dönüyor - kafamın içinde, etrafımda - hangi yönün yukarı olduğunu anlayamayana kadar.

Ve dürüst olmak gerekirse, sağlam bir zeminde olsaydım farklı olacağından emin değilim. Dün geceden sonra olmaz.

Biri yüzüme tokat atmış gibi hissediyorum.

Metaforik olarak.

Fiziksel olarak, biri yüzüme balyozla vurmuş gibi hissediyorum.

Kendimi suya, motorun sabit uğultusuna odaklanmaya zorluyorum.

-Ama düşüncelerim durulmuyor. Dönüp duruyorlar, beni sürüklüyorlar, bu tekne beni ne kadar uzağa götürürse götürsün, zaten hareket halinde olan şeyden kaçış olmadığını hatırlatıyorlar.

Burada onunla olduğuma inanamıyorum.

O arabaya hiç binmemeliydim. Daha çok mücadele etmeliydim, beni dışarı çıkardığı anda kaçmalıydim.

Ama artık çok geç.

Soğuk içime işliyor, korku dışında her şeyi uyuşturuyor. Tüm vücudum kilitlenmiş, gerginlikten kaskatı kesilmiş durumda ve kaburgalarımındaki donuk ağrı durumu daha da kötüleştiriyor.

Yanağım zonkluyor -sabit, acımasız bir nabız- bana her şeyin ne kadar hızlı döndüğünü hatırlatıyor. Kontrolün parmaklarımın arasından ne kadar kolay kayıp gittiğini, ardında kaos ve acıdan başka bir şey bırakmadığını.

Ezra tepki vermiyor, en azından dışa vurmuyor. Dümeni sıkıca kavıyor, bakışları ileriye sabitlenmiş, sanki burada olmamın sebebi o değilmiş gibi karanlık ve dalgalı suyu kesiyor. Sanki tüm bedenimin protesto çığlıkları atmasının, bir ada fırtınasında plaj topu gibi savrulmaktan dolayı morarmasının ve ağrımının nedeni o değilmiş gibi.

Kollarımı kendime sarıyorum, rahatlamak için değil ama içgüdüsel olarak, sanki kendimi bir arada tutmak çözülmemi engelleyecekmiş gibi.

"Hâlâ titriyorsun," diyor bir süre sonra, bu kez daha yumuşak bir sesle, sanki içindeki bir şeyi yumuşatmaya çalışıyormuş gibi.

"Yok artık," diye karşılık veriyorum. "Yere atıldım, bağlandım ve hayatımdan sürüklenerek çıkarıldım. Hava tam anlamıyla dokuz derece. Biraz endişeli ve biraz da üşümüş olduğum için kusura bakmayın."

Çenesindeki bir kas kıpırdıyor ama yine de yemi yutmuyor. Bana karşı koyacak bir şey vermeden öfkemi emmesi beni çileden çıkarıyor.

Sonunda nefes verir. "Sana sıcak bir şeyler getireyim."

Alay ettim. "Ne, battaniye gibi mi? Beni kaçırdığını unutmamı mı sağlayacak?"

Hala bir şey yok.

Bu beni daha da kızdırıyor.

Onun Meclis'le ilişkisi olduğu düşüncesi midemde bir kova asit gibi çalkalanıyor ve beni buraya getiren her aptalca, pervasız kararı yiyip bitiriyor.

Ona güvendiğime inanamıyorum. Daha da kötüsü, *onunla yattığıma* inanamıyorum.

Kendimden iğreniyorum.

Meclis her zaman sadece bir söylentiydi; fısıldanan bir isim, her iyi zamanlanmış felaketin, her fazla mükemmel skandalın arkasında gizlenen bir gölge. Hikayeleri, yarı-şüpheleri, hiç görünmeden hayatları değiştirebilecek ya da mahvedebilecek kadar güçlü bir grup hakkındaki sessiz uyarıları duymuştum. Gerçek olduğunu hiç düşünmemiştim. Ta ki geçen yıl bu zamana kadar.

Şimdi, gerçek ağır ve boğucu bir şekilde üzerime çöküyor. Meclis sadece gerçek değil, hayal ettiğimden de kötü. Ve o da bunun bir parçası.

Bir zamanlar paranoyak bir fantezi olarak küçümsediğim grup, bir hikâyeden çok daha fazlası. Onlar, kapalı kapılar ardında her yükselişi ve her düşüşü düzenleyen, teraziye eğen gizli eldir. İpleri elinde tutan, dünyayı kendi istekleri doğrultusunda şekillendiren, kariyerleri, hayatları, hatta ölümleri kontrol eden dokunulmaz elitler. Önemli olan şeylere sahipler: para, güç, nüfuz. Ve yollarına çıkmaya cüret eden herkesi yok ediyorlar, arkalarında parçalanmış insanlardan başka bir şey bırakmıyorlar.

Bana yaptıkları için onlardan nefret ediyorum. Quinn'e yaptıkları için. Ve bu en kötü kısmı bile değil.

Jack ve Quinn ona güveniyor. *Sienna konusunda ona güveniyorlar.*

Bu düşünce beni hasta ediyor.

Bilmiyorlar. Bilmeleri mümkün değil.

Eğer yapsalardı, kendilerini asla affedeceklerini sanmıyorum.

Geçen yıl Quinn ve babasının başına gelenlerden sonra onun gibi birine nasıl güvenebilirlerdi ki?

Düşüncelerim bir türlü çözemediğim düğümler halinde dönüp dururken bile, Ezra'nın yeğenine karşı *güvenilmez* olduğu fikri bana doğru gelmiyor. Yanlış geliyor... bir yapboz parçasını ait olmadığı bir yere zorla yerleştirmeye çalışmak gibi.

Ama bu düşünceden kurtuluyorum.

Jack ve Quinn'i düşünmeye geri döndüm. Jack'i nasıl kullandıkları hakkında

-İşin içinde olduğu için değil, bir şey bildiği için değil, nazik olduğu için. Çünkü onlara güveniyordu. Çünkü Quinn'le olan ilişkisi onlara mükemmel bir giriş yolu sağladı.

Ve hiçbir fikri yoktu.

O çipe ihtiyaçları vardı, onun içinde saklı olan şeye ihtiyaçları vardı ve yakınlaşmak için uzun bir oyun oynadılar. Arkadaş gibi davrandılar, önemsiyorlarmış gibi yaptılar, aslında sadece saldırmak için doğru anı bekliyorlardı.

Ve zamanı geldiğinde, ne pahasına olursa olsun umursamadılar.

Sanki hiç düşünmeden söküp atabilecekleri bir teknoloji parçasıymış gibi çipi ondan aldılar. Sanki o bir insan değilmiş, sadece istedikleri bir şey için bir kapmış gibi.

Bir insan bunu nasıl yapabilir?

Ama Meclis böyle. Umurlarında değil. Manipüle ettikleri insanlar umurlarında değil. Harabeye çevirdikleri hayatlar umurlarında değil. İnsanlar onlar için sadece bir araçtır. Peki ya Quinn?

Hiçbir zaman ikincil hasar olmaktan öteye gidemedi.

O çipteki bilgiyi istiyorlardı ve bunu elde etmek için kime zarar vermeleri gerektiği önemli değildi.

Tıpkı diğerlerine yaptıkları gibi. Tıpkı yine yapacakları gibi.

Ezra'nın tüm bunların içinde olduğuna inanmak hâlâ zor. Quinn'in başına gelen onca şeyden sonra -babasının ölümünü izlemesi, Meclis'in etkisinin ne kadar derin olduğunu öğrenmesi- hala bunun bir parçası olabileceğine. Ama bu insanların neler yapabileceğini biliyorum. Yollarına çıkan herkesi yok etmek anlamına gelse bile, istediklerini elde etmek için hiçbir şeyden vazgeçmezler. Ezra'nın planlarının bir parçası olacağını hiç düşünmemiştim, hatta planın *ne kadar* içinde olduğunu öğrenmenin tam ortasındaiken bile.

Bunu nasıl yapabildi?

Bunun için onu asla affetmeyeceğim.

Tekne tekrar kayarak dengemi bozarken küpeşteyi yumruklama isteğimle savaşıyorum.

Kendimi sabitlemek için elim yan tarafı kavıyor ve işte o zaman Ezra'nın bana nasıl baktığını fark ediyorum.

Gözlerinde ne gördüğümünden emin değilim - suçluluk ve kararlılık arasında bir şey, ama bu bende çılgılık atma isteği uyandırıyor.

Kızgınım. Hayır, çiz onu. *Öfkeliyim.*

"Neden sana yaklaşmama izin verdin ki?" Tükürüyorum, birlikte geçirdiğimiz ayları hatırladıkça kalbimin sızlamasından kurtulmaya çalışıyorum. "Neden benimle bir şeyler yapmak istediğini düşündürdün bana? Sahip olduğumuz küçük miktarı bile mi? Seninle asgari düzeyde kalmayı bıraktığımdan beri planın bu muydu?"

Bu adam beni dondurucu gecenin ortasında kim bilir nereye götürürken aklımın burada olduğuna inanamıyorum.

"*Dur.*" Sesi şimdi biraz daha güçlü, ama bu sadece daha yüksek sesle bağırarak istememe neden oluyor. "Bunu ben planlamadım."

"Beni götürmeyi planlamamıştın, peki ya *diğer her şey*?" Ben de karşılık verdim.

Bilmem gerekirdi.

Her zaman çok mesafeliydi, ama ne yazık ki bana böyle davranan ilk erkek o değil.

O sadece daha fazlasını istediğim ilk erkekti.

Kollarımdaki morluklara bakıyorum, kaburgalarımdaki ağrıyı ve yanağımdaki derin sızıyı hissediyorum.

O kadar kızgınım ki onu boğazlayabilirim ama bu hiçbir işe yaramaz. Olanları değiştirmez. Zaten soğuktan hareket edemeyecek kadar kaskatı kesildim.

Bu kadar öfkeyle (ve muhtemelen kırık kaburgalarla) nefes almak zor, ama yine de kelimeleri zorlayarak çıkarıyorum, "Beni yeterince uzak tuttun - çünkü biliyordun. Çok yaklaşırsam ne göreceğimi biliyordun. Bu yüzden beni içeri alamadın."

Gerçekler canımı yakıyor ve gözyaşlarımdan gözlerimin arkasına aktığını hissedebiliyorum ama düşmelerine izin vermeyi reddediyorum.

Ezra bir süre hiçbir şey söylemiyor ama bakışları zar zor da olsa yumuşuyor.

Özür dilemiyor.

Yapmak zorunda değil.
Bunların hiçbiri için asla pişman olmayacak.
Karanlık denize bakıyorum, rüzgâr saçlarımı çekiştiriyor.
Keşke içinde kaybolabilsem.
Bu şekilde her şey daha kolay olurdu.
Ama bunun yerine buradayım, donuyorum, acı çekiyorum ve yanımda
duran, tekneyi Tanrı bilir nereye doğru götüren adama kızgınım.
Ona yakınlaşmama izin verdiğime
inanamıyorum. Ona *güvenmeme* izin
verdiğime inanamıyorum.
Teknenin motoru altımda mırıldanıyor, sabit ve kesin, içimde kopan
fırtınayla zalim bir tezat oluşturuyor. Nereye gittiğimiz hakkında hiçbir fikrim
yok. Bundan sonra ne olacağı hakkında hiçbir fikrim yok.
Tek bildiğim onunla sıkışıp kaldığım.
Ve beni asla bırakmama ihtimali çok yüksek.
"Senden nefret ediyorum," diye fısıldıyorum, kelimeler rüzgârdan zar zor
duyuluyor, o kadar sessiz ki duyduğundan bile emin değilim.
Ama sonra, hiç vakit kaybetmeden, sakın, tereddütsüz ve emin bir
şekilde cevap veriyor: "Benden istediğin kadar nefret edebilirsin, ama en
azından bunu yaparken hayatta olacaksın."

9 AY ÖNCE

Ezra kaybolacağımdan korkuyormuş gibi beni öpüyor.
İlk başta değil. İlk başta, yavaşça, dudakları benimkilere zar zor değiyor,
sanki teslim olmadan önce anın tadını ıkartıyormuş gibi. Sanki acele
etmeyeceğine kendini ikna etmeye çalışıyormuş gibi.
Yapamaz.
Çünkü parmaklarımı saçlarının arasına soktuğum anda beni tersliyor.
Elleri belimi kavrıyor, beni daha yakına çekiyor, vücudu tenimi yakmak
istercesine bedenime baskı yapıyor. Ona izin verdim. Her zaman izin verdim.
Çünkü onu seviyorum.
Ben söylemem. Bu işler böyle yürümez. Bunu gerçek kılacak, daha
fazlasını yapacak şeyler söylemiyoruz. Ama bana her dokunduğunda,
yüzümdeki her kıvrımı ve ili ezberliyormuş gibi bana her baktığında bunu
hissediyorum.
Acaba o da onu ezberlediğimi biliyor mu?
Dudakları çeneme doğru ilerliyor, sonra aşağı iniyor, nefesi boynuma
değiyor. Titriyorum, parmaklarım kafa derisinde sıkılaşıyor ve tenime karşı
gülümsediğini hissediyorum.

"Çok güzelsin," diye mırıldanıyor, sanki bu bir sırmaş gibi.

Gözlerimi kapatıp kendimi ona bırakıyorum. "Biliyorum."

Ezra kıkırdıyor, sessiz, nefes nefese bir şey ve bunu göğsümde hissedebiliyorum. Beni hiçbir zaman yüksek sesle sevmeyi ama bana sarılışında, güvendenmişim gibi etrafımda gülmesine izin verişinde bu his var.

Daha fazlasını istemem.

Çünkü bunu yaptığım anda geri çekilecek.

Bunun yerine, anın uzamasına izin veriyorum. Bunun bir son kullanma tarihi yokmuş gibi davranmama izin verdim.

Çünkü onu nasıl seveceğimi bilmiyorum.

Ve onu nasıl bırakacağımı da bilmiyorum.

Ama belki de buna gerek

yoktur. Belki sadece

sürüklenebilirim.

BEN TAM BİR GİDİCİYİM.

EZRA

ADA SESSİZ, hem de çok sessiz.

Seagrove yılın bu zamanlarında, kenarları amansız okyanus rüzgarları tarafından aşınmış, gökyüzü donuk, sonsuz griye boğulmuş, pek de güzel görünmeyen bir yerdir. Çoğu insan için kasvetli, küçük ve izole bir yerdir; komşuları, geçen tekneleri ve kesinlikle meraklı turistleri yoktur.

Ama benim için? Bu mükemmel.

Dokunulmamış bir yer. Rahatsız edilmemiş. Dünyanın geri kalanı tarafından unutulmuş.

Belki rüzgar bu kadar acımasız, ısrarcı, davetsiz misafirleri anakaraya geri götürmeye çalışıyor gibi olmasaydı daha da iyi olurdu.

Ama Kruz'u burada sonsuza dek kendime saklayabilseydim? Tutardım.

Seagrove'da kış acımasızdır. Affetmez. Ruhunuza sızan ve orada kalan türden bir soğuk.

Yağmurun yağmadığı nadir günlerde, sis o kadar yoğun ki birkaç adım ötesini göremiyorsunuz ve dünyayı puslu, boğuk bir rüya manzarasına çeviriyor. Okyanus hiçbir zaman sakin değil; her zaman huzursuz, her zaman kükrüyor, sanki söyleyecek bir şeyi var ama dinleyecek kimse yokmuş gibi.

Ara sıra kar yağar. Ama asla kalıcı olmaz; sadece kısa süreli bir serpinti, eriyip çamurumsu bir karmaşaya dönüşmeden önce ancak takdir edilecek kadar.

Yine de seviyorum.

Her şeyin ne kadar çığ ve vahşi hissettirdiğiyle ilgili bir şey var, sanki burası tamamen kendi şartlarında, kimsenin beklentilerine kayıtsız bir şekilde var oluyor. Özür dilemeden kendisi.

Ama evet, rüzgarın her beş dakikada bir şapkamı çalması olmasa da olur. Ya da kaç kez ateşin yanına koyarsam koyayım botlarımın sürekli nemli kalması.

Deniz feneri kayalık kıyı şeridinin üzerinde durur, varlığı hem sabit hem de yıpranmıştır, gölgesinin altına sıkışmış neredeyse harap olmuş tek bir kulübenin üzerinde nöbet tutar. Bunun ötesinde, kilometrelerce uzanan karanlık ve acımasız su, göz alabildiğince her yöne uzanıyor.

İzole edilmiş. Evcilleşmemiş.

Acımasız. Tam da olmasını istediğim şey.

Buraya birçok kez geldim ama hiç böyle olmamıştı. Asla başka biriyle. Ve kesinlikle asla muhteşem bir rehineyle.

Bu ada benim için yeni değil. Yıllardır biliyordum - Meclis'in gizli merkezlerinden biri, karanlıkta anlaşmaların yapıldığı ve sevkiyatların iz bırakmadan taşındığı bir yer. Ticaret, kaçakçılık, asla haberlere çıkmayan ama dünyayı çoğu insanın asla anlayamayacağı şekillerde şekillendiren sessiz operasyonlar.

Buraya daha önce de geldim, tehlikeli adamlarla el sıkıştım ve bu kıyılarda dokunulmazmışım gibi yürüdüm. Çünkü öyleydim.

Ama şimdi? Şimdi farklı.

Çünkü o burada.

O bu dünyaya ait değil, yakınından bile geçmiyor. Yine de onu bu dünyaya sürükledim, geri alamayacağım bir şekilde bağladım.

Buraya bu şekilde dönmeyi hiç planlamamıştım. Ama bu sefer işle ilgili değil. Onunla ilgili.

Kruz kanepede uyuyor, uzuvları birbirine karışmış ve bilinci yerinde değilken bile kaşları çatık.

Size sinsice yaklaşan bir şekilde güzel, ham ve özür dilemeyen.

Sadece yüksek elmacık kemikleri ya da dolgun dudakları değil, gerçi bunlar beni kesinlikle etkiliyor.

Dünyanın izleyip izlemediğini umursamıyormuş gibi hareket etmesi ve aklından geçenleri filtresiz, tereddütsüz söylemesi.

Dağınık, inatçı ve o kadar canlı ki diğer her şey onun yanında sönük kalıyor.

Şimdi bile, koyu kıvrıkcık saçları bir felaketken ve çorabının yarısı düşmüşken, başka tarafa bakamıyorum.

Güzelliğe bürünmüş bir kaos, sahip olduğunun farkında bile olmadığı bir ateş ve tatlılık.

Ve ben tamamen gidiciyim.

Umarım bu tatlılığın bir kısmını zaman içinde ondan tekrar alabilirim, çünkü uzun zamandır bu tatlılığın alıcı ucunda değildim.

Saklamak için çok uğraştığı yumuşaklığına olduğu kadar keskin kenarlarına da ilgi duymadığımı söylersem yalan söylemiş olurum. İçindeki ateşte, köşeye sıkıştığında dişlerini göstermekten, zehir kusmaktan çekinmemesinde sarhoş edici bir şey var. Onun her yönünü seviyorum - öfkesini, kavgasını, muhtemelen yapabileceğini bile bilmediği nadir sıcaklık anlarını

bir şey. Her şeyi tüketiyor. Çıldırııcı. Ve şu anda, tamamen ulaşamayacağım bir yerde.

Kulübeyi yaşanabilir kılmak için elimden geleni yaptım, ancak bunu söylemek biraz zorlama gibi geliyor. Bekçinin kaldığı yer, duvara yaslanmış eski, toprak bir şiltenin ancak sığabileceğı büyüklükte tek kişilik bir yatak odası, on yıllardır güncellenmemiş gibi görünen daracık bir mutfak ve büyük bir odun şöminesinin hakim olduğu bir yaşam alanı. İşlevsel olmaları gerekiyor.

Zar zor.

Genelde burada kalan adam teklif ettiğim küçük tatili kabul etmekte tereddüt etmedi. Biz gelmeden önce yola çıkmıştı bile.

Erzak getirdim - seçenekler tam olarak gurme olmasa da bize birkaç hafta yetecek kadar konserve yiyecek. Çorba, fasulye ve çabuk bozulmayacak bazı kuru gıdalar. Temel malzemelerle dolu bir ilk yardım çantası, çünkü onu tanıyorsam buna ihtiyacı olacak. Ve en azından geceleri evin buzhaneye dönmesini engelleyecek kadar yakacak odun.

Su durumu ideal değil ama idare etmek zorunda. Eski bir yağmur toplama sistemi kulübenin çatısı boyunca uzanıyor ve binanın arkasındaki paslı bir depoya akıyor. Suyu ölüm cezası olmaktan kurtaracak kadar filtreliyor ama yine de içmeden önce kaynatmam gerekecek. Kaba saba bir düzenek, ormanda yaşamaktan çok daha iyi değil ama hayatta kalmak için yeterli.

Şimdilik.

Elektrik olsa da.

Mutfak dolaplarını açtığımda tepedeki tek ampul uğursuzca titriyor, yıpranmış tezgahın üzerinde düzensiz gölgeler yayılıyor. Yavaşça nefes alıyorum, geride kalanların zihinsel bir envanterini çıkarıyorum - tozlu kutular, yarı kullanılmış malzemeler, birinin bir zamanlar burada olduğunu ama uzun süre kalmayı planlamadığını söyleyen türden temel ihtiyaçlar.

Elektrik burada her zaman bir sorun olmuştur. Birkaç yıl önce deniz fenerinin yakınına küçük bir güneş paneli dizisi kurdular - sadece feneri yakıtı ihtiyaç duymadan çalışır durumda tutmaya yetecek kadar. Paneller aynı zamanda kulübeyi de besliyor, ancak sağladıkları enerji en iyi ihtimalle güvenilmez. Bugünkü gibi bulutlu günler rezervleri yenileyebileceklerinden daha hızlı tüketiyor ve ışıkların ne zaman tamamen söneceğı belli değil. Bu da buranın asla konfor için tasarlanmadığını bir kez daha hatırlatıyor.

Meclis lüksü önemsemiyor. Verimliliği önemsiyorlar. Kontrolü. Buranın var olmasının tek bir sebebi var: depolama. Buradan geçirdiğimiz ilaçların elektriğe ihtiyacı yok, kabloların onlarca yıl eskimiş olması ya da soğğun çatlaklardan içeri sızması umurlarında değil. Burası benim için hep böyle bir yer oldu; bir ara nokta, bir mola yeri, girip çıkılacak ve yapılması gerekenlerin yapılacağı bir yer.

Ama şimdi, Kruz kanepede uyurken, çatık kaşları yorgunluktan yumuşamışken, kendimi bu duvarlara farklı bakarken buluyorum. Yalıtılmışlık, sessizlik, daha önce hiç fark etmediğim bir şekilde boğucu.

Havadaki soğukluk bir şekilde daha ağır geliyor, tenime batıyor ve içimin derinliklerine yerleşiyor. Sessizlik de daha gürültülü, tam olarak adlandıramadığım bir şeyle yoğun. Burası artık sadece boş bir ada değil. Burası onun öne çıktığı bir yer - onun varlığının, enerjisinin, sessizliği önemli bile olmaması gereken bir şekilde bozduğu bir yer. Ama öyle.

Belki de bu unutulmuş, faydacı yerde fark edilmeye değer bir şeyler varmış gibi bakıyor. Benim de bir şeyleri fark etmemi sağlıyor - ahşap duvarların pürüzlü dokusu, çatlakların arasından rüzgarın uğultusu, kayalıklara çarpan dalgaların uzaktan gelen sesi. Her zaman olduğu gibi aynı ama yine de farklı hissettiriyor.

Belki de sadece ondandır. Belki de sadece bana yaptığı şeydir. Ama burada, bu soğuk, pis yerde dururken bile, her şeyin biraz... kapalı olduğunu hissettiğimi görmezden gelemiyorum. Daha canlı. İsteddiğimi bile bilmediğim bir şekilde. Arkamda kıpırdanıyor, dudaklarından yumuşak bir inilti kaçıyor. Ses doğrudan sikime vuruyor, anında ve istenmeyen bir şekilde, özellikle de bunun her şeyden çok acı olduğu gerçeği göz önüne alındığında. Tepkimi bastırmak için dişlerimi sıkıyorum, ama omzumun üzerinden baktığımda, onun görüntüsü

Zaten ciğerlerimdeki havayı boşaltıyor.

Kaşları çekilmiş, dudakları hafifçe ayrılmış, koyu renk bukleleri daha önce üzerine attığım battaniyenin üzerine dökülüyor. Rahatsız olsa bile, onda derimin altına işleyen, derinlere gömülen ve gitmeyi reddeden bir şey var.

Ve bir anlığına, sadece bir anlığına, içimde bir şeyleri yumuşatıyor.

Saçları başının tepesinde kıvrıcık bir yuva oluşturmuş, birbirine karışmış ve tekne yolculuğundan kalma tuzlu suyla hala çizgiler halinde. Kollarını vücudunun üzerinde sıkıca kavuşturmuş, yanağındaki morluk solgun teninde belirginleşiyor.

Şimdi bile, hırpalanmış ve soğuk, hala gördüğüm en çarpıcı şey.

Morte mea.

Onu ilk gördüğüm andan beri böyle sesleniyorum.

Benim ölümüm.

Çünkü o böyle biri.

Beni mahvedeceğini hep biliyordum ama yine de buradayım, onu hayatta ve güvende tutmak için dağları yerinden oynatıyorum.

Evcil hayvan ismi genellikle yüz hatlarında bir kızgınlık ifadesi yaratır.

O iyi küçük sürtük gibi düzgünce kullanıldıktan sonra o dalgalı kafanın içinde olduğu anlar hariç.

Bu lakabı kesinlikle seviyor, özellikle de onu benim için o küçük güzel dizlerinin üzerine yatırdığımda.

Pantolonumun içinde kendimi yeniden ayarladım.

Bu düşünceden sıyrılıp dikkatimi tekrar elimdeki işe veriyorum. Ocaktaki ateş zorlukla dayanıyor, yaklaşan soğuğa karşı zayıf bir şekilde titriyor ve gün ışığının sonuncusu kaybolmadan önce güneş invertörünü kontrol etmem gerekiyor.

Dışarıda, ağaçların arasından uğuldayan rüzgâr, içeriye girmeye çalışıyormuş gibi pencerelere çarpıyor ve aramızda uzanan ağır sessizlikle tam bir tezat oluşturuyor. Kendimi soğuğa karşı çelikleştiriyorum.

Kruz bana bakmıyor. Bakışları pencerenin ötesinde bir yere kilitlenmiş durumda ama onu yüzeyin altında kopan fırtınayı fark edecek kadar iyi tanıyorum. Aklından binlerce düşünce geçiyor, karmakarışık ve keskin kenarlı ve hiçbirinin iyi olduğundan şüpheliyim.

Sonunda konuşur, içinde biriken her ne ise sesi çığdır. Hayal kırıklığı. Yorgunluk. Belki de korku, ama bunu asla itiraf etmez.

Başka tarafa bakmıyor. Yorgunluğun kol ve bacaklarına baskı yapmasına rağmen bakışları amansız. Ve sonra, tam da yapacağını bildiğim gibi, korktuğum soruyu soruyor.

"O adamlar beni neden kaçırdı?"

Sesi sabit, ama bir meydan okuma, bir talep var. Sanki yalan söylemem için beni cesaretlendiriyor. Ona yarım yamalak bir cevap vermemi ve ne olacağını görmemi istiyor.

Bir elimi yüzümde gezdirerek yavaşça nefes veriyorum.

"Onlar sadece işlerini yapmaya çalışıyorlardı, ancak bu işi kesinlikle boktan bir şekilde yaptılar."

Kaskatı kesiliyor, parmakları onu sabit tutan tek şeymiş gibi battaniyenin etrafında sıkılıyor.

Bakışları daha da yoğunlaşıyor. "Bu bir cevap değil."

Beni bu kadar kolay bırakmayacağını bilmeliydim.

Duvara yaslanıyorum, kollarımı kavuşturuyorum, oyalanıyorum. Bu konuşmanın iyi biten bir versiyonu yok, kendimi zaten olduğumdan daha kötü göstermeden açıklamanın bir yolu yok.

"Koz istediler. Bir pazarlık kozu."

Kısa, esprisiz bir kahkaha atıyor. "Ne için kaldıraç? Bana ihtiyaç duyacakları kadar önemli ne olabilir ki?"

"Karışık bir durum."

Bu da bana bir alay daha kazandırdı. "Tabii ki öyle." Başını sallıyor, sanki bu cevabı zaten bekliyormuş gibi, vermede çok iyi olduğum belirsiz, işe yaramaz yarı gerçekler için kendini hazırlıyor.

"Sana söyledim, yakalamak istedikleri sen değildin. Bunların hepsi sadece şanslı bir tesadüf." Bu sözleri yüksek sesle söylediğimde, kulağa ukalaca gelmelerini istemediğimi ve doğru olduklarını fark ettim. Burada olduğu için kendimi şanslı hissediyorum.

Sonra tekrar bana bakıyor, gözleri kısılıyor ve aramızdaki sessizliği kesiyor. "Neden *birini* kaçırmaya çalışıyordun?"

İç çekiyorum, başımı duvara yaslıyorum. Söylesem de olur. "Kocasından para alıyor." Omuz silktim.

Donup kalıyor. Göz kırpmıyor. İşleniyor.

Meclis için o kadar da sıra dışı değil ama sanırım onun gibi biri için, *normal* biri için...

Evet. Muhtemelen kulağa delice geliyor. "Ne?"

Ona bakıyorum, çenem gergin. "Şu anda önemli olan tek şey, bunun senin başına gelmemesi gerektiği. Yanlış zamanda yanlış yerdeydin."

Ağzı hafifçe aralanıyor, sanki bir şey söylemek istiyor ama nereden başlayacağını bilemiyor. "Yani... ne? Sırf kocası bir pislik olduğu için başka bir kadını kaçırmak mı istiyorsun?"

Yavaşça başımı sallıyorum. "Evet."

Kımıldamıyor, gözünü bile kırpmıyor. "Neden günahlarının bedelini ona ödetiyorsun?"

"Ona zarar vermezdik."

Yüzünde bir kızgınlık ifadesi belirliyor. "Evet. Tıpkı senin bana zarar vermediğin gibi."

Çenem gerildi. "*Bunun* asla olmaması gerekiyordu ve sana karşı bu kadar sert davranmanın iyi bir fikir olduğunu düşünen adam

o küçük yanlış adım."

Sonunda başını sallayarak nefes vermeden önce aramızda kalın ve yüklü bir sessizlik uzanıyor. "Yüce Tanrım."

Bir elini alnına bastırıyor, sanki her şeyin mantığını bir araya getirmeye çalışıyor, bu işe nasıl bulaştığını anlamaya çalışıyor.

"Şunu doğru anlamama izin verin. Bir adamın karısını kaçırmayı planlıyordunuz ama onun yerine yanlışlıkla beni mi kaçırdınız?"

Bir kez başımı salladım. "İşin özü bu."

Gülüştü inanılır gibi değil, zar zor duyuluyor. "İnanılmaz."

Uzaklara, pencereye doğru bakıyor ve bu konuşma başladığından beri ilk kez bunu görebiliyorum. Bunların hiçbirinin onunla ilgili olmadığına farkına varıyor, gerçekten değil, asla bir parçası olmayı istemediği bir şeyin çapraz ateşinde kaldığını fark ediyor.

Ama bir süre sonra tekrar konuşuyor. "Peki şimdi ne olacak?"

Buna verecek bir cevabım yok, en azından ona verebileceğim bir cevap yok. Omuzlarının gerginliğine bakılırsa o da bunu biliyor. "Sanırım kulaktan kulağa oynayacağız," diye yalan söylüyorum.

Bana ters ters bakıyor. "İkimiz de boktan olduğumu biliyoruz ve bence kafanı en yakın küt cisimle ezmenin yollarını planlamayı bırakmamı istiyorsan, bana bundan daha fazlasını vereceksin."

O ateş. O meydan okuma. Şimdi bile içimde bir şeylerin kasılmasına neden oluyor. Bir elimi saçlarımda gezdirerek iç geçiriyorum. "Bir planım var."

"Evet, hiç de bile." Sesinde alaycılık vardı. "Neden gitmeme izin vermedin? Neden beni buraya getirdin?"

Bakışlarını karşılıyorum, artık ciddiylim. "Çünkü gitmene izin verseydim, ölmüş olurdun."

İrkildi. Çok az, ama görüyorum. Gerçekler ortaya çıkıyor.

Sonraki sözleri daha sessiz. "Burada güvende miyiz?"

"Şimdilik."

Beni inceliyor, sanki sadece iradesiyle gerçeği içimden çekip çıkarabilecekmış gibi. "Peki 'şimdi'den sonra?"

Bunun için gerçekten bir cevabım yok.

Sonra nefesini içine çekiyor ve başka tarafa bakıyor.

"Senden nefret ediyorum." Neredeyse gülümsüyorum.

"Biliyorum."

Yer değiştiriyor, battaniyeyi etrafına daha sıkı çekiyor ve konuşmanın şimdilik bittiğini biliyorum. Ama soruları gelmeye devam edecek ve bir noktada ona ne kadar gerçeği vermek istediğime karar vermem gerekecek.

Duvarı itip kapıya doğru yöneldim. "Biraz dinlen." Cevap vermiyor.

"Her şeyle ilgileneceğime söz veriyorum," diye ekliyorum. *Seninle ilgilenmek için.*

"Eminim yapacaksın," diyor kuru bir sesle, ama sesinde hiç mücadele yok. "Lanet olası kontrol manyağı." Kelimeleri nefesinin altında söylüyor ama ben yine de duyuyorum ve ona geri dönüyorum.

"Bunun kontrolle ilgili olduğunu mu sanıyorsun? Hayır. Bu senin nefes almanı sağlamakla ilgili ve ben ne gerekiyorsa yapacağım."

İçinde bulunduğumuz duruma kızgın olabilir ama eninde sonunda Hallow Ridge'de kalsaydık ikimiz için de ne kadar kötü olabileceğini anlayacaktır.

Güneş panellerini kontrol etmek için arka kapıya yöneldiğimde, bakışlarını hâlâ üzerimde hissedebiliyorum, ağır ve acımasız.

Onunla hep böyleydi.

Dayanılmaz bir çekim, sanki o yakındayken yerçekimi değişiyormuş gibi, sanki hava onun etrafında bükülüyormuş gibi.

Şu anda bile, yara bere içinde ve kırık dökükken, yorgunluğun, acının ve kaosun altında yanan meydan okumasıyla ışıltıyor.

Korkmuş olmalı. Geri çekilmeli, kendi içine kapanmalıydı. Ama korkmuyor.

Fırtınayla kafa kafaya çarpışıyor, gözleri öfkeli, çenesi kalkık, dünyanın onu kırmasına meydan okuyor.

Ve Tanrı yardımcım olsun, her şey bittiğinde onun yanında olmak istiyorum.

dene

r. Tamamen ve geri dönülmez bir şekilde mahvoldum ve en kötüsü de ne? Bundan kurtulmak istemiyorum.

Bunun olmaması gerekiyordu. Böyle olmamalıydı. Bu kadar erken değil.

Ama belki de -sadece belki de- ihtiyacım olan şey tam olarak buydu.

LANET BİR ADA KAÇAMAĞI

KRUZ

Ellerim Ezra'dan ödünç aldığım büyük boy paltonun içine gömülü halde iskele boyunca yürüyorum. Kalın ve ağır, benim için fazla büyük, etekleri her adımda kalçalarımın sürtünüyor. Kumaş onun zengin, karanlık kokusunu taşıyor-odun dumanı, deri, belli belirsiz kahve gibi bir şey. Kıvrımlarda kalıyor, etrafımı sarıyor, rüzgarın ısırmasına karşı sessiz bir rahatlık, ama bunu asla yüksek sesle itiraf etmeyeceğim. Kollar ellerimi tamamen yutuyor, parmaklarım fazla kumaşın içinde kayboluyor ama onları kıvırmaya zahmet etmiyorum. Sıcaklığı buna değer.

Günler, yavaş iyileşme ve huzursuz gecelerden oluşan bir döngü içinde birbirine karıştı. Kaburgalarımın ağırlığı sabit, inatçı bir zonklamaya dönüştü, artık nefesimi çalmıyor ama yine de vücudumun katlandığı her şeyi hatırlatıyor. Bir zamanlar derin ve mor olan çürükler solmaya başladı, kızgın mor ve maviler yumuşayarak sarı ve yeşilin yumuşak tonlarına dönüştü. Artık yüzümü buruşturmadan hareket edebiliyorum ama yorgunluk tamamen başka bir şey.

Adanın kendisi etrafımda huzursuz bir ritme büründü. Uğuldayan rüzgâr ve çarpan dalgalar sessizliğin arka planı haline geldi, hayatta kalmanın sürekli çekimi neredeyse katlanılabilir bir şeye dönüştü. Ama bu durgunluk aldatıcı, tıpkı fırtına öncesi sessizlik gibi. Ve ne kadar görmezden gelmeye çalışsam da, ufkun hemen ötesinde, görünmeyen ama kaçınılmaz bir şeyin beklediği hissinden kurtulamıyorum.

Soğuk iç kesimlerde olduğundan daha berbat, sanki rüzgârın dişleri varmış gibi. Uçsuz bucaksız, açık okyanustan gelen rüzgar, tuz ve deniz yosununun tuzlu kokusunu taşıyor; burnumu sızlatan ve gözlerimi yaşartan türden bir gevreklik. Ayaklarımın altındaki ahşap kalaslar adımlarımın altında gıcırıyor, yıllarca süren fırtınalar ve amansız gelgitler yüzünden yıpranmış ve grileşmiş. İskele, dalgaların direklere çarparak çalkalandığı, sabit ritmini sadece ara sıra yüzeyin altında hareket eden daha büyük bir şeyin tokatlarıyla bozduğu huzursuz suya doğru uzanıyor.

Birçok nedenden ötürü burada olmamalıydım, bunlardan en azı da iskelelerin kesinlikle liminal alanlar olması - kara ve deniz, güvenlik ve bilinmeyen arasında sıkışmış.

Büyükannem beni her zaman böyle yerler hakkında uyarırdı, gerçi evde, ormanda, aradaki boşlukların adlandırılmaması gereken şeylere ait olduğu yerleri kastedirdi. Olması gereken yere çıkmayan kapılar. Hiçbir yere çıkmayan merdivenler.

Ama burada, altımdaki siyah su ve paltomu tırmalayan rüzgârla dururken, aynı kuralların geçerli olduğu hissinden kurtulamıyorum. Eğer bu iskelenin sonuna kadar yürür ve suya çok uzun süre bakarsam, bir şey bana dönüp bakabilir.

Bu düşünce omurgamda rüzgârdan daha soğuk bir ürperti yaratıyor ama arkamı dönmüyorum.

Çünkü kadere meydan okumayı seviyorum. Kader Ezra oluyor.

Beni burada istemiyor, bu da bu çürüyen iskelenin kenarında durmayı çok daha iyi hissettiriyor.

İskelenin ötesinde ada terk edilmiş gibidir; kayalık uçurumların ve doğa koşullarının çıplak bıraktığı ağaçların iskelet kalıntılarının üzerine ürkütücü bir durgunluk çökmüştür. Uzaktaki deniz feneri sessiz bir bekçi gibi duruyor, beyaz cephesi yılların tuzu ve yağmuruyla çizgili, feneri karanlık. Bulutlar ufukta alçakta asılı, ağır ve çürük, kalan azıcık ışığı da yutuyor. Bütün gün tehdit eden fırtına ulaşamayacak bir yerde duruyor, bekliyor.

Her nefes acı veriyor, soğuk derinlere batıyor, sanki oraya kök salmaya çalışıyormuş gibi ciğerlerimi itiyor. Burayı seçmediğime dair sert bir hatırlatma. Bunların hiçbirini ben seçmedim.

Lanet olası bir ada kaçamağı.

Başımı eğiyorum, gözlerim botlarımın altındaki düzensiz tahtalara kilitlenmiş, kendimi her adıma, ayağımın altındaki sağlam ahşap hissine odaklanmaya zorluyorum. Altımda ara sıra yükselen gıcırıltıları, neredeyse fısıltıya benzeyen yumuşak, uzun sesleri görmezden geliyorum. Anlaşılmayacak kadar alçak ama sinirlerimi germeye yetiyor. Kendime bunun sadece rüzgâr, eski tahtalar ve değişen ağırlık olduğunu söylüyorum. Ama bu omuzlarımın kaskatı kesilmesine, sanki görünmeyen bir şey izliyormuş gibi derimin karıncalanmasına engel olmuyor.

Ezra beni iskele konusunda uyarmış, sağlam olmadığını, ona güvenmemem gerektiğini söylemişti. Ama ileride uzanan yıpranmış tahtaya doğru baktığımda, onda yanlış bir şey görmüyorum.

Adımlarımın altında duruyor, protesto için inlemiyor (fazla), yol vermiyor. Yine de, onu uyarısını anlayacak kadar iyi tanıyorum.

sadece çürüyen tahtalarla ilgili değildi.

Kendime rağmen onun aşırı korumacılığına sırtıyorum ama bu bile boş geliyor. Sanki onu bütünüyle yutmaya kararlı bir yerde hafif bir şeye tutunmaya çalışıyormuşum gibi.

Her jest, her güven verici söz, hepsi bir kontrol gölgesiyle sarılmış olarak gelir. Her zaman kontrol onda olmalı. Ne kadar karşı çıkarsam çıkayım, eve yalnız gitmeme asla izin vermemesi gibi. Ben istesem de istemesem de ona bağlı bir asistan olana kadar ipleri nasıl elinde tuttuğunu, koşulları nasıl manipüle ettiğini. Tüm bunları nasıl endişe olarak gösteriyordu, sanki sadece beni kolluyormuş gibi. Ama hiçbir zaman gerçekten benimle ilgili değildi, değil mi?

Başka bir profesörden araştırma pozisyonu için teklif aldığım zamanki gibi. Ben daha düşünmeye fırsat bulamadan Ezra çoktan onlarla konuşmuştu. İşleri yoluna koymuştu. Onunla kalmamın "daha iyi" olacağını ayarlamıştı. Haftalar sonra, hiçbir şey olmamış gibi geçiştirdiğini duyana kadar müdahale ettiğini fark etmemiştim bile. Sanki bana bir iyilik yapmıştı.

Ya da her zaman arabayı onun kullanması gerektiği gibi. Sadece mecazi anlamda değil, gerçek anlamda. Eğer o oradaysa, benim direksiyon başına geçmeme izin yoktu. "Yorgunsun," derdi, ben itiraz edemedim tuşları parmaklarımdan çekip alırdı. "Önemli değil." Belki *de* yorgundum. Belki de işleri kendi bildiği gibi yapmasına izin vermek daha kolaydı. Ama mesele asla bu değildi. Asla kolaylık ya da nezaketle ilgili değildi. Kontrolle ilgiliydi.

Yatakta bile aynıydı. Her zaman yol gösterici. Her zaman hızımı ayarlardı. Her zaman tam olarak istediği yerde olduğumdan emin oluyordu. Ben de ona izin verdim. Belki de ilk başlarda hoşuma bile gitmişti - kesinlik, kendimi ona aitmişim gibi hissettirmesi, sanki ben daha sormadan neye ihtiyacım olduğunu biliyormuş gibi. Sanki düşünmeme gerek yokmuş gibi.

Ve en kötüsü? Şimdi bile, daha iyi bilmem gerekirken - daha iyi bildiğimde - vücudum bana hala ihanet ediyor. Ellerinin, ağzının, sanki bu onun hakkıymış gibi benden zevk alma şeklinin anısı... Derimin altında sürünüyor, kabul etmek istemediğim yerlerde kamp kuruyor. Vücudumun bu kadar kolay hatırlaması, tek bir düşüncenin bile midemdeki ateşi düşürmesi beni sinirlendiriyor.

Özenle sarılmış kontrol hala kontroldür. Ve ben bunu şimdi anlıyorum.

Onunla burada sıkışıp kalmak, boşluk yok, tampon yok, her küçük şeyi fark etmiyormuş gibi davranmanın bir yolu yok - bu zaten neredeyse kanıtıyor

imkansız. Ve tüm bunlar için ona ne kadar kızgın olursam olayım, beni etkilemiyormuş gibi davranmaya daha ne kadar devam edebilirim bilmiyorum.

Ona duyduğum içgüdüsel çekim neredeyse acı verici, özellikle de son kırk sekiz saatin her saniyesini her kapisimi karşılayarak, beni olabildiğince rahat ettirmeye çalışıyormuş gibi el pençe divan durarak geçirmişken.

Sanki bu boktan şovu ve diğer her şeyi telafi etmeye çalışıyor.

Ve neden bu kadar çekici olmak zorunda? Eğer bir kez daha odun taşırken kaslarının esnemesini izlemek zorunda kalırsam...

İnliyorum, avuç içlerimi yüzüme bastırıyorum, sanki bu bir şekilde yardımcı olabilirmiş gibi. Ama olmadı.

Her şeyin benim korunmam için olduğunu söylüyor ama tam olarak detaylandırmak istemiyor. Beni çıldırtacak kadar belirsiz tutuyor. Bana tam olarak nasıl çalıştığını hatırlatacak kadar emredici.

Ona güvenmiyorum. Ama lanet olsun, hayatımı mahvederken iyi görünüyor.

Uzaktaki deniz fenerine bakıyorum, gri gökyüzünü kesen yüksek silueti. Hâlâ orada, saatlerce ortadan kaybolduğunda ne yapıyorsa onu yapıyor.

Soru sormuyorum çünkü cevapları bilmek istemiyorum ama yine de içimi kemiriyor.

Bütün bu lanet ada sır kokuyor ve ben onlardan bıktım. Her yönden baskı yapıyorlar, suyun üzerinde yuvarlanan fırtına kadar ağırlar. Bilmemek canımı sıkıyor, beni bu arafta bırakıyor, bazen ayaklarımın altındaki zemine bile güvenemiyormuşum gibi hissediyorum, sanki hava bile beni gergin tutmak için fısıltılar taşıyor.

Aşağıdaki su huzursuz dalgalarla çalkalanıyor, karanlık, baş döndürücü ve buz gibi. Bir şeyi altına çekmek istiyor gibi görünüyor. Belki beni. Belki de bunların hepsini.

Korkulukları daha sıkı kavriyorum, soğuk eldivenlerimin arasından sızarken titriyorum, sanki buraya ait olmadığımı hatırlatmaya çalışıyormuş gibi tenimi ısıtıyor. Bu yerin merhametine kalmışım.

Bu duygudan, bu sürekli savunmasızlıktan nefret ediyorum, sanki doğa bile bana bu adada ne kadar az güce sahip olduğumu hatırlatmak için komplo kuruyormuş gibi. Sanki çiğnenip geri tükürülmekten sadece bir yanlış adım uzaktaymışım gibi.

Burada her yer sessiz; düşüncelerinizi olmasını istediğinizden daha yüksek sesle dile getirmenize neden olan türden bir sessizlik.

Ve benimkiler çılgılık atıyor.

Ezra'nın beni buraya Meclis'ten korumak için getirdiğini biliyorum ve bir parçam bu yüzden ondan biraz daha az nefret ediyorum.

O beni kurtardı. Bu kadarını kabul edebilirim.

Peki ama kurtarılmış olmak neden bu kadar hapishane gibi hissettiriyor?

Belki de tanıştığımız ilk günden beri bana her gün yalan söylediği içindir. Bu düşünce ağzımdaki sürekli acı tadı daha da artırıyor.

Bu ne zaman bitecek? Ne zaman geri dönmek güvenli olacak? Geri dönmek hiç güvenli olacak mı?

Bulduğum yere gelebilmek için o kadar çok çalıştım ki... Uzun geceler, bitmek bilmeyen dersler, değerli olduğumu kanıtlamak için kendimi yıprattım.

Ait olduğumu kanıtlamak için.

Çünkü başarısızlık asla bir seçenek değildi. Benim için değildi.

Her şerde mükemmel olan bir ailenin gölgesinde büyüdüğümde değil. Annem, son akademik başarıyı eleştirmedeği sürece araştırmasından başını kaldırmayan bir cerrahtı. Babam, ülkenin dört bir yanındaki mahkeme salonlarında bir anlam ifade eden bir isme sahip yüksek güçlü bir avukattı. Biri finans sektöründe çalışan, diğeri ise daha üniversiteden mezun olmadan ilk girişimini satan bir teknoloji dehası olan ağabeylerim.

Ve sonra ben vardım.

En gençleri. Onların izinden gitmesi gereken kişi. Her zaman biraz geride kalan, her zaman yetişmek için mücadele eden. İyi olmak yeterli değildi, en iyisi olmak zorundaydım. Beklentiler, boğucu ama tanıdık bir kısıkaç gibi etrafımı sarmıştı.

Bu yüzden çalıştım. Ders çalıştım. Uykuyu, sosyal hayatı, ilerlemem için gerekli olmayan her şeyi feda ettim.

Bu yüzden adli psikolojiyi seçtim çünkü bu benim işimdi. Tıp değil, hukuk değil, iş değil. Anlamadıkları, üzerinde hak iddia edemedikleri bir alan. Kendime ait bir şey yaratmak istiyordum; onların, sürdürülmesinde söz sahibi olmadığım başka bir aile mirasına dönüştüremeyecekleri bir şey.

Ve bunu yapıyordum. Yolumda ilerliyordum, zorluyordum, soyadımın ötesinde bir değerim olduğunu kanıtlıyordum.

Ezra'ya kadar.

İçimdeki o açlığı, o dürtüyü gördü. Ve onu ilk başta destek gibi hissettiren yollarla besledi. Teşvik etti. Ta ki beni sadece ileri itmediğini fark edene kadar. Beni tam olarak istediği yere yönlendiriyordu.

Beni kendi dünyasına, planlarına uygun bir şekle soktu.

Ve ona izin verdim. Çünkü belki de içten içe birinin bana nereye gideceğimi söylemesini istiyordum. Bana doğru şeyi yaptığımı söylemesini. Bana bir şeye değer olduğumu hatırlatmasını.

Ve şimdi... ne? Hepsi bir hiç için miydi?

Rüzgâr hızlanıyor, altımdaki iskeleyi sarsıyor ama bu düşüncüyü bir kenara itiyorum.

Hallow bana milyonlarca kilometre uzakta gibi geliyor ve geçen her günle birlikte oradaki hayatım da değişiyor.

Yavaş yavaş kaydığını, yerini soğuk, boğucu bir sessizliğe bıraktığını hissediyorum.

AZ ÖNCE BANA ŞAPLAK MI ATTIN?

EZRA

Kayalara çarpan dalgaların sesi uzaklarda yankılanırken deniz fenerinden GERİ DÖNÜYÖRÜM. Kulübe görüş alanıma giriyor ama iskelenin ucunda bir figür gördüğümde odağım daralıyor.

Çenem sıkıştı.

Kruz.

Hayatı buna bağlı olsa bile dinleyemezdi.

Ama yine de, onun durumunda olsaydım muhtemelen ben de kendimi dinlemezdim.

Sakinleştirici, sinirli bir nefes çekiyorum, kendimi daha ona ulaşmadan sinirlenmemeye zorluyorum.

Ona oraya gitmemesini söyledim, ne kadar dengesiz olduğu konusunda uyardım, ama o orada, sanki kendi kişisel oyun alanıymış gibi en uçta duruyor. Sanki ayaklarının altındaki çürüyen tahta, onu doğrudan buz gibi suya göndermekten tek bir yanlış adım uzakta değilmiş gibi. Sanki kadere meydan okumak sırf beni kızdırmak için oynamak istediği bir oyunmuş gibi.

Ve işe yarıyor.

Adımlarımı hızlandırırken botlarım nemli zeminde gümbürdüyor, öfkem yüzeyin hemen altında kaynıyor.

İskeleye ulaştığımda parmaklıkları tutuyor, parmakları yıpranmış tahtaya sıkıca sarılmış, rüzgâr siyah saçlarını öyle bir karıştırıyor ki, eğer bu kadar öfkeli olmasaydım dikkatim dağılırdı.

Beni kızdırdığında bile çok güzel. Belki de özellikle o zaman.

Birkaç adım ötede durdum, kollarımı kavuşturdum, çenem dikleşti. "Burada ne halt ediyorsun?"

Sesimi duyunca hafifçe sığıyor ama hemen maskesini takıyor, doğruluyor, çenesi her zaman bela anlamına gelen o şekilde kalkıyor. "Yürüyorum. Dalgaları izleyerek. Neye benziyor?"

"Görünüşe göre kendini öldürtmek istiyorsun."

Alay ediyor, saçlarını bir omzunun üzerinden atıp bana sırtını dönüyor. "İskelede bir sorun yok Ezra. Sen sadece paranoyaksın."

Yaklaşıyorum, botlarım eski tahtaların üzerinde gıcırıyor. "İskeleden in. Şimdi."

"Hayır." Bana bakmıyor bile, sesi etraftaki hava kadar soğuk.

Bi

z. Benim gibi bir insanın çok daha uzun süre sabırlı kalabileceği düşünülebilir.

Ama bunu bana hep yapardı.

Sadece sabrına değil, her bir duyguma ve varoluş halime.

İki adımda arkasıdaydım ve tepki veremedi onu belinden kavrayıp omzuma çektim.

Vücudunun benimkine değmesi baş döndürücü, kabul etmek istemediğim bir sıcaklık kıyafetlerimin içine işliyor.

"Ezra!" diye bağıyor, yumruklarını sırtıma vuruyor. "Beni yere bırak!"

"Hiç şansın yok." Küçük yumruklarının üzerime yağmasını, vücudunun benimkine doğru bükülmesini, her hareketinin zaten yıpranmış olan soğukkanlılığımı yakmasını görmezden gelerek sıkıca kavıyorum.

Öfkeli, küfürler savuruyor ama tek düşünebildiğim onu kollarımda tutmanın ne kadar doğal bir his olduğu.

Onun çırpınışları beni daha da kamçılıyor, damarlarımda bambaşka bir ateş tutuşuyor.

"Sen delisin! Bırak beni!" diye bağıyor, bacakları işe yaramaz bir şekilde tekmeliyor. Bana karşı tamamen güçsüz olduğu gerçeği.

Sikeyim.

Bunun içime işlememesi gerekiyor ama ikimiz de ne kadar berbat olabileceğimi biliyoruz ve bu benim kontrolümde olan bir şey değil.

Hırlıyorum, sesim ısınıyor. "Benimle kavga etmeyi bırak, Kruz." Dinlemiyor tabii ki.

Sorun değil, ama bu kadar alıngan olduğu için sikim taş gibi oldu.

Yumrukları özellikle belime sertçe vurduğunda, artık canıma tak etti.

Adımlarımı bozmadan kıcına bir şaplak indirdim.

Omzuma doğru sarsılıyor ve nefesi kesiliyor. "Az önce bana *şaplak mı attın?*"

Sırıtiyorum, eğlendiğimi gizleme zahmetine girmiyorum. Yüzümü göremiyor ama sesimden duyabildiğine eminim. "Hoşuna gitmemiş gibi davranma, kedicik."

Onu kulübeye giden yolun geri kalanında taşırken öfkeyle haykırması kulaklarıma müzik gibi geliyor.

İçeri girdikten sonra kapıyı arkamızdan tekmeleyerek kapattım ve doğruca yatağa doğru ilerleyerek onu kabaca şiltenin üzerine bıraktım.

Bir kez zıplıyor, eski yaylar gıcırıyor.

Bana dik dik bakıyor, yanakları kızarmış ve göğsü kabarmış. "Senden nefret ediyorum."

Kollarımla onu hapsederek üzerine eğildim, bakışlarım onunkilere kilitlendi. Sert uzunluğumu kalçasına sürttüğümde dudaklarım yavaş, hınzır bir gülümsemeye dönüşüyor. "Ama bu aleti seviyorsun, *değil mi morte mea?*"

DAHA FAZLA SIR YOK

Vücudum bu adama böyle tepki verdiği için kendimden NEFRET ediyorum.

Koyu renk saçları rüzgârdan dağılmış, üzerimde gezinirken gözlerini çerçeveliyor. Uzun kollu termal bir tişört giyiyor ama başımın iki yanındaki kalın kolları hâlâ en kötü şekilde dikkatimi dağıtıyor.

için hissettiğim nefrete tutunmam gerektiği gerçeğinden uzaklaşmak

Onu

Eğer çekicilik bir silah olsaydı, ölümcül bir silah olurdu.

Neyse ki şu anda zaten içimde bir ölü var.

"Evet," diye itiraf ediyorum sonunda. Bana süründüğünde amım sıkıştı. tekrar, tüm kalbimle bu düşünceye katılıyorum. "Seninle ilgili tek iyi şey bu," diye eklemeyi ihmal etmiyorum.

"Yalan söyleme," diye cevap veriyor, her zamanki gibi ukala ve yüzünde o aptal sırıtişla.

"Yalan söylemekten bahsediyorsun," diye tükürüyorum. Bir elini kalçamı sıkamak için aşağı indiriyor ve ağırlığını başka her yerime daha fazla veriyor. Kararlılığım hızla azalıyor.

En kötü kısmı mı? Yalan söyleme şeklini seviyorum. Neredeyse yüzü kadar güzel.

Özellikle de bana bakacağına, her şeyin yoluna gireceğine dair söz verdiğinde.

Çene çizgimi öpüyor ve ben kesik kesik bir nefes alıyorum. "Bazı sınırlar koymamız gerekiyor." Sözlerimin arkasında hiçbir sıcaklık yok.

"Sınırları seviyorum amına koyayım," diyerek dişlerini çeneme geçiriyor ve diğer tarafa doğru ilerleyebilmek için kayıyor ve tepeye ulaştığında kulak mememi ağzına alıyor.

"Sınırların anlamını bilmiyorsun." Altında kıvranıyordum, durmasını istediğim için değil, bunu zar zor kaldırabildiğim için.

"Tabii, isterim." Dudaklarıma iffetli bir öpücük konduruyor ve -ne yazık ki- ben de onu öpüyorum, o uzaklaşırken dudaklarım onunkilerin peşinden koşuyor. "Onlar görmezden gelmekte gerçekten iyi olduğum şeyler."

Dudakları tekrar dudaklarıma çarpıyor, dili dudaklarımı ayırıyor ve ağzımın sahibiymiş gibi keşfediyor. Beni öpüş şekli

İçimde hassas bir şey var ve işte o zaman bunun ne kadar tehlikeli olduğunu anlıyorum.

Parmaklarımı boğazına doluyor ve onu dudaklarının benimkilere ulaşamayacağı kadar hafifçe itiyorum. "Artık dudaktan öpüşmek yok," diyerek ilk sınırı önüne koyuyorum, eninde sonunda bu sınırı aşacağını çok iyi biliyorum.

Neyse ki şimdilik dinliyor.

Kendini vücudumdan yeterince aşağıya ayarlıyor ve ceketimin fermuarını açıyor, yırtıyor ve gömleğimi yukarı itiyor.

Büyük eli göğüs kafesimin etrafında kıvrılıyor. "Seni buradan öpebilir miyim?"

Cevabımı beklemiyor; sadece ağzını göğsümün alt tarafına indiriyor ve beni her şeyden çok diliyle öpüyor.

Başını bir santim daha aşağı indiriyor ve işlemi tekrarlıyor. Kalça kemiğime ulaştığında, o kadar bitmişim ki istesem de ona karşılık veremezdim ve vermiyorum.

Taytımın kemerini aşağı çekerken hassas tenimi emiyor. "Burada mı, Kruz?"

Parmaklarımı saçlarının arasından geçirip kafa derisini sıkıca kavıyorum; yeterli cevap.

Ezra beni onunla tanışmadan önce hiç bulunmadığım bir kafa yapısına sokuyor, bu da yaptığım kadar uzun süre daha fazlası için geri dönmeye devam etmemin büyük bir parçası. Ve bu yüzden şimdi, bunun olmasına kesinlikle izin vermemem gerekirken, beynimin kertenkele kısmı küçük bir nefret seksinin cevap olabileceğine karar veriyor.

Bana yaşattığı onca boktan şey için en azından bir orgazmı hak ediyorum.

Ama bacağımı omzuna attığında ve o büyük mavi gözleriyle bana baktığında, bunun benim için sadece nefret seksi olduğunu söyleyen bir yumuşaklık olduğunu düşünüyorum... çünkü *benden* hiç nefret etmiyor.

Ve sonra giriş yerimden klitorisime doğru uzun, yavaş bir çizgi yalıyor, başım yastığa düşüyor ve tutarlı bir düşünce oluşturamıyorum.

Planı bu mu? Beni bu adaya getirip sikerek boyun eğdirmek mi?

Eğer öyleyse, işe yarıyor.

İki kalın parmağı içimde kıvrılıyor ve amımın parmaklarının etrafında kenetlenmesinden homurdanıyor. Ağzımdan çıkan iniltiyi bastırma zahmetine girmiyorum. Beni her zaman herkesten daha hızlı bir şekilde sınıra getirmeyi başarmıştır.

Ben de dahil.

Boştaki eli gömleğimin eteğinin altına kayıyor. Sütyen giymiyorum çünkü fazladan sütyen getirmemiş. *Bunun nedenini merak ediyorum.*

Meme ucumla oynuyor, ben de yüzüne karşı sürtünüyorum. Bu sefer inleyen o. şu anda bana dokunduğu tüm yolların bir kombinasyonu olduğunu biliyorum, ama göğsünün derinliklerinden gelen ses ve rahatlamak için sikini yatağa sürttüğünü görmek - sanki o da benim kadar bundan zevk alıyor - vücudumu titretiyor.

Ben ondan uzaklaşana, fiziksel olarak onun işkencesine bir saniye daha dayanamayana kadar peşini bırakmıyor.

Tıpkı bir yılan gibi vücudumda tekrar kayıyor ve sonunda kendime geliyorum. "Sevişmiyoruz," diye kestirip atıyorum.

Ama yüzüne bir tokat gibi inmesini istediğim sözlerim karşısında irkilmedi bile.

Sadece alnımı öpüyor. şakağımı. Yanağımdan. Ağzımın köşesi, dudaklarıma o kadar yakın ki neredeyse başımı biraz çeviriyorum, sırf onunkinde kendimi tadabilmek için.

Ama sonra geri çekiliyor, ayağa kalkıyor, kalın sikini pantolonunun içinde ayarlıyor, sanki şu anda *bildiğim* kadar ahlaksız değilmiş gibi. "Senin için yeterli olan her şey benim için de yeterlidir."

Ayrılmak için dönmeden önce tek söylediği bu.

Odadaki varlığının kaybı neredeyse dayanılmaz.

Ama daha da önemlisi, sonunda Ezra'nın kocaman tişörtlerinden birini giyip uyumak için yataktan kalkıp çay yapmak için mutfağa girdiğimde, onun duşta olduğunu duyabiliyorum... ve seslere bakılırsa, bu kesinlikle onun için yeterli *değildi*.

Zevkle homurdanıyor, o kadar yüksek sesle ki mutfaktan duyabiliyorum ve duştan gelen su ne kadar gürültülü olursa olsun, muhtemelen sırf ben duyayım diye kapıyı açık bıraktığını düşünüyorum.

Çünkü resmini çekeceğimi biliyor. Çünkü öyle yapmamı istiyor.

Boynumun arkasındaki ısı diken diken oluyor, kendimi başka bir şeye odaklanmaya zorlarken tezgâhı sıkıca kavriyorum - buzdolabının donuk uğultusuna, eski boruların hafif gıcirtısına.

Ama işe yaramaz.

Görüntü zaten oradaydı, zihnime kazınmış, yasaklanmamış ve görmezden gelinmesi imkansız.

Bardağımı doldururken ellerim titriyor ve gece yatmadan önce içmek için yatak odasına geri çekiliyorum.

Sonunda uykuya dalmadan önce düşündüğüm son şey, bana verdiği hiçbir şeyin yeterli olacağından emin olmadığım.

Senaryo ne olursa olsun, her zaman daha fazlasını isteyeceğim bir şey varsa, o da odur.

KÜÇÜK EV SESSİZ, tek ses açık yatak odası kapısından ocakta kısık yanan ateşin belli belirsiz çıtırtısı.

Gözlerimi kırpıştırarak açıyorum, başım huzursuz bir rüyanın kalıntılarıyla yüzüyor, sadece kendimi sıcaklığa sarılmış buluyorum.

Ezra'nın kolu ağır bir şekilde belime sarılmış, vücudu benimkine bastırılmış.

Nefesi sabit, yumuşak hava üflemeleri enseme okşuyor.

Ateşin sıcaklığı, onun varlığının ağırlığıyla birleşince hareket etmek zorlaşıyor.

Düşünmesi zor.

Nefes almak

zor.

Onu uzaklaştırmalıyım.

İzinim olmadan bana bu kadar yaklaştığı için öfkelenmeliyim. Buraya geldiğimizden beri her gece kanepede uyudu, bu yüzden neden şimdi bu kararı verdiğinden emin değilim.

Birkaç saat önce aramızda her ne olduysa

Bu.

Ama onun yerine kıpırdamadan duruyorum, bakışlarım titreyen Şöminedeki alevler açık yatak odası kapısından görülebiliyor.

Çünkü gerçek şu ki, zihnim itiraz edemedi önce bedenim onu tanıyor.

Çünkü her şeye rağmen, öfkeye ve güvensizliğe rağmen, bu dünyadaki en kolay şey.

Çünkü bir parçam onun etrafımda oluşturduğu sıcaklık kozasını terk etmek istemiyor.

Gözlerim battaniyenin düştüğü yerde kısmen açıkta kalan göğsüne kayıyor. Değişen ışık teninin üzerinde dans ediyor, üzerine kazınmış damgayı aydınlatıyor, sert bir şekilde uzanan yara izli etin kıvrımlı çizgileri

kasları, teninin sıcaklığına karşı keskin. Bu beni her zaman tedirgin eden bir iz, acımasız ve kasıtlı bir şey, kalıcı hale gelmiş bir yara.

Bunu daha önce de fark etmişim ama ne anlama geldiğini anlamamıştım. İlk sorduğum zamanı hatırlıyorum, yüzüme bile bakmamıştı, önemsiz bir şeymiş gibi geçiştirmişti. *Babam bir psikopattı;* konuşmayı başka bir yere yönlendirmeden önce mırıldanmıştı. Ses tonu bana vermek istediğinin bundan ibaret olduğunu açıkça gösteriyordu.

O zamana kadar saptırmasına alışmıştım. Yönlendirmesine, kapıları ben açmaya fırsat bulamadan kapatmasına alışmıştım. Ve ona izin verdim. Asla zorlamadım, asla ısrar etmedim, çünkü o zamanlar onu yakın tutmanın çok fazla şey istememek anlamına geldiğini düşünüyordum. Ona alan bırakırsam, beklersem, sonunda beni içeri alabileceğini düşündüm.

Ama şimdi, Meclis hakkında, gölgeler içinde hareket eden, isteseniz de istemeseniz de hayatları şekillendiren güç ve şiddet hakkında bildiğim her şeyle birlikte, parçalar yerine oturmaya başlıyor.

Midemde yavaş, huzursuz bir his kıvrılıyor ve kendimi durduramadan parmaklarım uzanıyor, markanın kabarık çizgilerine doğru çekiliyor.

Biri çok yaklaştığında her zaman yaptığı gibi kaçmasını, uzaklaşmasını bekliyorum. Ama yapmadı.

Onun yerine kıpırdanıyor, nefesi kesilirken sessizliği yarıyor. Gözleri uykudan ağırlaşmış bir halde çırpınarak açılıyor.

Beni hareketimin ortasında yakalıyor, elim göğsünde donup kalıyor. Teninden ısı yayılıyor ama aramızdaki boşluğu sıkılaştıran gerginlik yüzünden bunu zar zor hissediyorum.

Bir an için ikimiz de konuşmuyoruz.

Hava yoğun, yüklü, uğultulu.

"Bu... bir marka," diyorum usulca, sanki bariz olanı söylemek bir şekilde o anı daha az tehlikeli, daha az samimi kılacakmış gibi.

Bakışları dalgalanmıyor, benimkilerden uzaklaşmıyor. Bakmama izin veriyor. Dokunmama izin veriyor.

"Öyle." Sesi sabit ve kesin. Sanki sonunda bilmek istediğim her şeyi bana anlatmaya karar vermiş gibi.

Artık sır yok.

Bu düşünce kalbimi hoplatıyor, adını koymayı reddettiğim bir şeyin titremesi ve umudu derinlerde bir yere itiyorum.

Böyle düşünmek aptallık olur.

Sertçe yutkunuyorum, parmaklarım yara izinin üzerinde duruyor. Zihnim söyleyeceğim doğru şey için, beni çok önemsiyormuşum gibi göstermeyecek bir şey için koşuşturuyor.

"Acıdı mı?" Aptalca bir soru. Muhtemelen sorabileceğim en aptalca şey. Ama başka ne söyleyeceğimi bilmiyorum ve konuşmayı kesmesini de istemiyorum.

Dudaklarında alaycı bir gülümseme beliriyor ama içinde mizah yok. Sadece karanlık bir şey. Hollow. "Ne düşünüyorsun?"

Tereddüt ediyorum, yanağımın içini ısıırıyorum. Ve sonra, bu sefer daha sessiz, "Neden yaptın?"

Bu soru diğerlerinden daha ağır bir şekilde aramıza giriyor. Gerçekte ne sorduğumu duyuyor -neden marka, neden bu hayat, neden bunların herhangi biri?

Ve sanırım bana gerçekten söyleyebilir.

İlk etapta neden Meclis'le uğraştığını bilmek istiyorum - birinin bu yola girmesine ne sebep olabilir, kalmasına ne sebep olabilir.

Çenesi geriliyor ve bir an için her zaman yaptığı gibi beni başından savacağını, yarı gerçeklerle ve sessizlikle uzaklaştıracağını düşünüyorum.

Ama sonra, o değişir.

Yastıklara yaslanıyor, kolu hâlâ belime dolanmış.

Beni hala orada tutuyor.

"Başka seçeneğim yoktu," diyor sonunda, sesi pürüzlü, kelimeler çıkarken kazınmış gibi. "On dört yaşıındaydım. Yıllar süren kabul törenimin bir parçasıydı."

Kalbim sıkışıyor.

On dört çok genç.

Nefes veriyor, gözleri tavana kayıyor, sanki biraz sonra olacıklardan kaçabilecekmiş gibi.

"Sadece bu değildi," diye devam ediyor, markayı işaret ederek. "Başka şeyler de vardı. Hakkında konuşmaktan hoşlanmadığım şeyler." Duraklıyor, çenesi esniyor. "Hakkında konuşamayacağım şeyler. Beni onlara bağlayan şeyler." Gözleri benimkilerle buluşuyor, karanlık ve gölgeli, içlerinde bir ömür boyu söylenmemiş bir şey var. "Hayatımda pek çok şey yapmaya zorlandım, morte mea."

Detay vermese de, en kötüsünü yüksek sesle söylemese de biliyorum.

Vücudunun gerilmesinden, hâlâ uzaklaşmamı beklemesinden bunu hissedebiliyorum. İğrenmek için.

Ama hareket etmiyorum. Sadece ona bakıyorum, karşımdaki adamla birlikte olduğu çocuğu, çıkış yolu olmadığını düşünen çocuğu bir araya getirmeye çalışıyorum.

Ve bundan nefret ediyorum.

Meclis'ten nefret ediyorum.

Bunu ona kim yaptıysa nefret ediyorum.

Ve en önemlisi, hâlâ onlara ait olduğunu düşünmesinden nefret ediyorum.

Sesindeki kırılğanlık içime işliyor, her zaman bir zırh gibi kuşandığı kibir ve kayıtsızlık katmanlarını sıyrıp atıyor.

Şimdi, tüm bunların ötesinde, hiç seçeneği olmayan o çocuğu görüyorum. Ve şimdiye kadar bunu hiç düşünmemiş olmaktan nefret ediyorum.

Hiçbir şey söylemiyorum, sessizliği hiçbir şeyi değiştirmeyecek boş sözlerle doldurmaya çalışmıyorum. Bunun yerine daha yakına kayıyorum, başımı ona yaslıyorum ve kalp atışlarının sabit ritmini dinliyorum.

Beni itmiyor. Gerilmiyor.

Beni kendine çekti, kolları beni bırakmaya korkuyormuş gibi sıkıca sarıldı.

Git.

Ve belki de bunun ne anlama geldiğinden korkmalıyım. Neyin değiştiğinden

Aramızda yeni ve ham bir şey oluşuyor.

Ama ben değilim.

Acaba şimdi de böyle mi olacak, sırların en kötüsü ortaya çıktığına göre bu açıklık sürecek mi?

Bir an için umutlandım ve daha ne kadar anlatacağını merak ettim.

Ben.

Daha ne kadar bilmek istiyorum.

Beynimde bir şeyler kendini yeniden düzenliyor, o sürekli korkunç his Karnımdaki ağırlar çözülüyor, tamamen başka bir şeye dönüşüyor.

Ateşin önünde birbirimize sarılmış bir şekilde uyuyakalıyoruz, ocaktaki közler yavaş yavaş sönerken dışarıdaki rüzgâr pencerelere vuruyor.

SONU GELMESE BİLE

EZRA

KRUZ benden ikinci bir şans alamayacak.

Kadın için tamamen bitmiş olmam ve muhtemelen benden istediği her şeyi yapacak olmam önemli değil.

Bunu bildiğinden değil.

Muhtemelen en iyisi bunu yapmaması, en azından şimdilik.

Kendini potansiyel olarak tehlikeye atmasına izin vermek bir seçenek değil.

Onu Meclis'in tehlikelerinden ve anakarada yaşandığından emin olduğum kaostan uzaklaştırmış olmamın bir önemi yok, eğer burada adada düşüncesizce hareket eder ve soğuk şoku geçirirse -ya da daha kötüsü-.

Okyanus birden fazla yönden vahşi ve affetmezdir.

Ona yer verdim çünkü buna ihtiyacı olduğunu düşündüm - çünkü kendini güvende tutması için ona güvenebileceğimi düşündüm. Ama onu o lanet iskelede, kendini beğenmiş ve umursamaz bir halde gördükten sonra daha iyi anladım.

O bir şımarık ve bu durumda, bu onun kendi zararına.

Ona bir şey olacağı düşüncesi boğazımı sıkıyor. İsteddiği kadar tartışabilir. Bugün benimle geliyor.

Sabahın erken saatlerinde omzunu dürterek "Kalk," diyorum. Ağır battaniyenin altında kıpırdanıyor. Ona karşı daha nazik olmak istiyorum ama bu işten sıyrılabilceğini düşünmesine de fırsat veremem.

İnliyor, okula gitmeyi reddeden bir çocuk gibi yastığı başının üzerinde sürüklüyor. "Git başımdan."

"Olmaz," diyorum ve ceketini sandalyeden alıp yatağın üzerine atıyorum. "Giyin. Benimle deniz fenerine geliyorsun."

Başı yastığın altından fırlıyor, saçları karmakarışık. "Ne? Neden?"

"Çünkü beladan uzak duracağın konusunda sana güvenilemez," diyorum basitçe, ceketimi iliklemeye başlamıştım bile. "Ve benim de yapacak işlerim var."

Bakışları içimde bir delik açabilirdi ama tereddüt etmedim.

Ona bakıyorum, sabırla bekliyorum. Ayağa kalkıyor ve bacaklarını yatağın kenarından sarkıtarak gözlerindeki uykuyu siliyor.

Botlarına uzanıyor ve sanırım beklediğimden daha uyuklu olmalı çünkü henüz giyinmedi bile. Ve sonra onu bana fırlattı.

Arkasında güç yok, daha çok bir savurma, bu yüzden kafam yerine göğsüme çarpmadan önce kolayca yakaladım, ki eminim hedeflediği yer orasıydı.

Kedim sabah insanı değildir.

Ona kaşlarını çatıyorum. "Birileri bu sabah çok huysuz." "Ve sen dengesiz bir adam kaçıran ve tanrı kompleksi olan birisin," homurdanıyor, dişlerini fırçalamak için banyoya doğru bir zombi gibi yürüyor.

Kendime not: Orgazmlar onu benim için sadece yaklaşık on altı saat yumuşak tutuyor.

Sanırım bu ona daha sık vermem gerektiği anlamına geliyor.

"Verandada bekliyor olacağım," botunu yatağın yanına geri koyuyorum ve ona giyinmesi için mahremiyet vermek üzere dönüyorum. "Saçlarını toplamak isteyebilirsin."

Başını banyodan çıkarıp yine bana bakıyor.

Daha fazla açıklama zahmetine girmiyorum. Bu ve diğer her şey için benden istediği kadar nefret edebilir, ama kaderi tekrar kıskırtmak için geride kalmasına izin vermeyeceğim.

On beş dakika sonra, yarı donmuş adada yürüyüşe başladık.

Fazla konuşmuyor, ki bu da benim için gayet uygun. Sessizliği, öfkesinden daha iyi.

Belki ben de onun daha sık donarak ölmesine izin vermeliyim.

Yine de ayak sesleri kararlı, benim hızıma ayak uydururken buz gibi kumda öfkeyle çıtırdıyor.

Deniz fenerinde, alet çantamı tezgâhın üzerine bırakıyorum ve açmaya başlıyorum.

"Burası da neresi böyle?" diye soruyor, kollarını kavuşturmuş etrafına bakarken.

"Bu bir deniz feneri," diyorum sırtıtmamak için kendimi zor tutarak.

Göz devirmesi neredeyse duyulabilir. "Tabii ki. Ama burada ne yapıyorsun? Bunun amacı ne?" Etrafına şüpheyle bakıyor, sanki bunun sadece geçen teknelerin yolunu aydınlatmak için olmadığını biliyor.

"Her şeyden biraz. Çoğunlukla bakım. Işğın çalıştığından, sistemlerin düzgün çalıştığından emin olmak. Eski olduğu için çok fazla bakıma ihtiyacı var," diye cevap veriyorum, alet kutusunu açıp bir pense seti çıkarıyorum.

"Kulağa sürükleyici geliyor," diye mırıldanıyor, muhtemelen düşündüğünü bildiğim şeyi atlıyor - sorduğu şey bu değildi.

Ama ikimiz de ona duvarlardaki uyuşturucu zulalarını gösterecek havada değiliz.

Onları düşünmek bile midemi bulandırıyor. Meclis dokunduğu her şeyi zehirliyor ve bu ada da bir istisna değil. Bu sadece istifledikleri güç ya da gömdükleri sırlar değil; pençelerini her ahlaksızlığa, her çaresizliğe, her zayıflığa batırma şekilleri.

Uyuşturucular bunu hatırlatıyor. Nasıl hissettiğime bakmaksızın suç ortağı olduğum pisliğin bir hatırlatıcısı. Kendime asla başka bir seçeneğim olmadığını söylüyorum, ama bu hazmetmemi kolaylaştırmıyor. Bir şekilde bu işte parmağım olduğunu bilmek daha az mide bulandırıcı hale getirmiyor.

Bunun bir parçası olmak istemiyorum. Hiçbir zaman da istemedim. Ancak istemek ve gerçeklik iki farklı şey ve gerçek şu ki uyuşturucu burada, buranın iliklerine işlemiş durumda. Her ne kadar onları söküp atmak ve şenlik ateşi yakmak istesem de bu o kadar basit değil.

Sırıtiyorum. "Merak etme, heyecanı ilk elden yaşayacaksın. Bugün bana yardım ediyorsun."

İtiraz edemeden ona bir çift eldiven ve küçük bir İngiliz anahtarı verip beni takip etmesini işaret ediyorum.

Alaycılığı duvarlarda yankılanıyor. "Şaka yapıyorsun."

"Hayır. Bunu meşgul kalma dersi olarak düşün." Onu meşgul etmenin başka yollarını da düşünebilirim ama şimdilik bu yeterli olacak.

Hoşuna gitmiyor ama çekip gitmiyor da, bu da kazanmaya en yakın olduğum şey.

İlk başta sessizce çalıştık, ben eski jeneratörü tamir ederken o da kamu hizmetine zorlanan birinin tüm hevesiyle bana aletler verdi.

Jeneratör her zamanki gibi tam bir baş belası. Gazla çalışıyor ama yakıt boruları soğukta donan yoğunlaşma nedeniyle tıkanma eğiliminde, özellikle de yakıtta su varsa. Bunu önlemek için gaza bir dengeleyici eklemem gerekiyor ama bize malzeme getirilmesini isteyecek durumda değilim. Çalışırken ona emme çevresinde buz birikimini nasıl kontrol edeceğini ve hava filtresinin tıkalı olmadığından nasıl emin olacağını gösteriyorum.

"Yakıt borusu tıkanırsa, genellikle gazın içinde donan sudan kaynaklanır," diyorum ve ellerimi bir bez parçasına sildikten sonra omzumun üzerinden atıyorum. "Bu yüzden depoyu dolu tutmalı ve bir dengeleyici kullanmalıyız. Suyu dışarıda tutar, birikmeyi önler ve bizi gecenin köründe, rüzgar uğuldarken ve sıcaklık bizi öldürmeye çalışırken bununla uğraşmak zorunda kalmaktan kurtarır."

Bujiyi çıkarıyorum, ışığa tutmadan önce parmaklarımın arasında çeviriyorum. İnce bir kurum tabakası ucunu karartıyor ve ben de

Baş parmağım. "Eğer teklemeye başlarsa, önce bunları kontrol edin. Soğukta buz birikmesi bujileri kirlitebilir ve tamamen bozulmadan önce temizlenmeleri gerekir. Eğer gerçekten kötüseler, değiştirmemiz gerekecek." Bir alet alıp kalıntıları dikkatlice kazıyorum ve ona nasıl yapılacağını gösteriyorum. "Biraz titiz bir iş ama en çok ihtiyacımız olduğu anda bozulmasına izin vermekten iyidir."

Kollarını kavuşturmuş, kızgınlık ve merak karışımı bir ifadeyle beni izliyor. Sanki umursamak istemiyor ama kendine engel olamıyor. Başta pek bir şey söylemiyor, sadece dinliyor, dudakları çok iyi bildiğim o inatçı çizgiye bastırıyor.

Ama bir süre sonra sorular gelmeye başlar. Gerçek sorular.

"Bunu ne sıklıkla yapmak zorundasın?"

"Elektrik tamamen kesilirse ne olur?" "Bir yedeği var mı?"

Jeneratörün ışığa nasıl güç verdiğini ve güneş panelleri pek bir şey yapamadığında, örneğin hava döndüğünde ve gökyüzü griden başka bir şey olmadığında, onu çalışır durumda tutan sistemleri açıklıyorum. Ona buradaki her şeyin nasıl bakıma, bir şeyler ters gitmeden önce ekipmanın içini dışını bilmeye dayandığını anlatıyorum.

Bilgiyi özömsüyor, dosyalıyor.

Ona Meclis'in deniz fenerini sevkiyatları için bir mola yeri olarak kullandığından bahsediyorum, ancak bu kısımdan hoşlanmıyor.

Kontrol panelinin içindeki kablolar bana sorun çıkarıyor, yıllarca tuzlu hava ve bakımsızlıktan aşınmışlar. Ben çalışırken kırılğan yalıtım parmaklarımın arasında parçalanıyor ve altındaki kararmış bakır açığa çıkıyor. Yardım etmek için araya girmeden önce bir süre izliyor, usta parmakları eski kabloları pratik bir hassasiyetle sıyrıyor.

Ona fazla rehberlik etmeme gerek kalmıyor; süreci hızla kavlıyor ve benim henüz işaret etmediğim küçük ayrıntıları yakalıyor. Burada yıpranmış bir bağlantı, orada gevşek bir terminal. Bu kadar hızlı kavraması etkileyici.

Onu fener odasına götürdüğümde hava değişiyor; daha soğuk, daha berrak, eskimiş yapıya denizin belli belirsiz kokusunu taşıyor. Loş ışığı yakalayan karmaşık cam halkalarıyla devasa Fresnel merceğine doğru elimle işaret ediyorum. "Bu, ışını büyütür ve odaklar," diyorum, bir elimi tabanında gezdirerek. "Kirliyse ya da yanlış hizalanmışsa düzgün yansıtmaz." Temiz bir bez alıp ona uzatıyorum. "Lekesiz olması gerekiyor."

Ofluyor ama bezi alıyor ve hiç beklemediğim bir odaklanmayla işe koyuluyor. Metodik bir şekilde hareket ediyor, lekeleri ve buğulanmayı siliyor, camı farklı açılardan incelemek için başını eğiyor.

Ben ışığın hizasını ayarlarken, o nefesinin altında mırıldanıyor, görevin sıkıcılığından şikayet ediyor ama yine de mükemmel bir işten daha azını yapmayı reddediyor. Sinirli homurdanmaları, bir şeyleri yanlış yaptığımı dair inatçı ısrarı ve hareketlerindeki sessiz kararlılık arasında bir yerde, belki de burada olmayı umursamadığını hissediyorum.

Benimle gel.

Paslanmış bir cıvatayı sökmeden değiştirmeyi başardıktan sonra ona "Fena değil," dedim.

"Tanrım, teşekkürler," diye karşılık veriyor ama dudakları bir gülümsemeye dönüşüyor. Bana her gülümsediğinde bu gülümseme beni daha çok etkiliyor.

Işığı incelemek için deniz fenerinin tepesine tırmandığımızda, aramızdaki gerginlik çözülerek daha kolay bir şeye dönüştü. Daha önceki tartışmalarımızın acısı azalmış, sessiz bir işbirliği ve etrafımızı saran tuz yüklü hava ile yumuşamıştı.

Parmaklıklara yaslanıyor, parmakları yıpranmış metalin etrafında kıvrılıyor ve sonsuz ufka bakıyor. Okyanus önümüzde uzanıyor, yüzeyi solmakta olan güneşin ışıltısı altında dalgalanıyor.

"Çok güzel," diye mırıldanıyor, sesi yumuşak ve mesafeli, sanki ilk kez görüyormuş gibi.

Okyanusa bakmıyorum.

"Öyle," diye kabul ediyorum, ama bakışlarım ondan hiç ayrılmıyor.

Rüzgâr saçlarını çekiştiriyor, tellerini serbest bırakıyor ve yüzüne doğru savuruyor. Fark etmemiş gibi görünüyor, kafasından geçen düşüncelere kendini kaptırmış durumda. Duruş şekli -gevşemiş ama tetikte, kalmakla kaçmak arasında kalmış gibi- bakışları -sakin, meraklı, canlı- neredeyse bu adanın ötesinde bizi bekleyen tehlikeleri unutturmaya yetiyor.

Neredeyse.

Sonra dönüyor ve ben başka tarafa bakamadan beni bakarken yakalıyor.

"Ne?" diye soruyor, sesi temkinli ama her zamanki keskinliğinden yoksun.

"Yok bir şey," diyorum başımı sallayarak. "Sadece burada olmana sevindim." *Anakarada yarattığım karmaşanın içinde olmadığına sevindim,* demiyorum.

Bana karşılık vermesini, buraya gelmek gibi bir seçeneği olmadığını hatırlatmasını bekliyorum. Eğer olsaydı daha kolay olurdu. Duvarlarını örüp bana geri adım atmam için bir sebep verseydi.

Ama yapmıyor.

Suya dönmeden önce uzun bir süre beni izliyor ve sessizliğin kırılğan bir ateşkes gibi aramıza yerleşmesine izin veriyor.

Bunu hak etmiyorum -onu, bu anı- ama güneş gökyüzünde alçalırken, hak ediyormuşum gibi davranmama izin veriyorum.

Uzun sürmeyecek olsa bile, yapabiliyorken huzuru alacağım.

8 AY ÖNCE

Yine yatağında.

Çok geç oldu ama ikimiz de kıpırdamadık. Yüzüstü yatıyor, başı bana dönük, saçları vahşi bukleler halinde yastığın üzerine dökülüyor.

Yumruğumun etrafında

döndürebilirdim. Onu

uyanırken öpebilirim.

Bilmiyorum.

Onun yerine, sadece onu izliyorum.

Kruz rahat uyuyamıyor. Şu anda bile huzursuz, parmakları hâlâ bir rüyanın yarısındaymış gibi çarşaflara doğru seğiriyor.

Acaba rüyasında beni mi

görüyor? Bizi.

Umursamamalıyım.

Söz konusu o olduğunda pek çok şeyi umursamamalıyım.

Kendi esprilerine bitirmeden gülmesini umursamamalıyım. Her zaman örtüleri çalmasını, kahvesini asla bitirmemesini, her zaman narenciye ve parlak bir şey gibi kokmasını umursamamalıyım. Batıl inançları olmasını, tahtaya vurmasını ve sanki evren dinliyormuş gibi nefesinin altında küçük uyarılar mırıldanmasını çekici bulmamalıyım.

Onu sevmemeliyim.

Ama seviyorum.

Ve onun hiçbir fikri yok.

Çünkü isteseydi, benden ona veremeyeceğim bir şey isterdi.

Bu yüzden onu kendime saklıyorum. Yatağımdayken bile, ellerim vücudunun şeklini onlardan daha iyi biliyorken bile onu kendimden uzak tutuyorum.

başka bir şey.

Onu korumanın tek yolu bu.

*Ve belki de -belki de bunu söylemezsem, umut etmeme izin vermezsem-
sonunda gittiğinde nasıl dağıldığımı fark etmeyecektir.*

Çünkü geldiğini hissedebiliyorum.

Parmaklarımın arasından kayıp

gidiyor. Ve bunu nasıl

durduracağımı bilmiyorum.

ONDAN NEFRET ETTİĞİMİ AYLAR ÖNCE
SÖYLEMELİYDİM.

Ezra'nın büyük boy kazaklarından birinin içine yerleşiyorum, yumuşak kumaşı çıplak kalçalarım sürtünüyor. Onun gibi kokuyor ve bu kokuyu ne kadar sevdiğimi görmezden gelmeye çalışıyorum, ama elimde olmadan yumruğumu kazağın koluyla kapatıyor ve umursamazca burnuma götürüp içime çekiyorum... muhtemelen kabul edilebilir olandan çok daha sık, sanki bunu yapmam gerekiyormuş gibi.

Islak saçlarım omuzlarıma yapışıyor, sırtımdan aşağıya soğuk su tanecikleri damlatıyor ve ben bu duruma inliyorum - tam bir felaket. Buklelerimin Ezra'nın aldığı basit şampuan ve saç kreminden çok daha fazla ilgiye ihtiyacı var ama onu tam olarak suçlayamam. Buraya geldiğimizde *ölmemekle* biraz meşguldük. Asi bukleler ve tabut arasında bir seçim yaparsam, kabarmayı tercih ederim.

Kıyafet konusunda pek fazla seçeneğim yok gibi - beni bu تنها adaya götürmeden önce bana bir gardırop almayı da düşünmedi.

Onun kıyafetlerini giymekten ne kadar *hoşlandığımı* kendime itiraf etmek istemiyorum ve bunu *ona* kesinlikle itiraf etmem.

Benim için getirdiği çok az şey ya kirli ya da sırlıklam.

Ezra, bekçinin deposunda bulduğu el kranklı bir karıştırıcı ile bir kova donattı ve her şeyi oturma odasına gerilmiş bir ipin üzerine asıyoruz. Ocakta yanan ateş, giysilerimizi dışarıdaki dondurucu rüzgârın kurutabileceğinden daha çabuk kurutuyor.

İlkel olduğu kesin ama işe yarıyor. Şu anda, benim son taytım ve kazağım ipte hafifçe sallanıyor, Ezra'nın siyah kapüşonlusu ise ortada asılı duruyor. Kıyafetlerimizi bir arada görmek bana tuhaf bir şey yapıyor - yumuşak ve rahatsız edici bir şey.

Sanki bir hayatı paylaşan iki kişiymişiz, sessiz bir akşamda çamaşır kurutuyormuşuz gibi.

Yanından geçerken parmaklarım kapüşonunun kolunda geziniyor, anılar tarafından saldırıya uğruyorum. Ezra'nın bir gece fırtınaya yakalandıktan sonra sırlıklam olmuş düğmelerini sıyırması, manzaralı yoldan dönmek *zorunda kaldığım* için homurdanması. Sonra ellerinin belimi kavrayış şekli.

O otelde havuza girdik, kıyafetlerimiz fayansların üzerinde unutuldu ve sonunda yatağa geri döndüğümüzde nemli tenimize yapıştı.

Düşünceden sıyrılıp çizgiden uzaklaşıyorum. O başka bir hayattı. Ve biz artık *o* insanlar değiliz.

İki tarzı var: Kablolu örgü kazak giyen seksi kütüphaneci ya da gri eşofman altı ve kapüşonlu sweatshirt.

Hangisini daha çok sevdiğime henüz karar veremedim.

Yakasının altından görünen dövmeleeri, giydiği her şeyi fazlasıyla çekici kılıyor.

Ugh.

Akşam yemeği ilk başta sessizdi, sadece tabakları sıyıran çatalların sesi ve ara sıra yanan ateşin çıtırtısı vardı. Ezra bu akşam pilav ve fasulye yaptı ve buradaki seçeneksizliğimiz yüzünden aynı yemeği defalarca yememize rağmen şaşırtıcı bir şekilde gerçekten çok güzeldi.

Her gece böyle birlikte yemek yiyoruz. Kulübede ikimizden birinin diğeriinden uzak kalabileceği fazla yer yok. Yine de fazla uzaklaşmama izin vermeyeceğine dair bir his var içimde.

Kulübe bu gece daha küçük, daha *samimi* hissettiriyor ve bunun rahatlatıcı mı yoksa boğucu mu olduğuna karar veremiyorum.

Neredeyse seviştiğimiz için olduğundan eminim ve bunu düşünmek tenimi ısıtıyor ve midemi bulandırıyor.

Ezra karşımda oturuyor, masanın ortasındaki mumların ışıltısı yüzüne yumuşak gölgeler düşürüyor ve yüz hatlarını daha da belirginleştiriyor.

Belki de aramızda uzanan sessizliktir. Belki de dizinin masanın altında benimkine çarpıp durması, ikimizin de uzaklaşmamasıdır. Buraya geldiğimizden beri devam eden gerginlik azalmadı. Sadece aramızda duruyor, sessiz ve sabırsız, ikimizden birinin pes etmesini bekliyor.

Parmakları boş boş tabağının kenarına vuruyor ve sonra, hiçbir şey söylemeden bana bakıyor. "Doğruluk mu cesaret mi oynamak ister misin?" Sesi hafif ama bakışları ağır.

Kaşımı kaldırıyorum. Bu işlerin nasıl yürüdüğünü bilirim. "Kaç yaşındayız, on iki mi?"

Sandalyesinde arkasına yaslanıyor, dudakları seğirerek sırtıyor. "Ne, korkuyor musun?"

Her sırtıtışında IQ puanı kaybediyorum. Çok yakında onun ne kadar tehlikeli olduğunu anlayamayacak kadar aptal olacağım. "Oh, lütfen. *Korkmuyorum.*"

Çok korkuyorum.

"O zaman kanıtla," diye meydan okuyor, alay ederek.

Öfkeme tutunmak, aştığı çizgileri, beni kopardığı hayatı hatırlamak kolay olmalı. Ama burada, etrafımda denizden başka bir şey yokken ve onun sırları parmaklarımın arasından kumdan daha hızlı dökülürken, ondan nefret etmek için nedenlerim ufalanıyormuş gibi geliyor.

Bu adada kapana kısılmışken içimde uyanan her şeyi kontrol edemiyorum -tutku, *aşk* ya da yaptığı şeylerin neden yanlış olduğunu düşündüğümü unutmaya başladığım korkunç gerçeği.

Bunu neden yaptığını biliyorum. Birlikte yatağa girdiğimiz ilk gece Doğruluk mu Cesaret mi oynadık. Bu bir şaka, birbirimizin sınırlarını test etmenin bir yolu olarak başladı, ama tamamen başka bir şeye dönüştü.

Bir çözülme. Aramızda hiçbir şey kalmayana kadar duvarların yavaşça, işkenceyle sıyrılması. Sadece ten, nefes ve sadece saklanacak bir yeriniz kalmadığında ortaya çıkan türden bir dürüstlük.

Ya da ben öyle sanıyordum.

Şimdi yine kullanıyor. Ama beni yıkmak için mi yoksa yakınlaştırmak için mi bilmiyorum. Belki ikisinden de biraz.

Gözleri tehlikeli bir şeyle parıldıyor. O hep böyleydi, en basit şeyleri bile çok geç olana kadar kurallarını bilmediğim bir oyuna dönüştürüyordu. Ama yine de oynuyorum.

Oflayıp kollarımı kavuşturuyorum, nabzım hızlanmıyormuş gibi davranıyorum. "Tamam.

Gerçek."

Gülümsemesi kayboluyor ve bir an için çok ciddi görünüyor.

Sonra ağzını açıyor. "Seni benim kadar sert boşaltan başka biri oldu mu?"

Tabii ki böyle bir şey için doğrudan giderdi. Gözlerimi devirmek için içimdeki dürtüyle savaşılmaya bile zahmet etmiyorum ama cevap verirken dürüst olmaya karar veriyorum.

Kendisine sormak istediğim birkaç soru var ve dürüstlük istiyorsam, önce ona karşı dürüst olmam gerektiğini biliyorum.

"Hayır," diye itiraf ediyorum, amansız bakışları altında yanaklarım ısınıyor. "Yakınından bile geçmiyor."

Sanki cevabı bekliyormuş ama yüksek sesle söyleyeceğimden emin değilmiş gibi tereddütle başını sallıyor. Yüzündeki ifade saf bir erkek kendini beğenmişliği.

"Sıra sende," diye çıkışıyorum, odağı değiştirmek, kontrolün bir parçasını bile geri almak için çaresizce. "Doğruluk mu cesaret mi?"

"Gerçek," diye yanıtlıyor tereddüt etmeden.

Duraksıyorum, seçeneklerimi tartıyorum, sorumu dikkatle değerlendiriyorum. Bu, çatlakları açmak, kilitli tuttuğu yerlerin içine bakmak için bir fırsat. "Neden Meclis'ten ayrılmayı hiç denemedin?"

Ezra'nın çenesi geriliyor, aramızda sessizlik uzarken kaslar titriyor. Bir an için, çok erken zorladığımı, her zaman yaptığı gibi beni dışlayacağını düşünüyorum çünkü hafifletme zahmetine bile girmedim. Ama sonra, yavaşça, kasıtlı olarak-he nefes verir, ve gerginlik içinde onun Omuzları, ne kadar çok şey taşıdığını fark etmemi sağlayacak kadar çöküyor. "O kadar basit değil," diyor sonunda, sesi sert ve pişmanlığa yakın bir şey. "Ama şimdi deniyorum."

Bunu beklemiyordum.

Bu işin peşini bırakmalıyım. Başka bir soruya geçmeliyim, daha kolay, daha güvenli bir şeye.

Ama yapamam.

"Nasıl gidiyor?" Cevabı istediğimden emin olmasam da usulca soruyorum.

Hemen konuşmuyor. Bakışları aramızdaki mum ışığına kayıyor, sanki aradığı cevap ondaymış gibi alevin yavaş, titrek dansını izliyor. Sonunda nefesini verdiğinde, çok uzun süredir kilitli tuttuğu bir şeyi dışarı çıkarmak gibi keskin.

Eğer Meclis bildiğim kadar tehlikeliyse, onu tamamen kaybedebilirim.

Ezra Birkner'ın içinde olmadığı bir dünya düşüncesi göğsümü ağrıtıyor.

Başka tarafa bakıyor, parmakları onu tutan tek şeymiş gibi masanın kenarını kavriyor. "Başka soru sormak yok," diyor, sesi fısıltının biraz üstünde. "Ama şunu bilin ki buradaki küçük tatilimiz sadece..." Sözlerini yarıda kesiyor, kelimeleri o kadar çok şey ima ediyor ki

Cümleyi bitiriyorum.

Bir bardak suya uzanıyorum, her şeyi anlamaya çalışıyorum, bu yapbozun hala birbirine uymayan parçalarını bir araya getirmeye çalışıyorum.

"Ya Quinn?" Sesimde kalın bir tereddütle soruyorum. Bilmek zorundayım ve şimdi bir cevap için baskı yapmanın tam zamanı. "Sen yapmadın-"

"Ona zarar vermedim," diye araya giriyor, sesi sert ve inatçı. "Ben *asla* Bunu yapmak. Ailemize, Stu'ya olanlar... ben yapmadım."

Bizim ailemiz.

Kelimeler ağır bir şekilde iniyor, içimde bir şeyleri büküyor.

Ezra'nın çenesi geriliyor. "Sanırım-" Duraklıyor, bakışları benimkilere kayıyor, sanki devam edip etmemeyi tartıyormuş gibi. "Stu çok ileri gitti. Hiç beklemediğim kadar ileri gitti ve bu kadar önemli bir konuda ona güvenmemeliydim." Sesi alçalıyor, ancak bir nefesten daha fazla. "Bir daha asla böyle bir hata yapmayacağım."

Sözlerinde taşıdığı ağırlığı neredeyse hissedebiliyorum. "Ve bunun için kendimi asla affetmeyeceğim" diye ekliyor.

Bunun yerine yavaşça nefes veriyorum, her şeyi anlamlandırmaya çalışırken parmaklarım bardağımın etrafında sıkılıyor.

Ezra'nın itirafı havada asılı kalıyor, ağır ve sarsılmaz. Onu daha fazlası için zorlayabilirim -muhtemelen zorlamalıyım- ama şu anki görüntüsüyle ilgili bir şey beni durduruyor. Gözlerinde bir ağırlık var, suçluluk ya da pişmanlıktan daha derin bir şey. Yorgun görünüyor. Sanki kimsenin göremediği savaşlarda çok uzun süre savaşmış ve bunun yorgunluğu sonunda ortaya çıkmaya başlamış gibi.

Boğazımda oluşan yumruya karşı yutkunarak koltuğumda kayıyorum. "Şimdi ne olacak?" Sesim istediğimden daha kısık bir şekilde soruyorum.

Parmakları masaya hafifçe vuruyor, çenesi geriliyor. "Şimdi mi?" Başını sallayarak nefes veriyor. "Şimdi hayatta kalıyoruz."

Ses tonundaki bir şey tüylerimi diken diken ediyor.

Bu korku değil, tam olarak değil. En kötüsünün henüz bitmediğini bilmenin getirdiği sessiz bir korku. Kaçtığımız her neyse bizi kovalamayı bırakmadı.

Dehşete düşmeliyim. Belki de korkuyorum. Ama o bana baktığında, içimde bir şeyler sabitleniyor.

Onun hakkında yanıldım mı bilmiyorum. Yanılmak isteyebileceğimi düşünmeye başlıyorum.

Aramızdaki havanın değişmesine izin verdim. Yerleşmesine izin verdim.

Sonra da yüz ifademin nötr kalmasını istiyorum. "Doğruluk mu cesaret mi?"

Ses tonumdaki değişiklik karşısında gözleri hafifçe kısıldı, ifadesi temkinli. "Sıranın bende olduğunu sanıyordum."

Masummuş gibi davranarak omuz silkiyorum. "Ne zamandan beri kurallara uyuyorum?"

Aramızdaki mesafeyi kapatırken boğazının titremesini izliyorum, bakışları gözlerime kilitlenmeden önce ağzıma kayıyor.

Zorlamaya devam etmeli, o bu ham ve savunmasız durumdayken daha fazla cevap talep etmeliyim. Ama istemiyorum.

Çünkü görüyorum - omuzlarının nasıl gerildiğini, parmaklarının masaya nasıl düzensiz bir ritimle vurduğunu, sanki bir sonraki

Kaçınılmaz bir darbe. Bana bu gece vermeye razı olduğu kadarını verdi ve eğer çok zorlarsam, onunla kazandığım azıcık zemini de kaybedebilirim.

Belki de tek sebep bu değildir.

Belki de bu boğucu gerilimin içinde daha fazla oturmak, başımı döndüren gerçeklerin içinde boğulmak istemiyorum. Belki de çok fazla hissetmeye başlamadan önce - çok fazla inanmama izin vermeden önce - biraz kontrolü geri almam, teraziyi kendi lehime çevirmem gerekiyor.

Bu yüzden oyunu
değiştiriyorum.

Enerjiyi.

Biz.

Ezra öne doğru eğilip dirseklerini masaya dayıyor. "Cesaret."

Bunu söyleme şekli bana konuşmayı bitirdiğini ve bir sonraki adım için çok heyecanlı olduğunu söylüyor.

Sanki o *biliyor*.

Ben de
biliyorum.

Sertçe yutkunuyorum, kalbim küt küt atıyor. "Öp beni," diye fısıldıyorum, kelimeler ben onları durduramadan kaçıyor.

Gözleri kararıyor ve bir an için reddedeceğini düşünüyorum. Sanki hiç reddedecekmiş gibi.

Ama sonra ayağa kalkıyor, aramızdaki küçük boşluğu iki adımda geçiyor.

Üzerimde yükseliyor, bir eliyle yüzümü kavırıyor, diğer elini sandalyemin arkasına dayayıp eğiliyor. Dudakları nefesimi kesen bir yumuşaklıkla dudaklarıma değiyor.

Bu andan önce ondan ya da başka birinden görmediğim bir yumuşaklık.

Dışarıdaki dünya yok oluyor ve bu adaya geldiğimizden beri ilk kez korku ya da öfkeden başka bir şey hissediyorum.

Yaşadığımı hissediyorum.

Kolunu benim kolumun altından geçiriyor ve ön kolunu sırtımın üst kısmına doluyor, sanki onun için hiçbir ağırlığım yokmuş gibi beni oturduğum yerden kaldırıyor.

Beni hırpalama şekli beni her zaman etkilemiştir ve dürüst olmak gerekirse, onu istediğim şekilde dövüşmekten yorulmuşum.

Ne olacağını kim bilebilir? İçinde bulunduğumuz durumdan ne çıkacak? İçeri mi?

Neler olup bittiğinin tüm ayrıntılarını bilmiyorum, ama ne olduğunu biliyorum.

Geçen yıl en iyi arkadaşımın başına geldi ve beni buraya sebepsiz yere getirmedikçe biliyorum.

Benimle paylaştığı birkaç şeyi göz önünde bulundurursam, ikimizin de anakaraya geri dönüp hayatta kalma ihtimali çok yüksek.

Hâlâ yapabiliyorken neden durumu en iyi şekilde değerlendirmeyeyim? Hiçbir şey olmasa bile en azından birkaç dakika ısınmış olurum.

Bacaklarımı beline doluyorum ve o da beni tezgâha doğru götürüp kıcımlı kenarına yerleştiriyor.

Beni geçmişte hiç olmadığı kadar öfkeyle öpüyor, sanki beni cezalandırıyor.

Sanki beni seviyor ve bunun için kızgın.

Ben de onu *aynı* düzensizlikle öpüyorum, çünkü *aynısı*.

İri eli kalçamdan yukarı kayıyor ve üzerimdeki gömleğinin eteğinin altına giriyor.

Kıcımlı avuçluyor ve duraklıyor, benden geri çekiliyor ve alnını alnıma yaslıyor, nefesi yüzüme sıcak geliyor. "*Bebeğim*." Tanrım, bana böyle seslendiğinde midemde nasıl bir sıcaklık birikiyor. Birbirimizi tanıdığımız süre boyunca bana pek çok şey dedi ama asla böyle demedi. Neredeyse onun ağzından çıkamayacak kadar yumuşak geliyor. "Külotun yok mu?" diye soruyor, beni yavaşça öpüyor, beni kenara yaklaştırıyor ve büyük aletini göbeğime sürüyor.

"Yanında hiç getirmediyi çok iyi biliyorsun," diye cevap veriyorum ateşli öpücükler arasında.

Ağzıma karşı sırtıyor ve bende uyandırdığı hissi şişelemek istiyorum, böylece kaçınılmaz olarak tekrar ayrı düştüğümüzde ona geri dönebileceğim. "Evet," diyor, beni tekrar öpüyor, uzun ve yavaş. "Biliyorum."

Kıcımlı biraz fazla sıkarak bu noktaya gelmemi sağladı.

Elini kalçamın üst kısmına kaydırıyor, başparmağını bacaklarımın arasına sokmadan önce başparmağını ve işaret parmağını kalçamın kıvrımında gezdiriyor.

Dikişim boyunca gezdirmeden ve klitorisimin etrafında dönmeden önce içime daldırıyor, bunu yaparken ağzıma doğru inliyor. Kalçalarım titriyor ve hiçbir parçam bu adama ne kadar muhtaç olduğumdan utanmıyor.

"Benden nefret edebilirsin, morte mea," başparmağını içeri ve dışarı itiyor. "Ama amın benim içinde olmamı *seviyor*."

"Hiç nefret seksi diye bir şey duydun mu?" Açgözlülükle sikini pantolonundan kurtararak ve bir kez pompalayarak soruyorum.

Bacaklarımın arasına iyice sokuluyor ve girişime çentik atıyor.

"Elbette," diye homurdanıyor içime *sertçe* sokulurken. "Kendine bunun böyle olduğunu söylemeye devam et."

Beni kızgınmış gibi öptüğünü düşünsem bile, bu beni nasıl becerdiğinin yanında hiçbir şey.

Sanki bunun nefret seksi olduğunu düşünürsem, bana bunun tam olarak nasıl bir his olduğunu göstereceğini kanıtlamaya çalışıyor.

Ve lanet olsun, çok şey kaçırmışım.

Ondan nefret ettiğimi aylar önce söylemeliydim.

Parmakları kalçalarımın gömülüyor, o kadar sert sıkıyor ki sanki vücudumda hâlâ var olan çürüklere yenilerini ekliyormuş gibi hissediyorum.

Beni öyle bir beceriyor ki arkamdaki duvardaki raflar sallanıyor ve üst üste yığılmış tabaklar birbirine çarpıyor, bazıları tehlikeli bir şekilde kenara doğru sallanıyor.

Serbest kalmanın peşinde ve ben "E-ezra. Geri çekilmelisin." Kelimeler kekeleyerek çıktı. Gönülsüzce.

Başparmağı klitorisime geri dönüyor, *tam* da doğru şekilde daireler çiziyor. Bedenim ve zihnim onun tarafından alt ediliyor.

"Benimle dolu olmanı istiyorum. Her zaman. Başka bir şey düşünemeyeceğin kadar dolu."

Sözleri beni uçurumun kenarına getiriyor ve lanet olsun ki bunu ben de istemiyorum. Beni ne kadar sert boşalttığından neredeyse bayılacakken, sahip olabileceğim diğer tüm protestolar dudaklarımda ölüyor.

Eskiden seks konusunda iyi olduğunu düşünürdüm, ama onunla ilk birkaç haftadan sonra, *sırf o* olduğu için çok iyi olduğunu fark ettim.

Bu gerçek şimdi bile geçerliliğini korumaktadır.

Başım geriye düşüyor ve boştaki eli sırtımdan yukarı kayıyor, dudakları açıkta kalan boğazımda beceriksizce hareket ederken boynumu dibinden kavırıyor.

Son bir kez daha içime giriyor, leğen kemiği benimkiyle aynı hizaya geliyor. Onunla tamamen dolu olmak neredeyse acı verici.

"*Siktir.*" Vücudu sarsıntılarla sarsılıyor ve bunu ona yaptığım gerçeğinden zevk alıyorum. "Bu am benim sikim için yaratılmış. Sakın bir daha onu benden uzak tutmaya çalışma."

Tek yapabildiğim başımı sallamak, kabul etmek ve onu öpmek.

Çünkü her ne kadar beynim onunla her adımda savaşmak istese de, bedenim ve kalbim asla başka birine ait olmayacak.

ONUN TESLİMİYET SESİNDEN DAHA TATLI BİR ŞEY
YOK.

EZRA

Bir erkeğin boynunu, benden hoşlandığını itiraf etmesi için gereken çabadan daha kısa bir sürede kopardım.

Bu, vücudunun benim için şarkı söylediği gerçeğini değiştirmiyor.

Onun teslimiyet sesinden daha tatlı bir şey yok. Ona tam olarak kime ait olduğunu gösterdiğimde eriyip gitmesinden daha bağımlılık yapıcı bir şey yok.

Onu yatak odasına taşırken sanki can simidiymiş gibi bedenime yapışıyor. Bunun bitmesine hazır değilim.

Şimdi
olmaz.

Hiçbir
zaman
olmaz.

Yarın aklının başına gelme ihtimali çok yüksek. Gecenin geri kalanında onu döl sarhoşu olarak tutmak niyetindeyim.

Onu yatağa yatırıp üzerine çıktığımda, aklı başına gelmeye *başlamış* gibi bana göz kırıyor.

Konuşmak için ağzını açıyor ama tek bir kelime bile çıkmadan, bunu dilimi boğazına sokmak için yeni bir fırsat olarak değerlendiriyorum.

Vazgeçmeyecekmiş gibi homurdanıyor, ama elimi göğüs kafesinden yukarı kaldırıp memesini avuçladığımda ve sert meme ucunu parmaklarımın arasında döndürdüğümde, tekrar altımda eriyor ve dilimi okşayarak karşılıyor.

Sikim yine sertleşti.

Onun dahil olduğu bir sikiş ne zaman olmaz

ki? Kendimi onun amına sürüyorum.

Seğiriyor.

Titriyor.

İlk orgazmından beri çok hassas ve acaba döllерimin ondan damlaması da bana yaptığı etkiyi ona yapıyor mu?

Bana karşı böyle çok iyi hissediyor ve yaptığım şeyle ilgili tek bir lanet şeyi bile değiştirmeden onu tekrar boşaltabileceğimi biliyorum.

Kalın sikimi amının dudakları arasında ileri geri kaydırıyorum, ilk başta yavaşça, öpüşmemizin harareti itişlerimin ritmiyle eşleşiyor.

Hareketlerimin hızını ve baskısını artırdığımda, sanırım bu şekilde de tekrar boşalabilirim.

"Tanrım, beni mahvediyorsun," diyorum dudaklarına karşı. "Bu küçük, sıkı vücudun her bir parçasını."

Onunla konuşmam hoşuna gidiyor. Hep sevmiştir. Sözlerimden mi, sesimden mi yoksa ikisinin karışımından mı bilmiyorum ama onunla konuştuğumda onu her zaman biraz daha hızlı bir şekilde uçurumun kenarına itebiliyorum.

"Sana vermek istediğim her şeyi almakta çok iyisin, değil mi?"

Vücudu seçiyor ve gözlerini sıkarak kapatıyor.

Hareketlerimi durdurup yüzünü elimle kavıyorum ve gözlerini açmasına yetecek kadar sıkıyorum. İhtiyaç dolu bir protesto sesi çıkarıyor, kalçalarını bana doğru bükmeye çalışıyor, sikimin klitorisine tekrar sürtünmesini istiyor.

"Daha fazla mı?" Ben soruyorum, o da başını sallıyor. Ona tekrar sürtünüyorum. "O zaman gözlerini benden ayırmamanı istiyorum bebeğim. Bunu yapabilir misin?"

Tekrar başını sallıyor, bu sefer daha dikkatle. "İşte benim iyi kızım."

Tekrar hareket etmeye başlıyorum, tam olarak bildiğim hız ve basınçla onu uçuracağım.

"Benim için gel, Kruz." Titriyor, ağzıma bir inilti bırakıyor ve ben onu bütünüyle yutuyorum. "İşte bu, morte mea. Çok iyi bir iş çıkarıyorsun."

Onu uçurumun kenarına doğru sürüklerken, zaten acı verici bir şekilde sertleşmiş olan sikimden prekum damlıyor. O altımdan kalkıp uzaklaşmaya çalışana kadar durmuyorum çünkü bu onun hassas küçük amcığı için çok fazla.

Ona verdiğim erteleme kısa sürdü. Kıyafetlerimi çıkardığımda nefesini zor tutuyordu. Onu ayak bileklerinden tutup kenara çektiğimde yatağın ucunda duruyordum.

Göğsü kabarıyor, gömleğinin kenarlarından tutup tam ortadan yırttığımda daha da kabarıyor.

"Ezra!" Ağzı bir karış açık kaldı. "Yanımızda sınırlı sayıda kıyafet olduğunun farkında mısın?"

Ona sırtıtarak bakıyorum ve kalçalarına masaj yapıyorum. "Biz içerideyken hiç kıyafet giymemen benim için tamamen sorun olmaz."

Cevap vermek için ağzını açıyor ama ona fırsat vermiyorum. Elimi vücudunun ön kısmında gezdirdim ve parmaklarımı vücuduna doladım.

Boğazını sıkarak, gözlerinin sevdiğim şekilde kamaşmasını sağlıyorum.

İşte böyle, onu her zaman içinde *tutabilmeyi* dilediğim kafa yapısına geri döndü; uysal, bana tüm evreni benmişim gibi bakıyor.

Kesinlikle benim kızım.

"Karnının üstüne, güzel kız."

Onu bırakıyorum ve nefesini içine çekiyor, çok hızlı bir şekilde yüzüstü dönüyor.

Keşke ona söylediğim her şeyi bu kadar iyi dinleseydi.

Parmaklarımı kalça kemiklerinin etrafında kıvrıyorum ve vücudunu oraya menteşeliyorum. Bana bakmak için yüzünü yana yatırıyor ve kollarını bir kedi gibi başının üzerine uzatıyor.

Benim uysal küçük kediciğim.

O böyle güzel ve dilimin ucunda yüksek sesle söyleyemediğim üç kelime var. Söylersem şu anda aramızda olan her şeyi mahvedeceğini biliyorum.

Bunun yerine parmaklarımı kıvrıcık saçlarının arasından geçirip kökünden avuçluyorum, sikimi sıırıslıklam amcığıyla aynı hizaya getirip içine sokuyorum.

İlk hamlemin gücü nefesini kesiyor. Bir an için orada kalıyorum, tamamen oturuyorum ve ona bu açıda boyutuma alışma şansı verirken hareket etmiyorum.

Kıçını oynatarak sessizce hareket etmem için yalvardığında, elimi sertçe kıçına indiriyorum.

Çarpmanın etkisiyle inliyor ve amı beni o kadar sıkıyor ki, olduğum yerde yanacakmışım gibi hissediyorum, bu yüzden tekrar yapıyorum.

Kıç yanağına masaj yapıyorum. Kırmızı ve kızgın ve onun üzerindeki izimin görüntüsü beni tamamen sikiyor.

Ona acımasızca vuruyorum. Tek istediğim onu ağzına kadar doldurmak ve amından çarşaflara damlamasını izlemek.

Bu görüntüyü zihnimde canlandırmak bile beni tekrar onun içine döküyor.

O kadar sert boşalıyorum ki bacaklarım geçici olarak uyuşuyor ve görüşüm bulanıklaşıyor.

Her damlasını içiyor ve elimi kalçalarının arasına sokup tekrar boşalmasını sağladığımda yarı sert bir şekilde içinde kalıyorum.

Amcığı hemen hemen hiç vakit kaybetmeden sikimin etrafında çırpınıyor ve tek düşünebildiğim bu üç orgazmın onu nasıl yeterince uzun süre uyutabileceği

Uyanıp tekrar benden uzaklaşmaya çalışmadan gece boyunca onu kucağında tutabiliyorum.

YAKACAK ODUNUMUZ VE BİRBİRİMİZ OLDUĞU SÜRECE

EZRA

Sanki atmosferin kendisi çarpışmaya hazırlanıyor, gerilim o kadar yoğun ki neredeyse boğucu. Hava ağır, yağmur vaadiyle yoğun ve yemin ederim, gelecek olanın bir uyarısı olan statik elektriğin tenimde çatırdadığını hissedebiliyorum.

Daha gökyüzü kararmadan fırtınanın yaklaştığını hissedebiliyorum. Rüzgârın değişiminde, sıcaklığın ensemdeki tüyleri diken diken edecek kadar düşmesinde hissediyorum. Ada sanki nefesini tutuyormuş gibi farklı hissediyor.

Kruz'un bir fırtına sırasında burada mahsur kalacağı düşüncesiyle midem kıyıya vuran su kadar huzursuzca çalkalanıyor. Bana bir şey olmaz, daha kötülerini atlattım, daha kötülerine göğüs gerdim ama o farklı. O buraya ait değil, benim gibi değil. Ve ne olursa olsun onun iyi olduğundan emin olacağım. Ama bu gerçeklerin hiçbiri onun endişesini yatıştırmayacak.

Kim bilir? Belki bunu da atlatır. Belki beni şaşırtır, diğer her şeyde olduğu gibi bunu da kabullenir.

Ne de olsa kaçırılmayı çoğunlukla sorun etmiyordu. Bu düşünce beni eğlendirmemeli, ama eğlendiriyor, kuru, mizahsız bir sırıtış dudaklarımı çekiştiriyor, sonra vazgeçiyorum.

Kulübenin hemen dışında, artan rüzgâra gözlerimi kısıarak bakıyorum, gökyüzünü değerlendirirken rüzgâr gözlerimi yakıyor. Bulutlar kalınlaşıyor, suya karışan mürekkep gibi ufukta uzanıyor ve gün ışığının son izlerini de yutuyor.

Dalgalar iskelenin altındaki kayalara daha sert çarpıyor, her zamanki ritmi yerini daha düzensiz, daha şiddetli bir şeye bırakıyor.

Zor bir gece olacak.

Kulübenin arkasında yakacak odunları sakladığımız küçük kulübeyi kontrol ediyorum ve ocağın yanına yığmak için birkaç kasayı içeri sürüklüyorum. Odunlar şimdilik kuru ama hava yağmurun kokusunu şimdiden alabileceğim kadar nemli.

Burada geçirdiğimiz zamanın çoğunda ateşi yanık tuttum, sabit parıltısı çok az şey sunan bir durumda küçük bir teselli. Ancak, yıl boyunca stoklarımızı yenilemek için geri dönemezsem, tamamen hazırlıklı olduğumuzdan emin olmak istiyorum.

Fırtına. İhtiyacım olan son şey, elektrikler kaçınılmaz olarak kesildiğinde ateşin sönmesi ve bizi soğukta, karanlıkta bırakması.

Kruz'la birlikte burada kapana kısılmış, dünyanın geri kalanından kopmuş olma düşüncesi içime bir huzursuzluk dalgası gönderiyor.

Görmezden geliyorum, ellerimi kotuma silmeden önce ocağa bir kütük daha atıyorum. Bu sadece bir fırtına. Üstesinden geleceğiz.

Ne kadar süreceğini kim bilebilir? Burada fırtınalar saatlerce, hatta bazen günlerce sürebiliyor. Jeneratör her zaman güvenilir değil, mümkün olan en kötü anlarda arıza yapıyor ve eğer bozulursa, alabileceğimiz her türlü sıcaklığa ihtiyacımız olacak. Güneş panelleri yalnızca güneş ışık sağladığı sürece elektrik sağlıyor ve gökyüzü her geçen dakika daha da kararıyor, yoğunlaşan bulutlar gün ışığının son izlerini de yutuyor.

Bir elimi çeneme sürterek ufka doğru bakıyorum. Havada bir ağırlık, yükselen rüzgârın altında ürkütücü bir durgunluk var, sanki adanın kendisi bekliyor.

Kruz'u bulmak için sahile indim. Kısa bir süre önce yürüyüşe çıkmıştı, muhtemelen her şeyden sonra biraz yalnız kalmaya ihtiyacı vardı. Anlıyorum ama fırtına yaklaşırken dışarıda olması fikri hoşuma gitmiyor. Atmosferdeki değişimle birlikte çoktan geri dönmeye başlamamış olmasına şaşırdım.

Rüzgâr şimdi daha da kuvvetleniyor, gevşek kumları savuruyor ve beni ceketimi daha sıkı sarmak zorunda bırakıyor. Kumaş rüzgârın şiddetine karşı hışırıyor, kat kat giymeme rağmen soğuk içime işliyor.

Kıyı şeridini tarayıp ondan bir iz arıyorum, nabzım bir çentik atıyor. Şimdiye kadar geri dönmüş olmalıydı. Çoktan içeride olmalıydı.

Uzaktan bir gök gürültüsü sesi geliyor, bir uyarı. Hızımı artırıyorum.

Kıyıya ulaştığımda kumsal her zamanki gibi bomboş, sadece birkaç kaya ve dalgaların sürüklediği odunlar var. Dalgalar hafifçe yuvarlanıyor, tekrar geri çekilmeden önce arkalarında parlak bir deniz köpüğü tabakası bırakıyor, ritmik çekimleri neredeyse hipnotik. Rüzgâr, okyanusun tuzlu kokusunu taşıyor ve yaklaşan fırtınanın nemli toprağıyla karışıyor.

Çömeliyorum, parmaklarım serin, nemli kumun üzerinde gezinirken özellikle eşsiz bir deniz kabuğuna uzanıyorum - solan ışığı yakalayan sedefli bir parlaklığa sahip küçük bir spiral. Narin, ama yıpranmış, yıpranmış

zaman ve gelgit tarafından. Parmaklarımla arasında evirip çeviriyorum, cebime koymadan önce sadece bir saniye düşünüyorum.

Kruz bunu isteyecektir.

Buradaki ikinci günümüzde onları toplamaya başladı, kumları, yuttuğu kitaplara gösterdiği yoğun odaklanma ile aynı şekilde eliyor. İlk başta bunun sadece zaman geçirmek, dikkat dağıtmak için olduğunu düşünmüştüm ama şimdi evdeki her pencere onun bulduklarıyla dolu

-Geride bırakmayı reddettiği denizin küçük parçaları. Kusurları, her bir kabuğun su tarafından aşındırılıp yeni bir şeye dönüştürülmesini sevdiğini söylüyor. Onlarda kendini görüp görmediğini merak ediyorum.

Başparmağımı çıkıntıların üzerinde gezdiriyorum, şimdiden bunu nereye koyacağını hayal ediyorum, belki komodinin üzerine, yakınlarda tuttuğu diğerlerinin yanına.

Hava değişiyor ve ben daha dönmeden onun varlığını hissediyorum. Tanıdık bir çekim, rüzgârın değişme biçiminde sanki onu da beraberinde taşıyormuş gibi bir şey.

Yukarı bakıyorum, işte orada, sahilde ilerliyor, saçları rüzgârda savruluyor, adımları yavaş ama emin.

Yine benim tişörtlerimden birine sarınmış, gözlerini kısarak bakarken büyük boy kumaş rüzgârda dalgalanıyor. Kolları parmak uçlarından sarkıyor, ellerini yutuyor ve bu manzara midemde bir şeylerin kasılmasına neden oluyor. Saçma, hatta belki bencilce ama onu böyle görmek, yanımızda onun kıyafetlerini getirmediğime memnun olmamı sağlıyor. Zaten gömleğim ona daha çok yakışıyor.

Gözleri kumsalda dikkatle geziniyor, dikkatini çeken herhangi bir şeyi almak için eğilirken kumun her santimini tarıyor. Pürüzsüz bir deniz camı parçası. Mükemmel spiralli bir deniz kabuğu. Yılların acımasız dalgalarıyla aşınmış bir çakıl taşı. Hepsini aynı hassas hassasiyetle topluyor, her birini sadece kendisinin çözebileceği bir sır barındırıyormuş gibi inceliyor.

İlk başta hiçbir şey söylemedim. Sadece onu izliyorum, yaklaşan fırtınanın uğultusunun aramızdaki sessizliği doldurmasına izin veriyorum. Rüzgâr ağaçların arasından uğulduyor, okyanus çalkalanıyor, ama o sanki etrafındaki kaostan ayrı, kendi dünyasındaymış gibi kayıtsızca hareket ediyor.

Böyle çok güzel.

Çömelişinde bir tür dinginlik var, kaşları çatık, dudakları konsantrasyonla hafifçe ayrılmış. Fırtınayı ya da rüzgârı düşündüğüm kadar umursamıyor gibi görünüyor. Belki hoşuna bile gidiyordur. Belki de bir kez olsun kaybettiği, kaçtığı her şeyi düşünmüyor.

Yine de onda bir şey var -hareket tarzında, neyi saklamak istediğini ve neyi bıraktığını dikkatle seçmesinde bir şey var ki bu onu dokunulmaz kılıyor. Sanki etrafındaki dünyanın bir önemi yokmuş gibi, parçalanıyormuş gibi hissettiğini bilsem bile.

Parçalara ayırmışım gibi geliyor.

"Yakında fırtına çıkacak," diyorum, sesim uğuldayan rüzgârdan zar zor duyuluyor.

Görevinden başını kaldırıyor, bakışları boş bir ifadeyle benimkilerle buluşuyor. Saçının tek bir teli yüzüne çarpıyor ama onu itme zahmetine girmiyor. "Hadi canım, Sherlock," diye mırıldanıyor ve sanki az önce dünyanın en bariz şeyini söylemişim gibi yukarıda kararan bulutlara bakıyor.

Sessiz bir kahkaha atarak başımı sallıyorum ve suyun kenarına doğru ilerliyorum. Okyanus önümde sonsuza kadar uzanıyor, yüzeyi değişken, huzursuz. Rüzgâr şimdi daha da hızlanmış, dalgaları daha önce olmayan bir şiddetle kıyıya çarpıyor.

Sert ve hızlı geliyor.

O da böyle söyledi.

Bir kahkaha daha atıyorum, bu seferki sadece benim için, ama üzerime çöken huzursuzluğu hafifletmek için pek bir şey yapmıyor.

Adadaki fırtınalarda her şeyi daha savunmasız hissettiren bir şey var, sanki izolasyon daha ağır, boğucu hale geliyor. Çoğu zaman bunu umursamıyorum. Yalnız kalmakta her zaman iyiydim. Ama o buradayken, her şey farklı hissettiriyor. Endişelerimin sınırlarını keskinleştiriyor, yanlış gidebilecek her küçük şeyin aşırı farkında olmamı sağlıyor.

O beni izlerken ona dönüyorum, çantasının yan cebine bir deniz kabuğu daha yerleştiriyor. Rüzgâr etrafımızda esiyor, kıyafetlerini, saçlarını çekiştiriyor ama o korkmuş görünmüyor. Aksine, rahat görünüyor.

Belki de, sadece belki de, burada benimle sıkışıp kalmayı düşündüğüm kadar umursamıyor mu diye merak ediyorum.

Bu konuda benden bile daha sakin görünüyor. Belki de bunun ne kadar kötü olabileceğini anlamıyor. Ya da belki anlıyor ama umursamıyor.

Ama belki de hayatın karşısına çıkardığı fırtınaları atlatmaya alışkındır.

Bu düşünce aklımdan çıkmıyor, ağır ve sarsılmaz. Bundan daha kötü şeyler de atlattı, değil mi? Bir saniyeliğine düşünüyorum.

Muhtemelen beni de o fırtınalardan biri olarak görüyordur; katlanılması, hayatta kalınması gereken bir şey.

Bu düşünce hiç hoşuma gitmedi.

Ona doğru yürüyorum. Uzaklaşmıyor, sadece beni izliyor. Bir rüzgâr havaya tuzlu su püskürterek yüzümü buğulandırıyor. Gökyüzüne son bir kez bakıyorum. Fırtına neredeyse tamamen üzerimize geliyor, Kara bulutlar hızla yaklaşıyor, kalan azıcık ışığı da yutuyor. Dalgalar daha sert çarpıyor, rüzgâr arkamızdaki ağaçların arasından uğulduyor.

Burada kapana kısılmamız uzun sürmeyecek; elektrik yok, ışık yok, sadece ateş ve birbirimizi ısıtmak için biz varız.

Ve bunun hangi kısmının beni daha çok tedirgin ettiğinden emin değilim. Sikim fermuarıma doğru sarsılıyor.

Şimdi zamanı *değil*, efendim.

İçgüdülerim bana acele etmemi söylese de sesimi sakinleştirmeye çalışarak, "Geri dönmeliyiz," diyorum. "Durum daha da kötüleşmeden içeri girelim."

Başını sallıyor, yüzü kulübeye doğru dönüyor, rüzgâr saçlarını savuruyor ve onu kendime doğru çekip aptalca öpmek için çok güçlü bir dürtü duyuyorum. Bu düşünce bir anda ortaya çıkıyor ve fırtına gibi aynı güçle bana çarpıyor. Pervasızca, tehlikeli -hatta daha önce yaptığım her şeyden bile daha tehlikeli- ama yine de beni cezbediyor.

Önümde yürüyor, deniz kabuklarından oluşan bez çanta parmaklarından hafifçe sallanıyor ve adını koymak istediğimden emin olmadığım bir şey göğüs kafesimin etrafında dolanıyor. Bir süredir oradaydı, her şeyin kenarlarını kemiriyordu, görmezden gelmek imkansızdı.

Yani, biliyordum. Ama lanet olsun ki bu beni çok korkutmuyor.

Rüzgâr ağaçların arasından uğulduyor, patikadan yukarı çıkarken yağmurun ilk damlaları tenimi üşütüyor. Fırtına neredeyse geldi, parmaklarını adanın etrafına sararak bizi içine hapsediyor.

Burada iyi olacağız, kendime hatırlatıyorum. Yakacak odunumuz ve birbirimiz olduğu sürece iyi olacağız.

UYUMANA YARDIMCI OLABİLİR MİYİM?

KRUZ

FIRTINA düşündüğümünden daha sert vurdu.

Rüzgâr vahşi bir hayvan gibi uluyarak kulübenin duvarlarını tırmalıyor ve yağmur sonsuz dalgalar halinde pencerelere çarpıyor. Sanki tüm ev sallanıyormuş, her an parçalanmaya hazırmış gibi geliyor.

Kanepeye kıvrılmışım, battaniyeyi o kadar sıkı sarmışım ki eklemelerim bembeyaz olmuş. Fırtınaları hiç sevmem ama bu? Bu cehennemin bambaşka bir seviyesi.

Rüzgâr sadece evi sarsmakla kalmıyor, sanki içeri girmeye çalışıyormuş gibi pencerelere vurarak *çığlık* atıyor. Şimşekler çakıyor, tepemdeki titrek ışık çarpan kalbime yardımcı olmayan kıvrılan, zıplayan gölgeler oluşturuyor.

Ezra hiç etkilenmemiş gibi etrafta dolaşıyor, ateşi körüklüyor, pencereleri kontrol ediyor, mumları yakıyor. Sakin, benim hoşuma gitmeyecek kadar sakin. Kim böyle bir fırtınada irkilmez ki?

Bu arada ben de kendimi toparlamaya çalışıyorum. Kalbim çarpıyor, midem düğümleniyor ve büyük bir gök gürültüsü havayı salladığında o kadar sert irkiliyorum ki neredeyse battaniyeyi düşüreceğim. "Bu delilik," diye mırıldanıyorum, Ezra'nın duymasını istemeden.

Bana bakıyor, yüzü her zamanki gibi okunmuyor. "Bu sadece bir fırtına," diyor sakin bir şekilde. "İyi olacağız."

Onun için söylemesi kolay. Ezra bir kasırgayla yumruk yumruğa dövüşüp kazanabilecek birine benziyor, ben ise her an paramparça olacaktım gibi hissediyorum.

Elektrikler büyük bir gürültüyle kesilir ve her şey karanlığa gömülür.

"Kahretsin," diye fısıldıyorum, gözlerim odanın içinde gezinirken nefesim kesiliyor, ateşin ve Ezra'nın daha önce yaktığı mumların loş ışığına alışmaya çalışıyorum.

"Sorun yok," diye tekrarlıyor, sesi sabit. Odayı geçip kanepede yanıma oturuyor, varlığı garip bir şekilde rahatlatıcı - her ne kadar bunu yüksek sesle itiraf etmektense ölmeyi tercih etsem de.

Aslında, kimi kandırıyorum ki? Bu lanet adaya geldiğimizden beri aramızda hiçbir şey değişmemiş gibi davranma noktasını çoktan geçtik. Ama bunu kabul etmek hâlâ ona bir zafer vermek gibi geliyor ve ben bunun için fazla inatçıyım.

Dışarıdaki kaos yerine ateşe odaklanmaya çalışıyorum ama duvarların her gıcirtısı ve rüzgârın her esintisi içime yeni bir endişe dalgası gönderiyor. Fırtına sonsuzmuş gibi geliyor, sanki hiç dinmeyecekmiş gibi.

Ezra battaniyeyi omuzlarıma daha sıkı sarıyor, eli benimkine değiyor. "Güvendesin," diyor, şimdi daha yumuşak. "Söz veriyorum, kedicik."

Göğsüm sıkışıyor, zihnim bu sözlerin içine işlemesine izin veremeyecek kadar hızlı dönüyor. "Nasıl bu kadar sakin olabiliyorsun?" Korku, sesimin olmasını istediğimden daha sert çıkmasına neden oluyor.

Ses tonum karşısında gözünü bile kırpmadı. Sadece koltuğa yaslandı, koyu renk gözleri bana kilitlenmişti. "Çünkü daha kötülerini de yaşadım," diyor kesin bir ifadeyle. "Ve çünkü ben buradayım. Ben buradayken hiçbir şey sana zarar veremez."

Bu ifadenin saçmalığı beni neredeyse güldürüyor. Sanki fırtınayı durdurabilirmiş gibi. Sanki tek başına varlığı rüzgârı, yağmuru, doğanın gücünü durdurabilirmiş gibi. Bu sadece onun söyleyebileceği türden kibirli, saçma bir şey ama yine de bunu söyleme biçiminde beni sakinleştiren bir şey var. Birazcık.

Başımı sallıyorum, sesim kesilmeden bir şey söyleyebileceğim konusunda kendime güvenemiyorum. Fırtına nihayet dinmeye başlayana kadar saatler geçer. Gürültü azalıyor, yerini her nasılsa daha da kötü hissettiren ürkütücü bir sessizliğe bırakıyor.

Ezra ateşin yanındaki sandalyeye geçiyor ama beni izlediğini hissedebiliyorum.

Kanepeye uzanıp tavana bakıyorum, mum ışığı duvarlara belli belirsiz, titrek gölgeler düşürüyor. Ev artık sessiz, sadece ateşin çıtırtısı ve ara sıra rüzgârın uğultusu var.

Ama uyku gelmiyor. Gözlerimi her kapattığımda şimşekler çakıyor, duvarların yeniden titrediğini hissediyorum.

Fırtına geçti ama hâlâ kafamın içinde, kurtulamadığım bir hayalet gibi yankılanıyor.

Kötü havalar benim için her zaman ekstra berbat olmuştur. Nedenini bilmiyorum, ama kendime karşı dürüst olursam, gerçek bir sebep olmaksızın çok gerginim.

Anakaraya döndüğümüzde sokaktan kaçırılmış olmamın muhtemelen durumu daha da kötüleştireceğini düşünüyorum ve içim burkuluyor.

"Hadi seni yatağa götürelim." Önümde durdu ve tutmam için elini uzattı. Dudağımı kaşıyarak ateşe bakıyorum. Çoğu gece ateş yanarken uyuduk ama şu anda sinirlerim gergin.

Fark etti.

"Uyumayacağım. Uyanık kalacağım ve her şeyin halledildiğinden emin olacağım." Elini sıktı. İsteksizce elini tutuyorum ve ayağa kalkmama yardım etmesine izin veriyorum.

Yatak odasında battaniyeye sarılıyorum. Yaşam alanına geri döneceğini düşünüyorum ama onun yerine yatak arkamda kayıyor.

Onu burada istemediğim için değil ama uyuyakalmasını ve ateşi başıboş bırakmasını gerçekten istemediğim için geriliyorum.

Vücudumu kendine doğru çekiyor, büyük eli çok büyük kazağımın altından karnımın üzerinde geziniyor. "Sakin ol, sen uyuyana kadar burada seninle kalacağım."

Cevap vermiyorum ama kaslarım bir parça gevşiyor.

Bir saat gibi gelen bir süre boyunca birlikte yatıyoruz. Bu noktada uykudan ümidimi kesmiştim ve küçük bir hayal kırıklığı of çekiyorum.

Ezra yer değiştiriyor ve elini saçlarımdaki dağınıklığa götürüyor. Saçlarımı omzumun üzerinden fırçalıyor ve yüzünü boynumun kıvrımına sokuyor. Derin bir nefes alıyor ve elini tekrar karnımın düz yüzeyine götürüyor.

Aynı anda parmakları eşofmanımın kemerinin altından kayıyor, dudakları yumuşak ve sıcak bir şekilde omzuma değiyor. "Uyumana yardım edebilir miyim?"

Başımı salladım.

"Kelimeler." Beni tekrar öpüyor, duymak istediği şeyi yüksek sesle söyleyene kadar eli daha fazla hareket etmiyor.

"Evet."

"Evet ne, daha fazla mea mı?" diye alay ediyor ve sinirlerimi yatıştıracak bir şey için bu kadar çaresiz olmasaydım bu sinir bozucu olurdu.

"Evet, *lütfen*." Yalvarmaktan çekinmem ve bunu duymaktan hoşlandığını biliyorum.

Kıçımı onun sikine sürüyorum. Sertleşmişti ve onun alanında var olmaktan başka bir şey yapmadan onu bu kadar tahrik ettiğim gerçeğinden neredeyse zevk alıyordum.

Boynumun dibine ıslak, ağzı açık bir öpücük konduruyor ve usulca inliyor. Ses tenimde titreşiyor.

"İşte benim kızım," diyor cevap olarak ve kıcımlı ona daha sert sürtiyorum, bu sefer bana dokunması için sessizce yalvarıyorum.

Bacağını benimkinin arasına kaydırıyor ve kalçaları o kadar büyük ki bu hareket ona ihtiyacı olan tüm erişimi sağlıyor. Kalın parmakları beni ayırıyor ve onun için ne kadar ıslak olduğum gerçekten utanç verici.

Sanırım *o kadar* da utanç verici değil. Kıcıma karşı kaya gibi sert, yani hisler karşılıklı olmalı.

Parmakları klitorisimin etrafında dönmeden önce bir kez içimde kayıyor. İlk başta yavaş daireler çiziyor. Çekingen bir şekilde değil, *daha fazlasını* yapmazsa derimden çıkacakmışım gibi hissettirecek bir şekilde.

Bunun kasıtlı olduğunu biliyorum ve içimdeki velet gerçekten de benden beklediğini bildiğim şeyi ondan esirgemek istiyor - rahatlaması için ona yalvarmak.

Nefes nefese kaldım.

Kıvraniyorum.

Hiç tereddüt etmiyor. "Ne oldu bebeğim?" diye takılıyor.

"*F-fuck.*" Kalçalarımı öne doğru itiyorum, istediğim şeyi arıyorum. "İhtiyacın olan bir şey mi?" Boynumu öpüyor.

Aklımı kaçıyorum. "Daha fazla." Şu anda istesem de kelimeleri bir araya getirip tam bir cümle kuramıyorum.

"Daha fazla *ne?*"

"Lütfen," diye sızlanıyorum, başımı yana çevirerek. Dudaklarım onunkileri arıyor ve bu muhtaç jest onu şaşırtmış gibi görünüyor.

Öpücüğün içine eğiliyor ve sonunda bana istediğimi verdiğinde çıkardığım iniltiyi yutuyor.

O kadar heyecanlıyım ki, onun hareketlerinin şiddetindeki en ufak bir artış bile görüşümün bulanıklaşmasına, sonra da kararmasına yetiyor.

İki parmağını tekrar içime sokuyor, boynumun kıvrımını ısıırıp kalın sikini kıcıma sürttükçe amım parmaklarının etrafında kasılıyor. "İşte benim kızım. Tanrım, benim için boşalırken hissettiklerine bayılıyorum."

Zihnim eterdeki bir yerden beynime yeniden girerken nefesim ağırlaşıyor.

Pantolonum tamamen çıkana ve yüzü bacaklarımın arasına girene kadar ne yaptığını fark edemeyecek kadar kendimden geçmiş durumdayım.

"*Fuuuck,*" diye inliyor, kalçalarımı yatağa bastırıyor ve klitorisimi dudaklarının arasına alıyor.

"Ezra," diye inliyorum. "Yapabilir miyim bilmiyorum-" Çok hassasım.

Çok fazla uyarılmış.

"Yapabilirsin."

Kıvranıyorum, neredeyse gözyaşları içindeyim.

Ama gözlerim elinin sikinin üzerindeki hareketine ve kendini sarsarken kolunun esneme şekline takılınca haklı olduğunu anlıyorum.

Yapabilirim ve beni tekrar oraya götüren şey, diliyle beni becermek için kendini tatmin ediyor olması.

Bu sefer birlikte boşalıyoruz ve bunu yaptığımızda iniltisi amımda titreşirken vücudunun titremesi kadar seksi bir şey yaşadığımı sanmıyorum.

Vücudunu tekrar benimkine dola d ı ğ ı n d a hem dakikalar hem de saatler geçmiş gibi hissediyorum.

Gerginim ama endişeli bir şekilde değil. Bacaklarımın seğirme ve titreme arasında gidip gelmesini kontrol edemiyorum.

Beni kendine çekiyor ve ben hızla uykuya dalıyordum ki, ağzından çıkacağını hiç düşünmediğim üç kelime mırıldandığını duyduğumu sanıyorum.

Ama bu çok fazla, çok gerçek dışı.

Rüya görüyor olmam gerektiğine karar veriyorum ve en son kendi yatağında olduğumdan beri hiç olmadığı kadar sert uyuyorum.

7 AY ÖNCE

Bir anda gitmiyorum.

Yavaş yavaş.

Mevsimlerin her seferinde bir derece değişmesi gibi, soğuk kemiklerinize yerleşene kadar bunun farkına varmazsınız.

Küçük şeylerle başlar. Gece kalmayı bırakıyorum. Giyinmeye çalıştığımda beni yatağa geri çekmesine izin vermeyi bırakıyorum. Eskiden kalbimi hızlandıran gece yarısı mesajlarına cevap vermeyi bırakıyorum.

Kendime bunun kasıtlı olmadığını söylüyorum. Ama belki de öyledir.

Çünkü Ezra'yı seviyorum. Onu o kadar çok seviyorum ki canım yanıyor. Ve sorun da bu.

Beni seviyor mu bilmiyorum. Eskiden düşündüğüm şekilde değil.

O beni istiyor. Bu çok açık. Ama daha derin, gerçek bir şey söz konusu olduğunda, a ş a m a d ı ğ ı m bir duvar var. Beni yakınında tutuyor

*dokunacak kadar, ama asla tutacak kadar yakın
değil. Ve belki de daha önce bu benim için
yeterliydi.*

*Ama şimdi değil. Özellikle de profesyonel olarak birlikte çalışmak
zorunda olduğumuz şu anda; bu benim kırılma noktamdı.*

*Bu yüzden aramızdaki boşluğun büyümesine izin verdim. Sessizliklerin
uzamasına izin verdim. Telefona cevap vermek yerine çalmasına izin verdim.*

*Ezra iki kere aramaz. Hiç
aramadı.*

İşte bu yüzden seçtiğim yolun doğru olduğunu biliyorum.

*Çünkü beni sevseydi -gerçekten, gerçekten sevseydi- bu kadar kolay
gitmeme izin vermezdi.*

NE TÜR BİR SALAK?

Fırtınadan sonraki sabah hâlâ acı ve serttir. Gökyüzü alçak ve ağır, çürük bulutlar adanın üzerinde uzanıyor ve güneşi kapatıyor. Hasar tespiti için dışarı çıktığımda rüzgâr yüzüme çarpıyor. Botlarım dallara, yosunlara ve fırtınanın kıyıya fırlattığı diğer şeylere çarpıyor.

Kulübeye dönüp bakıyorum. Kruz hâlâ uyuyor, yatağına sarınmış, erken saatlerde uyuyakalmış. Ayrılmadan önce ona uzun uzun baktım, koyu renk bukleleri yastığın üzerine dökülmüştü, solgun yüzüyle tam bir tezat oluşturunuyordu ve kısa süreli de olsa ilk kez huzurlu görünüyordu.

Ben burada işlerin ne kadar kötü olduğunu anlayana kadar onu dinlendireceğim.

Fırtına pek bir şey kaybettirmemiş. İskele zar zor ayakta duruyor gibi görünüyor, ahşap eskisinden daha fazla eğilmiş ve parçalanmış. Kulübenin çatısında birkaç kiremit eksik ama felaket boyutunda bir şey yok. Kuzey tarafındaki oluk bükülmüş, kırık bir dal gibi sallanıyor. Zamanım ve aletlerim olduğunda onarmak için aklıma bir not alıyorum.

Beni en çok endişelendiren şey elektrik durumu. Gökyüzü bu kadar kasvetliyken güneş panelleri pek yardımcı olmayacak. Bir elimi havada kalan sisten dolayı nemli olan saçlarımda gezdiriyorum. "*Harika*," diye mırıldanıyorum kendi kendime. Paneller yeterince ışık almazsa akü şarj olmayacak ve ısınmak için şömineye, yemek pişirmek için de jeneratörde kalan az miktardaki gaza bel bağlamak zorunda kalacağız.

Bu bittiğinde ne olacağını düşünmek bile istemiyorum.

Ufku tararken ceketimi çekiştiriyorum. Okyanus hâlâ öfkeli, dalgalar çalkalanıyor ve kayalara çarpıyor. Öyle bir gün ki, burada gönüllü olarak bulunan birinin akıl sağlığını sorgulamanıza neden oluyor.

Bu yüzden tekne mantıklı gelmiyor.

Onu görüyorum, adaya tehlikeli bir şekilde yaklaşmış, amansız dalgalarla savruluyor. Küçük bir şey, belki bir balıkçı teknesi ya da sandal, ama çok yakın. Akıntı onu sürüklemiş ama akli başında hiç kimse bu havada dışarı çıkmaz. Dalgalar tarafından nasıl hırpalandığını, her darbenin onu sivri kayalara daha da yaklaştırdığını düşündükçe kalbim sıkışıyor.

"Ne tür bir aptal...?" Tekne yaklaştıkça gözlerimi kısarak devam ediyorum. Bir şeyler yanlış geliyor. Sadece zamanlama ya da hava durumu değil, dalgalar yanlarını dövse bile doğal olmayan bir durgunluk var.

Bir sonraki dalga büyüktür ve tekneyi sert bir şekilde kayalara çarpar. Ses yankılanıyor; ahşap ve fiberglasın mide bulandırıcı çıtırtısı. Nefesimin altında küfrediyorum ve kıyıya doğru koşuyorum. Enkazla kaplı zeminde ilerlerken çarpan dalgaların püskürttüğü su yüzümü ıslatıyor.

Enkaza ulaştığımda, tekneyi kurtarmanın mümkün olmadığı açıktı. Kayalıklara sıkışmış, yarı batmış, kenarından su akıyor. Benzin kokusu havada asılı duruyor, okyanusun tuzlu kokusuyla karışıyor.

Hasarı gördükçe midem bulanıyor.

"Orada kimse var mı?" diye seslendim. Ama bir şeylerin ters gittiğini zaten biliyordum. Hareket yok, cevap yok. Sadece dalgaların sesi ve teknenin kırık gövdesinin iniltisi.

Kayalıklara tırmanıp teknenin içine bakıyorum. İki kişi -bir erkek ve bir kadın- içeride hareketsiz yatıyor, vücutları buruşmuş.

Adam kumandaların üzerine yığılmış, başı doğal olmayan bir açıyla sallanıyor, cildi solmuş ve cansız. Kadın yan tarafa doğru çökmüş, yüzü ürkütücü derecede solgun, vücudu etrafımızdaki fırtınayla ıslanmış hava gibi hareketsiz. Giysileri sıırılsıklam, uzuvları kaskatı, her yerlerinde ölümün açık işaretleri yazılı.

Teknenin dibinde biriken kan, fırtınanın getirdiği deniz suyuyla seyreliyor.

"Kahretsin," diye mırıldanıyorum, midem sıkışıyor. Rüzgâr etrafımda uğulduyor, beni bu korkunç manzaradan uzaklaştırmak istercesine kıyafetlerimi çekiştiriyor.

Bunu fırtına yaptı. Deniz onları bez bebekler gibi savurdu, tekneye çarptırdı ve onları bu şekilde bıraktı, sürüklenerek ve unutularak.

Bir an öylece baktım, ne olduğunu anlamaya çalıştım. Belki de kıyıda çok uzakta yakalandılar, en çok ihtiyaç duydukları anda motorları arızalandı. Belki de bunu atlabileceklerini düşündüler ve dalgaların gücünü hafife aldılar. Belki de son saniyeye kadar savaştılar, kaybetmeden önce dalgalara karşı mücadele ettiler.

Artık bir önemi yok. Gittiler.

Ve asıl sorun sadece ölmüş olmaları değil, burada bulunmalarının bir anlamı olması. Kimse bu adaya tesadüfen bu kadar yaklaşamaz.

Ayağım teknenin arka tarafında gevşek duran bir şeye çarpıyor ve aşağı baktığımda nefesim kesiliyor.

Çantalar -küçük, sıkıca paketlenmiş ve sadece uyuşturucu olduğunu tahmin edebileceğim şeylerle dolu.

Birçoğunu.

Bu manzara içime adrenalin salgılatıyor, zihnim olasılıklarla dolup taşıyor.

Çömeliş onaylamak için bir tanesini açıyorum. Parmaklarımın üzerine beyaz toz dökülüyor.

Bu her şeyi karmaşılaştırıyor. Zihnim seçeneklerimi tartıyor.

Meclis bu adayı kayıt dışı işler için kullanıyor-kaçakçılık, aklama, meraklı gözlerden uzakta arka kapı pazarlıkları. Burası işlerin sessizce, anakaradan uzakta, gerçek sonuçlardan uzakta gerçekleştiği bir yer. Ama bu ikisi? Onlar buraya ait değil.

Yanlış yer, yanlış zaman.

Onlar Meclis değil. Sadece fırtına sırasında rotadan sapmış, kimin için çalışıyorlarsa onun tarafından tehlikeye rağmen havaya çıkmaya zorlanmış bazı şanssız uyuşturucu kaçakçıları. Ama buradaki varlıkları her şeyin dengesini bozuyor. Eğer birileri onları aramaya gelirse, ki bu teknedeki uyuşturucu miktarıyla arayacaklarından hiç şüphem yok... Bu ihtiyacımız olan son şey.

Ya izleniyorlarsa? Daha da kötüsü.

Onları bu karmaşanın içine kim gönderdiyse, kaderlerine terk etmiş olamaz. Teknede bir GPS takip cihazı olma ihtimali yüksek, kontrol etmezlerse patronlarının ping atabileceği bir şey. Belki de konsolda gizlidir ve bulundukları yeri otomatik olarak bildirecek şekilde ayarlanmış. Ya da belki daha ince bir şeydir - bir spor çantasına yerleştirilmiş bir hava etiketi, canlı bağlantıya sahip bir uydu telefonu, işlerin ters gitmesi durumunda bir arıza emniyeti.

Güverteyi tarıyorum, nabzım yükseliyor. Eğer adamları bu şeyi takip edebiliyorsa, başka birinin ortaya çıkması uzun sürmeyecektir. Ve ne tür bir iş yaptıklarını düşünürsek, dost canlısı biri olacağından şüpheliyim.

Bu sadece enkazı temizlemekle ilgili değil. Birileri bu gemiyi aramaya gelecektir, tabii henüz gelmedilerse.

Uyuşturucu kullanan insanlar yarım iş bırakmazlar. Ben bilirim.

Durup ufka bakıyorum, yarı yarıya her an başka bir teknenin görünmesini bekliyorum.

Artık sadece Kruz'u Meclis'ten korumak için endişelenmiyorum. Şimdi bu karmaşayla da uğraşmak zorundayım.

Uyuşturucuyu ve bizi bu adada bulmaları halinde neler olabileceğini düşünmek midemi bulandırıyor.

Kruz'un olanlardan hâlâ habersiz olduğu kulübeye doğru bakıyorum.

Onun iyiliği için, umarım bu şekilde kalır.

Ama şansa inanmamam gerektiğini biliyorum.

Rüzgâr yeniden hızlanıyor, kıyıyı süpürürken canlı b i r şey gibi uğulduyor.

Enkaza geri dönüyorum, aklım başımdan gidiyor.

Teknede bu insanların kim olduğuna ya da neden burada olduklarına dair bir ipucu verebilecek herhangi bir şey arıyorum.

Bir cüzdan, bir telefon, bir kağıt parçası, herhangi bir şey. Enkazı karıştırırken parmaklarım titriyor.

Koltuğun altına sıkıştırılmış küçük bir deri çanta buldum. İçinde ekranı çatlamış bir telefon ve bir avuç ıslak banknot var. Kimlik yok, isim yok.

Sadece daha fazla soru.

Telefon işe yarayabilirdi, ama ölü su dolu ve yanıt vermiyor. Yine de, daha sonra bir şeyler kurtarabileceğimi umarak cebime atıyorum.

Bakışlarım cesetlere kayıyor ve içimi bir bulantı dalgası kaplıyor. Bunu rapor etmeliyim. Ama kime? Meclis'in erişim alanı çok geniş ve yerel yetkililerin bizi ağlarına düşürmeden bu işi halledeceklerine güvenemem.

Meclisi işin içine katma düşüncesi söz konusu bile olamaz, her ne kadar bundan önce başka bir zaman olsa ilk tercihim bu olurdu.

Kararımı verirken çenem geriliyor ama önce kulübeye geri dönmem gerekiyor.

Kruz'a söylemeyi ne kadar istemesem de, bundan kaçış yok.

o.

Doğrulduğumda, bir hareket gözüme çarptı. Döndüm, Kalbim küt küt atıyor, ama sadece bir martı, tepemde daireler çiziyor.

Yine de gerilim bedenimi terk etmiyor. İzlendiğimiz, adanın görüldüğü kadar izole olmadığı hissinden kurtulamıyorum.

Enkaza, içeride cansız bir şekilde yığılmış cesetlere son bir kez bakıyorum ve kulübeye doğru geri dönüyorum.

İçeri girdiğimde Kruz hâlâ uyuyor, battaniyenin altında kıvrılmış yatıyor.
Şimdilik güvende.

Ama saklandığımız fırtınanın bizi tekrar bulmasının an meselesi olduğunu biliyorum.

ONU HER SENARYODA OKUYABILIRIM.

Kapı gıcırdayarak açıldığında hâlâ uykunun sisi içindeydim, ses yumuşak ama ısrarcıydı, farkındalığının sınırlarını zorlamaya yetiyordu. Menteşeler davetsiz misafiri protesto edercesine inliyor ve ben battaniyenin altında kayıyorum, gözlerim loş ışıktaki çırpınarak açılıyor.

Ezra sessiz ama gergin adımlarla içeri giriyor ve yarı rüya halindeyken bile arkasından sürüklediği ağırlığı hissedebiliyorum. Hava değişiyor, daha soğuk, nemli, sanki dışarıdaki fırtınanın kalıntıları da onunla birlikte içeri girmiş gibi.

Konuşmuyor. Bir süre öylece duruyor, sırlıslık ceketinden su damlıyor ve yıpranmış döşeme tahtalarının üzerinde birikiyor. Çenesi gergin, hareketleri dikkatli, insanların zorlukla bir arada tuttıkları zamanki gibi kontrollü.

Tedirginlik içimde kıvrılıyor, yavaş ve karıncalı, aramızdaki sessizliğin her vuruşunda daha da ağırlaşıyor.

"Neler oluyor?" Ceketini omuz silkerek çıkarırken soruyorum. Sırlıslık olmuş ve saçları alnına yapışmış, çenesi gergin. Bu haliyle fazlasıyla seksi görünüyor ve böyle bir zamanda böyle şeyler düşündüğüm için kendimi zihinsel olarak azarlıyorum.

"Endişelenmenizi gerektirecek bir şey yok." Sesi kısık ama içinde bir titreme var; sakın yüzüne ihanet eden bir çatlak.

"Yanlış cevap." Kendimi onun yoluna dikeyim, çenem yukarı kalkıyor ve ona ters ters bakıyorum. "Ve sakın bir daha beni başından savmaya kalkma."

Ezra nefes veriyor, elleri sanki kendini sabit tutması gerekiyormuş gibi bir sandalyenin arkasını kavıyor. Parmak eklemleri bembeyaz, parmakları yıpranmış ahşabı kazıyor. "Sahilde bir tekne var. Enkaz halinde, Kruz. Güvenli değil ve bununla ben ilgileniyorum. Bilmen gereken tek şey bu."

Yaklaşıyorum, kalbim küt küt atıyor. "Bana yalan söylüyorsun. İçeri girdiğinde yüzündeki ifadeyi görmediğimi mi sanıyorsun? Endişelisin." Aramızdaki hava ağır ve yüklü.

Onu bu kadar yakından tanımam, her senaryoda onu okuyabilmem benim için bir kayıp değil.

Hayal kırıklığı ile endişesi arasındaki farkı anlayabiliyorum; omuzlarının, taşıdığından daha ağır bir şey taşıırken nasıl gerildiğini görebiliyorum.

itiraf etmek istiyor.

Çenesinin sertliğini fark ediyorum, sadece bir öfke belirtisi olarak değil, gelecek olana karşı kendini çelikleştirme yolu olarak.

Sessizliği bile çok şey anlatıyor - çok uzun bir duraklama, şüphelerini görmemi istemediğinde bakışlarının titremesi.

Bu istemediğim ama görmezden gelemeyeceğim bir yakınlık, olmak istemediğim zamanlarda bile beni savunmasız bırakan bir bağ. Onu bu kadar iyi tanımak hem bir güç hem de bir lanet, çünkü onu anladığım kadarıyla, bir şey sakladığını da çok iyi biliyorum.

Doğruldu, yüz ifadesi karardı. "Elbette endişeliyim. Ama sana dışarıda ne olduğunu söylememin hiçbir faydası olmayacak."

"Orada ne var, Ezra?" Bastırıyorum, sesim artık keskin, nabzımın atışıyla eşleşiyor. "Aklımı kaçırmadan önce söyle şunu."

"İki kişi," diyor sonunda, sesi düz. "Öldüler. Bir ton uyuşturucu."

Kelimeler bana bir tokat gibi çarpıyor ve dizlerimin bağı çözülüyor.

Hava odayı terk eder gibi oldu ve kollarımı kendime sıkıca sararak kanepenin kenarına çöktüm. "Ölü mü? Uyuşturucu mu?" Sesim inançsızlık ve giderek artan bir panikle yankılanıyor. "Şaka yapıyor olmalısın. Ya biri onları aramaya gelirse? Ne oldu lan?"

Ezra iki hızlı adımla bana doğru ilerliyor, ben geri çekilmeden önce eli koluma değiyor. "Tehlikede değiliz. Ben hallederim."

"Sanki benim için bir şey ifade ediyormuş gibi bunu söyleyip duruyorsun," diye çıkışıyorum, paniğim öfkeye dönüşüyor. "Beni buraya sen getirdin. Güvenli olduğunu söylediğin için beni hiçliğin ortasındaki bu adaya sürükledin. Ama şimdi ölü insanlar ve uyuşturucular var ve sana güvenmem gerektiğini mi düşünüyorsun?"

"Evet," dedi. "Sana bakacağımı söyledim ve bakacağım."

Boş bir kahkaha attım. "Benimle ilgilenmek mi? Beni sen *kaçırdın*," diye bağıriyorum.

Odadaki gerilim artıyor ve bir an için ikimiz de konuşmuyoruz. Ezra'nın çenesi geriliyor, gözleri benimkilere kilitleniyor. "Seninle ilgilenmeyeceğimi mi sanıyorsun?"

"Buraya nasıl geldiğimi unutmam gerektiğini mi sanıyorsun?" Sesim titreyerek karşılık veriyorum. "Bana başka bir seçenek bırakmadın. Beni sorunlarınızın ortasına atıp, siz kahramancılık oynarken benim burada bir genç kız gibi oturmamı bekleyemezsiniz."

Yüz ifadesi hafifçe yumuşuyor ve sesi alçalıyor. "Seni buraya getirdiğim için benden nefret ettiğini biliyorum. Bana güvenmediğini biliyorum. Ama Kruz, eğer ben

yapmamış olsaydım, şu anda benimle tartışmak için hayatta olmazdın."

Sertçe yutkunuyorum, sözleri içime işliyor ama göğsümdeki korku ve hayal kırıklığı düğümü çözülüyor. "Bunu ben istemedim," diye mırıldanıyorum, sesim camları tıkırdatan rüzgârın sesinden zar zor duyuluyor. "Ve seninle Ölü İnsanlar Adası'nda mahsur kalmayı da kesinlikle ben istemedim."

"Hayır," diyor usulca, bakışları sabit ve inatçı. "Yapmadın. Ama yine de yaptım. Ve eğer seni güvende tutmak anlamına gelseydi yine yapardım."

Ona bağırırsam mı ağlasam mı bilemiyorum.

Bunun yerine, kollarımı kendime sıkıca sararak kanepenin kenarına ağır bir şekilde oturuyorum. Her şey üzerime baskı yapıyor ve bu baskının altında boğuluyormuşum gibi hissediyorum.

"Ben tekneyle ilgileniyorum," diyor bir süre sonra. "Burada güvendesin Kruz. Sana söz veriyorum."

"Oh, harika. Bir söz daha," diye mırıldanıyorum nefesimin altında. "Çünkü sonuncusu çok işe yaradı." Onu izlerken gözlerim kısılıyor, kuşklarım yatışmaktan çok uzak. "Şunu açıklığa kavuşturalım, eğer burada ölürsem, sana musallat olurum."

Dudakları neredeyse gülümsemek ister gibi seğiriyor ama yüzündeki gerginlik devam ediyor. "Not edildi."

Ama verdiği sözler şu anda benim için çok az şey ifade ediyor. Zihnim şimdiden sorular ve şüphelerle dönüyor.

O uyuşturucuların sahibi olan insanlar onları aramaya geldiğinde ne olacak?

Bizi bulduklarında ne olacak?

Bu düşünce beni geriyor ve ona inanabilmeyi dileyerek battaniyeyi omuzlarıma çekiyorum.

Ona eskiden güvendiğim gibi güvenebilmeyi dilemek beni daha da kızdırıyor ve kendimi şöyle demekten alıkoyamıyorum: "Siktir git Ezra. *Siktir* git. *Seni*. Bu aptal, soğuk adanın da, tüm aptal planlarının da, bana hissettirdiğin her şeyin de-"

Söylemeyi planladığım şeyi bitiremedim.

Ben daha bir sonraki kelimeyi kuramadan o benim alanıma giriyor ve büyük eliyle çenemi kavıyor. "Bu *sinir bozucu* lanet *ağız*."

Ona meydan okurcasına bakıyorum ve bu noktadan sonra yapabileceğim her düğmeye basmaya karar veriyorum. Madem sona yaklaşıyoruz, ben de şan şöhret içinde ölebilirim.

Yüzümü tutuşundan çekiyorum. O elini çekmeden, başımı geriye atıp dişlerimi eklemine geçiriyorum ve sertçe ısırıyorum

bir iz bırakacak kadar.

Uzaklaşmaya çalışmıyor. Sadece küstah bir çocukmuşum gibi bana bakıyor. Sonunda bıraktığımda, "Bu seni daha iyi hissettirdi mi?" diye sordu.

"Hayır."

"*Tam olarak* neye ihtiyacın olduğunu biliyorum." Kendini beğenmiş bir şekilde kollarını kavuşturuyor. "Boğulmanı izlemek için mi?"

Önüme çömeliyor, battaniyeyi omuzlarımdan sıyrıyor. Yerdeki bir şeyi karıştırıyor ve eli tekrar görüldüğünde elinde dün kabuk soyarken bulduğum bir armut balığı tutuyor.

Şişkin ucunu dudaklarımin üzerinde gezdiriyor. "*Ben* daha çok *seni* boğulurken izlemeyi düşünüyordum."

Bodrumu su basmış. *Harika*.

"Aç" diyor.

Ve beni gerçek kıcımdan becer. Dinliyorum.

Deniz kabuğu çenemi neredeyse sınırına kadar geriyor. Eğer bir dişim kırılırsa, bu orospu çocuğu diş faturamı ödeyecek.

Kırpiklerimin altından ona bakarken gülünç görünmek zorundayım, ama gözlerindeki bakış bana öyle düşünmediğini söylüyor.

Bana *vahşi* bir bakış attı.

"Dizlerinin üzerine çök ve yüzünü kanepeye dön."

Ağzımın kenarlarında salyalar birikiyor ve burada oturmuş yüzüme bakarken bundan biraz fazla utanıyorum, bu yüzden dediğini yapıyorum.

Dizlerim parke zemine çarptığı anda saçlarımı yumrukladı, başımı yana çevirdi ve bedenimi kanepeye doğru itti.

Pantolonumu kalçalarımin üzerinden indirip kıcıımı ona gösteriyor.

Bunun nereye gideceğini bildiğimi sanıyorum, ta ki hiç beklenmedik bir şey yapana kadar.

Doğruldu ve dizlerimi birbirinden ayırdı, sonra her iki eliyle bir kıç yanağını kavrayarak arkamda dizlerinin üzerine çöktü ve yüzünü bacaklarımin arasına gömdü.

Bir dudağımı ağzına alıyor. Bu aç benim için yeni bir şey ve bunun hissi ağzımdaki deniz kabuğunun etrafında inlememe neden oluyor.

Bu adamın bana ne yapmasına izin veriyorum?

Bu düşünceyle gerildim ve o da bu konuda çok düşündüğümü hissetmiş olmalı.

Geri çekiliyor ve elini kıcıma indiriyor, o kadar sert vuruyor ki, ardından tenimde kocaman elinin şeklinde bir yara oluştuğunu biliyorum.

Bir eliyle rahatsız edici bölgeyi yoğuruyor ve diğer elini ağzıma götürerek kendi salyasını dudaklarıma bulaştırıyor. "Bana iyi davranacağına söz verir misin?" diye soruyor.

Başımınla onaylıyorum ve o da kabuğu ağzımdan kaydırıyor.

Çenem aynı anda hem ağrıyor hem de rahatlıyor.

"Bana üzgün olduğunu söyle." İki parmağını ıslaklığında gezdiriyor, giriş yerimde duraklıyor.

"Üzgünüm." Parmaklarını içime soktuğunda özrümün sonu bir nefes olarak çıkıyor.

Onları tam doğru şekilde kıvrıyor ve ben o anda derimden patlayacakmışım gibi hissediyorum.

"Bana güvendiğini söyle." Hareketini durdurur.

"Sana güveniyorum." Bu noktada ona duymak istediği her şeyi söyleyeceğimden oldukça eminim.

Ne yazık ki aptal kıcım için, sanırım bunu gerçekten kastetmiş olabilirim.

Parmaklarını çekiyor ve kalçalarım elini takip ederek gitmemesi için yalvarıyor. Başımı eğiyorum ve pantolonunun fermuarını açıp kalın sikini yumrukladıktan sonra girişime yerleştirmesini izliyorum.

"Sana baktığım için bana teşekkür et, morte mea." Sadece kafayı içeri sokuyor.

"Teşekkür ederim," diye nefes alıyorum. Onu daha fazla almak için kıcımı geriye doğru hareket ettirmeye çalışıyorum ama belimdeki diğer eli beni yerimde tutuyor.

"Neye teşekkür edeyim?"

"*Siktir git*" kelimeleri dilimin ucuna geliyor ama sonra tekrar söylemeye karar veriyorum. "Benimle ilgilendiğin için."

İçime giriyor ve cüssesine alışmam için bana hiç zaman tanımıyor.

Bir elini saçlarımin arasına sokuyor, diğer elini karnımın üzerinde gezdiriyor. Acaba beni kanepenin içine acımasızca sikerken onunla ne kadar dolu olduğumu hissedebiliyor mu?

"Hiç kimse," dedi. "Sana benim baktığım gibi bakmayacak."

Hareketleri düzensizleşiyor, sanki elinde kalan az miktardaki kontrolü de kaybediyor.

"Kimse asla-" leğen kemiği kıcımla aynı hizaya geliyor, beni ağzına kadar doldururken sözleri kesiliyor.

Benim için ne kadar çözüldüğünü düşünmekten neredeyse boşalıyordum, ama bu andan önce sadece kısa bir süre düşündüğüm bir şey aklıma giriyor ve içimde panik kabarıyor.

"Ezra."

Üzerime yığılırken i r i vücudu benimkini örtüyor, siki hâlâ içime gömülü.

"Ezra."

Sesimdeki panik nihayet onun içinde bulunduğu sersemliği kırıyor.

"Mmm?"

Bir çeşit.

"I yapmadım alındı benim doğumkontrol beri ve gün önce I kaçırıldı."

Kaskatı kesiliyor, ikimiz de farkına varıyoruz. Nasıl bu kadar *aptal* olabildim?

Sanırım olan diğer her şeyle birlikte, bu en az endişelendiğim şeydi.

Buna ek olarak, gerçekten sikiş dolu bir tatile çıkacağımızı düşünmemiştim.

Ve yine de, işte buradayız.

Sakinleştiği kadar çabuk gevşiyor, ikimizi de saçlarımı yüzümden çekip çene çizgimi öpebilecek şekilde ayarlıyor. "Ya sana işe yaradığını görene kadar durmak istemediğimi söylesem?" diyene kadar ne dediğimi neredeyse unutuyordum. Bu senin için sorun olur muydu yoksa daha fazlası için yalvarmaya devam eder miydin?"

"Ezra, lanet olası aklını kaçırmışsın. Biz tam anlamıyla-"

Ağzımın kenarına bir öpücük kondurarak sözümü kesiyor. "Hayatımızın geri kalanında yalınayak, hamile ve her gün adımı inleyerek söylemeni istiyorum desem?" Altından kalkmaya çalışma zahmetine bile girmemem ne tuhaf.

"Bunun inanılmaz derecede kadın düşmanı olduğunu söyleyebilirim."

İçime giriyor ve sikişin yeniden sertleşmeye başladığını fark ediyorum.

Yüce Tanrım, bundan gerçekten tahrik olmuş. Asıl sorun ne? Sanırım ben de tahrik oldum.

Böyle bir şeyin gerçekleşmesi için içinde bulunduğumuz senaryodan daha kötü bir senaryo olamazdı.

Ondan nefret ediyorum.

Kendimden
nefret
ediyorum.
İkimizden de
nefret
ediyorum.

Ve muhtemelen bu konuda bir şey yapmak için artık çok geç. Sanki adada Walgreens var da.

Tekrar içimde hareket etmeye başladığında, vücudumdaki tüm gerginliği serbest bırakıyorum ve sadece onunla birlikte gidiyorum.

Zaten her yönden onunla doluyum. Artık bir fark yaratmayacak.

Öğleden sonranın geri kalanını, sanki ikimiz de bir tür bebek yapma afrodizyağı almışız gibi evin her yüzeyinde sevişerek geçiriyoruz ve tek yapabildiğim, benimle ilgilenmesi için ona gerçekten güvenilebileceğimi ummak.

ASLINDA CESETLER OLDUĞUNU UNUTMUĞUM.

ODADAKİ TEK IŞIK ATEŞ, bana yaslanmış yatan Kruz'un yüzünde parıldıyor.

Başını omzuma yaslıyor, nefesi yumuşak ve eşit bir şekilde boynuma değiyor. Bir an için kendimi bunun normal olduğuna inandırıyorum - sadece birbirinde rahatlık bulan iki insan olduğumuza.

Ama biz değiliz.

"Nasıl bu kadar sakınsın?" diye soruyor, sesi sessiz ve kararsız. Bunu bana pek çok kez sordu. "Adaya vurmuş gerçek cesetleri bulduktan sonra nasıl oluyor da kendini kaybetmiyorsun?"

Hemen cevap vermiyorum. Ne söylemem gerekiyor? Daha kötülerini de gördüğümü mü?

Daha kötüsünü *yaptığımı* mı?

Sakin olmadığımı, sadece saklamakta daha iyi olduğumu mu?

Birkaç saatliğine, amı çok iyi olduğu için uğraşmam gereken cesetler olduğunu unuttuğumu mu? Ve şimdi, bununla gerçekten ilgilenmem gerekmesine rağmen, ne yaptığımı göremeyeceğim kadar karanlık mı?

Başparmağım onun yanında yavaş daireler çiziyor, kendimi onun sıcaklığına bırakıyorum.

"Alışırısın," diyorum, sesim çok kısık. "Ya da nasıl numara yapacağını öğrenirsin."

Yer değiştiriyor, bana bakmak için geri çekiliyor. Gözleri arıyor, suçluyor. "Ölü bedenlerin yıkanmasını sorun etmiyormuş gibi mi davranacaksın? Uyuşturucu mu? Bu hayat her ne haltsa?"

Çenem gerildi.

Anlamıyor. Nasıl

anlayabilir ki?

"Sence bu benim için sorun değil mi?" Önce sinirleniyorum, sonra sesimi yumuşatmaya çalışıyorum. "Kendimi kaybetme lüksüm yok Kruz. Tehlikede olan çok şey varken olmaz." Kaybetme ihtimalimin en yüksek olduğu kişi sensin.

Bakışları değişmiyor ama dudakları hafifçe aralanıyor, sanki tartışmak istiyor ama kelimeleri tam olarak bulamıyor.

İçimi bu kadar kolay görmesinden nefret ediyorum. Her zaman zırhımın altını kazma, yeterince iyi sakladığımı düşündüğüm çatlakları bulma yeteneğine sahipti. Başka biri olsa, kendimi kapatır, geri çekilirdim. Ve çoğu zaman onu güvende tutmak için bunu yapmak zorunda kaldım.

Ama onunlayken bir çekim hissediyorum, tanıştığımız andan beri beni sürükleyen bir güç. Beni en derin sırlarımı, en içteki düşüncelerimi ve gömdüğüm her ham duyguyu ortaya çıkarmaya, taşana kadar yüzeye çıkmalarına izin vermeye, istediği gibi alması, tutması veya yok etmesi için çıplak bırakmaya çağırıyor.

Kelimeler ben onları durduramadan geliyor. "Şu çok merak ettiğin çip var ya, o bir video. Meclis'in her üye hakkında tuttuğu bir dosya. Yaptığımız en kötü şeyin kanıtı. Sigorta, böylece kimse ayrılamaz."

Yüz ifadesi değişiyor, şokla korku karışıyor. Konuşmadan önce dudakları titriyor. "Seninki ne?" diye soruyor, muhtemelen cevabı gerçekten bilmek istemediği için sesi ancak fısıltıyla çıkıyor.

Vermek istemediğimden eminim.

Yalan söylemek istiyorum.

Tanrım, yalan söylemek istiyorum.

Ama ona gerçeği borçluyum. Benden hiç tam olarak alamadığı bir şey varsa, o da dürüstlüktür.

Diğer her parçam ondaydı ama o bunu bilmiyordu. "Birini öldürürken beni filme aldılar," diyorum açıkça.

Nefesi kesilir. Ses odanın içinde yırtılıyor. "Ne?"

İnsanları öldürdüğümü biliyor. Birkaç gece önce oturduğu yerden birkaç santim ötede birini öldürdüm.

Onu bu kadar şoke eden şey, bunun kanıtlarının ortalıkta dolaşıyor olması mı?

"On yedi yaşındaydım." Bakışlarım ateşe sabitleniyor, gözleriyle buluşmak istemiyorum. Bunlar onunla asla paylaşmak istemeyeceğim şeyler, keşke onu korumaya devam edebilseydim dediğim ayrıntılar. "Bu benim devam eden 'inisiyasyonumun' bir parçasıydı. Bunun gerekli olduğunu, sadakati kanıtladığını söylediler. Ama bu sadakatle ilgili değildi. Kontrolle ilgiliydi. Beni kontrol altında tutmak için filme aldılar."

Sessizliği her türlü suçlamadan daha derindir.

Ama sonra, yavaşça, eli benimkine uzanıyor. Parmakları benimkilerin arasından geçiyor, sıcak ve yumuşak, beni bu ana bağlıyor. Bu dokunuş çok fazla ama yine de yeterli değil.

"Tanıdığım biri değildi," diye devam ediyorum, sesim artık daha soğuk. "Sadece bir adam. Bir yabancı. Hiç kimse. Elime bir silah verdiler, yapmamı söylediler ve sonra her şeyi filme aldılar."

Bu, benim içinde koşmak zorunda kaldığım gibi çevrelerde yaygın bir uygulamadır.

-Zaman kadar eski bir hikaye. Bozuk olmayan bir şeyi neden tamir edelim? İşe yarıyor.

Ama o bunu bilemezdi.

Ailemde normal olarak kabul edilen çoğu şey ortalama bir insanın aklını kaçırmasına neden olurdu.

Eli elimde sıkılaşıyor, sıcaklığı göğsümdeki buzu kesiyor. "Ezra..." diye nefes alıyor, sesi kırılğan bir iplik gibi.

Nefes veriyorum, nefesim titriyor. "O çip, onları alaşağı etmenin anahtarı. Eğer doğru ellere geçerse, *her şeyi* yerle bir etme potansiyeline sahip. Sırları, kozları, hepsi çözülür. Belki o zaman çekip gidebilirim." *Seninleyken* söylemiyorum.

Gözleri yüzümü arıyor, geniş ve kararsız, sanki kim olduğuma dair pürüzlü parçaları bir araya getirmeye çalışıyor. "Şimdi nerede?" diye soruyor, sesi yumuşak ama kararlı.

Dudaklarımda bir gülümseme hayaleti belirliyor. "Tam da olması gereken yerde."

Bazı verilerin tamamen silinmesiyle. Ama ona umut vermek istemiyorum. Henüz değil.

Ateşin çıtırtısı dışında oda sessiz, ama itirafım aramızda ağır bir şekilde asılı duruyor.

Bakışları üzerimde, sanki her satırımı ezberlemeye çalışıyormuş gibi. yüz.

Uzun zaman önce vücudunun her santimini haritalandırdım ve ezberledim.

Dünya kaosla dolu, ama o saklamak istediğim tek şey. tamamen benim.

Daha fazla sorusu olduğunu ve ona daha fazla cevap borçlu olduğumu biliyorum. Ama tek düşünebildiğim ne kadar başarısız olduğum.

Onu güvende tutmam gerekiyordu. Bunun ona dokunmasını engellemeliydim. Yine de buradayız - fırtınadan harap olmuş, ölümle çevrili, hayaletler her taraftan içeri sızıyor. Ne yaparsam yapayım, çizgiyi korumak için ne kadar uğraşırsam uğraşayım, geçmiş günümüze sızmanın yollarını bulmaya devam ediyor. Bataklik kumu gibi, değer verdiğim her şeyi, onları kurtarmaya fırsat bile bulamadan yutuyor.

Bunun olacağını tahmin etmeliydim. Daha fazlasını yapmalı, daha fazlasını bilmeli, daha fazlası olmalıydım. Ama elimde sadece hatalarımın ardında bıraktığı cesetler var,

Her yanlış adım beni biraz daha dibe çekiyordu.

Ve bunu yüksek sesle dile getiriyorum.

Parmakları göğsümdeki damganın üzerinde geziniyor, dokunuşu hafif, neredeyse saygılı. "Sen başarısız olmadın Ezra," diyor sessizce. "Bunu hepinize Meclis yaptı."

Onun sözleri bir can simidi, hak etmediğim bir bağışlanma ipi.

Ama sadece bir anlığına tutunmama izin verdim.

Bunu takip eden sessizlikte, ona planladığımdan daha fazlasını anlattım. Korkularımı.

Başarısızlıklarım.

Beni geceleri uyanık tutan şeyler.

Dinliyor, gözleri benimkilerden hiç ayrılmıyor.

Bir kez olsun, ona bakışının ardında güvensizlik belirtisi yoktu.

Be

n. O sadece beni görüyor.

Ateş azaldığında ve oda soğuduğunda, o yakınında kalır.

Nefesi göğsümde sabitleniyor ve parmakları gömleğimin içine kıvrılıyor.

Ona daha sıkı sarılıyorum çünkü şimdilik bu kadarı yeterli olmalı. Ama yetmiyor.

Onun her nefesi, her dokunuşu içimdeki bu acıyı beslerken olmaz.

Bana bakışı, sanki taktığım her maskenin arkasını görüyormuş gibi, sırf onu güvende tutmak için dünyayı yakıp yıkmak istememe neden oluyor.

Bana ne yaptığını, beni ne hale getirdiğini anlamıyor. Parmakları tenimde izler bırakıyor, dalgın ama kasıtlı,

Acaba beni ne kadar kolay yok edebileceğini biliyor mu?

Zaten öyle.

Bazı insanlar aşık olur. Ayağım takıldı, yüzüstü düştüm ve bir şekilde onu da kendimle birlikte aşağı çekmeyi başardım.

"Kruz," diye mırıldanıyorum, dudaklarımda onun adı şimdiye kadar ettiğim duaya en yakın şey. "Anlamıyorsun. Bu karmaşada aklımı başımda tutan tek şey sensin. Eğer sana bir şey olursa..." Sesim titriyor, düşünce neredeyse boğucu.

Başını kaldırıyor, gözleri benimkilerle buluşuyor. Gözlerinde korku yok, tereddüt yok. Sadece içimi daha da acıtan sessiz bir kararlılık var. "Hiçbir yere gitmiyorum Ezra. Sensiz olmaz."

Kelimeler bana bir çekiç gibi çarptı. Dokunulmaz, kırılmaz olduğuma inanarak çok uzun zaman geçirdim.

Ama o benim öyle olmadığımın kanıtı.

Önemli olan tek şey o ve bunun için kendimden nefret ediyorum. Çünkü onu önemsemek -onu istemek- beni zayıflatıyor. Savunmasız. Ve ben bunu kaldıramam.

Kendime bunun sadece adrenalin olduğunu, yaşadığımız onca şeyin ardından geldiğini söylüyorum. Ama bu bir yalan. En başından beri böyle hissediyorum.

-Hayatıma girdiği andan beri.

Yine de onu sıkıca tutuyorum, parmaklarım sanki bırakırsam yok olacağından korkuyormuşum gibi sırtına doğru kıvrılıyor.

Belki de öyleyimdir.

Nefesi boynumu okşarken fısıldıyor: "Sen kötü biri değilsin Ezra. Ne düşündüğünün önemi yok."

Ona inanmak istiyorum. Sözlerinin içime işlemesini, içimdeki yırtık, boşlukları dikmesini istiyorum. Ama gerçek şu ki, o beni tanımıyor.

Pek sayılmaz.

İstediğim gibi değil.

Ona gösterdiğim parçaları, çatlaklardan geçmesine izin verdiğim parçaları biliyor. Beni kurtarılabilir gösteren parçaları.

Gerisini görseydi - ona ne kadar takıntılı olduğumu bilseydi - kaçardı. Uzaklara, çok uzaklara ve asla arkasına bakmazdı.

Çünkü üzücü gerçek şu ki, onu kaçırmak, onu güvende tutmak için yapacağım şeylerin en küçüğü.

Güvenli ve benim.

Belki de bu yüzden şimdi bu kadar sıkı tutunuyorum.

Çünkü hayatımda ilk kez biri benim en kötü yanlarımı görüyor ve benim kötü adam olduğumu düşünmüyor.

İlk defa biri bana bakıyor ve ürkmüyor. Ve bunu

kaybedersem neye dönüşeceğimden korkuyorum.

Onu kaybedersem.

Şimdilik, kendimi onun haklı olduğunu düşünmeye bırakıyorum. Meclis'in beni yarattığından daha fazlası olabileceğimi. Bu an -onun sıcaklığı, dokunuşu, tenime değen nefesi- içimdeki kaosu yatıştırmaya yetebilir.

Ama içten içe bunun bir yalan olduğunu biliyorum.

Çünkü hiçbir şey yeterli olmayacak.

Meclis yok edilene kadar olmaz. O

güvende olana kadar olmaz.

Ve belki o zaman bile değil.

ÇOK YORULDU, DEĞİL Mİ?

KRUZ

Uyandığımda ilk fark ettiğim şey ışık oluyor. Farklı, daha yumuşak, daha sıcak. Gerçek güneş ışığı pencerelerden sızıyor, fırtınanın kalıcı gölgelerini kesiyor.

Bir an öylece uzanıp aydınlığın içime sızmasına izin verdim ve sonra bir uğultu duydum. Bir şey koşuyordu.

Isıtıcı.

Bunun farkına varmak bir saniye sürüyor ama farkına vardığında rahatlıyor.

Be

n. Oda artık o kadar soğuk değil.

Başımı çeviriyorum ve Ezra'nın hala yanımda uyuduğunu görüyorum, yüzü yarı gömülü

Yastığın içinde.

Böyle daha genç görünüyor.

Daha az korunaklı.

Yüzüne kazınmış endişe çizgileri artık daha yumuşak, neredeyse yok.

Çok yorgun. Çok yoruldu, değil mi?

Bu farkındalık beni neden bu kadar etkiliyor bilmiyorum ama etkiliyor.

O kadar çok şey yaptı ki, imkansız bir durumun içine atıldı, muhtemelen vermek istemediği kararlar aldı, kimsenin uğraşmak zorunda kalmaması gereken şeylerle uğraştı.

Buraya geldiğimizden beri durmaksızın çalışarak işlerin yürümesini sağladı ya da bir şeyleri tamir etti.

Peki ne için?

Beni korumak

için mi?

Beni güvende

tutmak için mi?

Onu tam olarak anlamıyorum, ama anlamaya başlıyorum ve şunu biliyorum: Buraya geldiğimizden beri hareket etmeyi bırakmadı. Belki de birinin ona da göz kulak olmasının zamanı gelmiştir.

Onu uyandırmamaya dikkat ederek olabildiğince sessiz bir şekilde yataktan çıkıyorum ve bulabildiğim en temiz kıyafetleri alıyorum.

Sıcak su, duşa girene kadar ne kadar özlediğimi fark etmediğim bir lüks. Son birkaç günün kabuğu üzerimden yıkanıyor, sıcaklık

Tenime işliyor ve buraya geldiğimden beri ilk kez kendimi yeniden insan gibi hissediyorum.

Dışarı çıktığımda kendimi fiziksel ve duygusal olarak hafiflemiş hissediyorum. Saçlarımı kurularak mutfığa gidiyorum ve uzun zamandır yapmadığım bir şeyi yapmaya karar veriyorum: yemek pişirmek.

Küçük bir şey ama doğru hissettiriyor. Benimle ilgilendiği gibi onunla da ilgilenmenin bir yolu.

Pirinci ezik metal bir tencerede duruluyorum, su bulanıklaştıkça parmaklarımla taneleri döndürüyorum. Çoğunlukla berraklaşana kadar birkaç durulama gerekiyor ve sonra buharlaşmasına yetecek kadar suyla ocağın üzerine koyuyorum. Ölçmek yok, sadece içgüdü ve işi berbat etmeme umudu var.

Pilav pişerken dikkatimi fasulyelere veriyorum. Dün gecedan beri ıslanıyorlar ve suyunu döktüğümde toprak kokusu geliyor, tanıdık. Onları biraz suyla birlikte tencereye atıyorum, kaynama sesi etrafımdaki sessiz alanı dolduruyor. Birkaç tutam tuz, kurtarılmış birkaç baharat kavanozundan birinden belli belirsiz baharatlı bir şey ve sıcaklık almaya başlıyorlar, ısıyla yumuşuyorlar.

Bu yavaş bir süreç, beni odaklanmaya, zihnim sakinleşmeyi reddederken ellerimi meşgul tutmaya zorlayan bir süreç.

Buraya geldiğimizde Ezra'nın kim olduğundan çok emindim. Tehlikeli. Soğuk.

Hesaplıyorum. Ama şimdi... şimdi o kadar emin değilim.

Fasulyeleri karıştırıyorum, hafifçe parçalanmalarını, gerçek bir yemek gibi görünen bir şeye dönüşmelerini izliyorum.

Dün gece bana anlattığı her şeyi düşünmeden edemiyorum; katlandığı şeyleri, başka seçeneği olmadığı için yaptığı şeyleri.

Hâlâ tehlikeli, bunu inkâr edemeyiz. Ama aynı zamanda başka bir şey.

Başka biri.

Çok şey görmüş, çok şey yapmış ama yine de bunların onu yıkmasına izin vermeyen biri.

Beni korumak için her şeyi riske atan biri.

Bir çatalla pirinci kabartmaya odaklanıyorum, buharın havaya doğru kivrılmasını izliyorum, onu uzaklaştırmaya çalışıyorum. Ama faydası yok.

Çünkü gerçek şu ki, beni neyin daha çok korkuttuğunu bilmiyorum - Ezra'nın tam olarak düşündüğüm kişi olduğu fikri.

Ya da daha fazlası olma ihtimali.

Ona karşı hislerim değişti, değil mi? Ne zaman oldu bilmiyorum. Belki fırtına sırasında, belki de ondan önce.

Ama orada, inkar edilemez ve acımasız.

Onun karanlığı beni korkutmuyor. Beni korkutan, içine girmeyi ne kadar çok istediğim.

Düşüncelerimde o kadar kaybolmuşum ki içeri girdiğini duymuyorum. Kollarını belime doladığını, sert vücudunun arkamdan bedenime baskı yaptığını hissedince uyandığını anlıyorum.

"Günaydın," diye mırıldanıyor, sesi uykudan pürüzlü.

Önce irkilerek kaskatı kesiliyorum, ama sonra gevşeyerek ona yaslanıyorum. "Günaydın."

Dudakları boynuma değiyor. "Erken kalkmışsın," diyor, elleri aşağı kayarak kalçalarımın üzerinde duruyor.

Sabah ilk iş olarak birine böyle hissettirmek yasa dışı olmalı.

"Uyumaya ihtiyacın varmış gibi görünüyordun," diyorum usulca ve dikkatimi tekrar ocağa veriyorum. "Kahvaltı hazırlayayım dedim."

Mırıldanıyor, dudakları tenime değiyor. "Buna alışabilirim," diyor ve ses tonundaki bir şey -sıcak ve alaycı bir şey- kalbimin hızla çarpmasına neden oluyor.

Cevap vermiyorum. Veremem. Çünkü cevap verirsem, henüz itiraf etmeye hazır olmadığım bir şey söyleyebilirim.

Ben de buna alışabilirim.

Onun yerine yemeğe odaklanıyorum ve varlığının tenimi nasıl yaktığını görmezden gelmeye çalışıyorum.

Ama faydası yok.

O her yerde -sıcaklığı, kokusu, sesi- ve ben onun gitmesine asla izin vermek istemiyorum.

Eğiliyor, çenesini omzuma dayıyor, tenceredeki fasulyeleri karıştırmamı izliyor. "Bu çok güzel," diyor ve sesinde içimdeki derin bir şeyi harekete geçiren bir yumuşaklık var.

"Sadece pirinç ve fasulye," diye mırıldanıyorum, ama tenim sıcak hissediyor. "Fark etmez," diyor. "Normal hissettiriyor."

Normal.

Bu kelime beni beklediğimden daha çok etkiliyor ve ben de bunu ne kadar çok arzuladığımı fark ediyorum.

Kaosun kaybolduğu ve mutfakta kahvaltı yapan iki kişi olduğumuz bir an.

"Özlüyor musun?" Kendimi durduramadan soruyorum.

"Neyi
özledin?"
"Normal."

Bir an sessiz kalıyor ve arkama geçtiğini hissediyorum, kolları hafifçe belime dolanıyor. "Gerçekten sahip olduğumu hiç sanmıyorum," diye itiraf ediyor, sesi ancak fısıltıyı aşıyor.

Bekliyorum, sessizliğin uzamasına izin veriyorum, onu dolduracağını umuyorum. Ve doldurdu.

"Ben gençken sabahlar, ocakta yemek pişiren bir anneden çok kapalı kapılar ve boğuk seslere benziyordu" diye devam ediyor. "Kahvaltı, evden çıkmadan önce alabildiğim her şeydi. Ve akşam yemeği... eğer babam evde değilse, sessizdi. Eğer evdeyse..." Sözüünü kesiyor ama sessizliğinde çok daha fazlasını duyuyorum.

Parmaklarım onun karnıma yaslandığı yeri buluyor ve parmak eklemlerini okşuyor. "Kulağa yalnızlık gibi geliyor."

Esprisiz bir kahkaha atıyor. "Öyleydi. Ama gerçekten başka bir şey bilmiyordum." Bir duraklama daha. "Yaşlandıkça daha iyiye gitmedi. İlişkiler -tabii buna ilişki denebilirse- hep yüzeyseldi. İnsanlar yanımda kalmadı, ben de onlardan bunu istemedim." Beni daha sıkı sıkıyor. "Kimse yeterince önemsemedi."

Boğazımdaki sıkışıklığa karşı yutkunuyorum. "Bu doğru değil."

Nefesini veriyor, nefesinin sıcaklığı boynuma değiyor. "Belki şimdi değil." Omzuma yavaş ve kalıcı bir öpücük konduruyor ve tekrar konuştuğunda sesi daha da kısık. "Ama bunun benim için neden farklı olduğunu anlıyorsun."

Benim var.

Ona bakmak için başımı çeviriyorum ve gözlerindeki kırılganlık kalbimi sıkıştırıyor. "Normalin nasıl bir şey olduğunu bilmeyi hak ediyorsun," diyorum.

Bakışları benimkileri tutuyor, aramızda bir şeyler geçiyor. "Belki," diyor usulca ve göğsümün burkulmasına neden olan bir şey -umut, belki- titreşiyor.

Küçük masada birlikte yemek yiyoruz, güneş ışığı pencerelerden içeri süzülüyor ve bir süreliğine tüm sorunlarımız yokmuş gibi hissediyoruz.

Sonunda sessizliği bozarak, "Bir şeyleri düzeltmeye çalıştığımı biliyorum," diyorum. Bana bakıyor, kaşları çatılıyor. "Ne demek istiyorsun?"

"Meclisle birlikte."

Bizimle birlikte.

Elini saçlarında gezdirerek uzun bir nefes alıyor.

"Bana söylemek zorunda değilsin," diyorum nazikçe. "Henüz değil."

Duraklıyorum, sonra ekliyorum: "Ama her şeye rağmen denediğin için seninle gurur duyuyorum. Bu olmadan bile

Detayları bildiğim için bu kadarını biliyorum."

Çenesi geriliyor ve bir an için tartışacağını, her zaman yaptığı gibi konuyu geçiştireceğini düşünüyorum. Ama sonra, uzun bir aradan sonra başını sallıyor -küçük, neredeyse belli belirsiz ama orada.

Ve bir şekilde, bu yeterli.

Bunun gerçek bir şey olabileceğine kendimi inandırdım. Kalıcı bir şey.

ONU SONSUZA KADAR BURADA TUTAMAYACAĞIM
İÇİN ÇOK TALİHSİZİM.

EZRA

Elimde değil ama garip bir rahatlama hissediyorum. Aramızdaki hava günlerdir olmadığı kadar hafif, kahvaltımızı bitirirken gerginlik dağılıyor. Kruz'un yemekleri beni bir şekilde topraklıyor, hiç de öyle olmayan bir dünyada beni basit ve tanidik bir şeye geri çekiyor.

Sessizlik uzadığında, sonunda ona bakıyorum. Beni izliyor, bakışları sessiz, ölçüyor. Belki henüz farkında değil ama havadaki değişimi hissedebiliyorum. Bana bakışı, benim varlığımla yumuşaması, eskisinden farklı. Ve bu tedirgin edici çünkü en son istediğim şey onun bana çok yaklaşması. Henüz değil.

Öncelikle her şeyin planladığım gibi gittiğinden emin olmalıyım. Onun güvenliği benim önceliğim.

Nasıl hissedersen hissedeyim, kontrolüm dışında gelişen şeyler var. Eğer bu işler kötüye giderse, anakaraya döndüğümüzde onun bana yakın olması eskisinden daha da tehlikeli olacak.

Onu sonsuza dek burada tutamayacağım için talihsizim. Ama aramızda olanları inkar edemem.

Onun teslimiyet sesinden daha tatlı bir şey yoktur.

Ona tam olarak kime ait olduğunu gösterdiğimde eriyip gitmesinden daha bağımlılık yapıcı bir şey olamaz.

Daha önce siki tuttuğumu düşünmüş olsam da, onunla baş başa geçirdiğim bu zamanın ardından ona karşı hissettiklerimin yanında bu hiçbir şey. Bu zamanın bir kısmı, ben horlarken y n çoraplarını top yapıp boğazıma sokacağı korkusuyla tek gözüm açık uyuyarak geçse bile.

"Teşekkür ederim," diye mırıldanıyorum, sesim beklediğimden biraz daha sert çıkıyor. Kelimeler tuhaf bir şekilde yersiz geliyor ama i ten söylüyorum.

Ne demek istediğimi anlamış gibi başını eğiyor. "Bir şey değil."

Sandalyemi geriye iterek ayağa kalkıyorum. "Tekne işlerini ben hallederim," diyorum ses tonumu rahat tutarak. İstediğim son şey onun cesetleri görmesi. Böyle bir şeye tanık olması için hiçbir neden yok.

Tartışmıyor, sadece sessizce başını sallıyor. Rahatladım.

Zaten çok uzun süre bekledim, ama en iyi bahanem var ve dün geceyi düşündüğümde sikim kalkıyor.

Sadece sikim değil, kalbim de zıplıyor.

Çünkü bu artık sikişmekten daha fazlası, değil mi?

Benim için her zaman öyleydi, ama şimdi onun için de aynı olduğundan şüpheleniyorum.

Kulübeden çıkıyorum, kapının arkamdan usulca kapanmasına izin veriyorum. Rüzgâr hâlâ sert, hava tenime soğuk geliyor ama az önce atlattığımız fırtınayla kıyaslanamaz bile. Okyanus şimdi daha sessiz, neredeyse ürkütücü bir şekilde durgun görünüyor, ancak bunun geçici olduğunu biliyorum. Dalgalar asla uzun süre sakın kalmaz.

Kıyıya doğru ilerliyorum, tekne su seviyesinin hemen üzerinde duruyor, gövdesi kayalara çarptığı için çatlamış ve hırpalanmış. Cesetler hâlâ teknede, hareketsiz, sessiz.

Kanıtlardan kurtulmam gerekiyor. Saatlerdir her şeyi olduğu gibi bıraktığım için şimdi daha acil hissediyorum.

Tekne, onu geri sürükleyemeyeceğim kadar uzakta ve cesetler de okyanusa bırakılsa daha iyi olur. İsteyeceğim son şey birilerinin gelip bu iki salağı araması. Ki eminim arayacaklardır. Ama yoldan geçenlere adanın hâlâ çoğunlukla terk edilmiş olduğunu gösterebilirim, belki fazla dikkat çekmeden yolumuza devam edebiliriz.

Ama uyuşturucular, onlar farklı bir hikaye.

Okyanusun bu insanların taşıdığı her ne haltsa onunla kirlenmesini istemiyorum. Balıkları, vahşi yaşamı, hiçbir şeyi riske atmak istemiyorum.

Kafayı bulmuş bir balon balığı hayal ediyorum ve kendi kendime kıkırdıyorum.

Sonra işe koyuldum. Teknenin gövdesine daha fazla zarar verdim, daha derin sulara itildiğinde batacak kadar dengesiz olacağından emin oldum. Tekneye ne olduğu umurumda değil. Enkaz ya da bükülmüş metal umurumda değil. Tek umursadığım iz bırakmadan yok olmasını sağlamak.

Tekneyi suya itiyorum, tahta kumlara ve kayalara sürtünüyor. Beklediğimden daha fazla çaba harcıyorum ama sonunda sürüklenmesine izin verebileceğim kadar uzaklaşıyor. Gerisini gelgit halledecek.

Ben tekneyi daha derin sulara doğru iterken cesetler teknede kalıyor, sürüklenip gidiyorlar. Dalgalar onları alıp gözden ve akıldan uzaklaştırıyor.

Onları uzun süre izlemiyorum. Gerek de yok zaten. Okyanus acımasız bir şey, ama aynı zamanda etkili. Cesetler yakında yok olacak.

Arkamı dönüp deniz fenerine doğru yürüyorum. Yine de uyuşturucu bir sorun ve geri kalanıyla da ilgilenmem gerekiyor.

Onları deniz fenerinin kullanılmayan kısmında saklıyorum. Onlarla ne yapacağıma sonra karar vereceğim. Şimdilik yapabileceğim tek şey onları gözden uzak bir yere saklamak.

Bir an duraksadım. Tekne gitmiş, cesetler gitmiş ama olan olmuş.

İşlerin kontrolden çıkmasını göze alamam, şimdi olmaz.

Sadece başımı eğip Kruz'u güvende tutmaya odaklanmalıyım. Başımda yeterince bela var, bir de bunları eklemeyeyim.

SONUÇLARI OLACAK

KRUZ

Burada olmamam gerektiğini biliyorum - iskelede değil, bana açıkça gitmememi söylediği yerde değil - ama kendime engel olamıyorum.

Ezra deniz fenerinde, enkaz tekneyle kıyıya gelen her neyse onunla ilgileniyor. İçeride bir şeyler saklamak için kaç tane yarık olduğunu ve Meclis'in başka neler saklamış olabileceğini merak ediyorum.

O uzaktayken çalışmak, bacaklarımı esnetmek ve beni yakaladığında ne kadar kızacağını bilmenin verdiği küçük heyecanın tadını çıkarmak için mükemmel bir fırsat.

Kafamdaki karmakarışık karmaşayı o ensemde solumadan çözmek için kendime biraz zaman ayırmaya ihtiyacım var.

Yavaşça kenara doğru yürürken iskele botlarımın altında gıcırıyor, aşağıdaki su yıpranmış tahtaya hafifçe çarpıyor.

Uyarılarına rağmen dengesiz hissetmiyorum. Öyle olsa bile, inatçı bir yanımla bunu umursamıyorum.

Belki de onu kızdırmaktan hoşlanıyorum çünkü bu imkansız durumda hala bir şeyler -herhangi bir şey- üzerinde kontrolüm olduğunu hatırlatıyor.

Belki de sonuçlarının olacağını bilmek hoşuma gidiyor, muhtemelen geçen seferkinden daha fazla.

Hava tuz ve deniz yosunu gibi kokuyor ve esinti tenime karşı serin. Derin bir nefes alıp ciğerlerimi doldurmasına izin veriyorum. Bir an için son birkaç günün kaosu arka planda kayboluyor, yerini dalgaların ritmik sesi alıyor.

Neredeyse meditatif bir duruma geçiyorum, kim bilir ne kadar süre etrafımdaki her şeyden habersizim.

Sonra duydum.

Alçak, uzak bir kükreme.

Başta belli belirsiz, rüzgâr ve suyla karışıyor ama her saniye daha da yükseliyor ve inkâr edilemez. Ufka doğru döndüğümde, suyu yararak adaya doğru ilerleyen bir teknenin parıltısını gördüğümde midem bulanıyor.

Panik içimi kemiriyor. Neden bir tekne bu kadar yakın? Ve neden çok hızlı, çok pervasızca hareket ediyormuş gibi hissettiriyor?

Bir adım geri atarken iskele uğursuzca gıcırıyor, nabzım kulaklarımda gümbürdüyor. Tekne kükreyerek geçiyor, motoru suyu köpük ve dalgaların oluşturduğu kaotik bir karmaşaya dönüştürüyor.

Dönüp kaçmaya çalışıyorum, ama ayağım bir şeye takılıyor - hayır, altımdaki tahta kayıyor ve bir  atırtıyla gevşiyor.

Tepki veremeden tahta altımdan kayıyor ve düşüyorum.

Buz gibi su beni bütünüyle yutuyor, sert ve cezalandırıcı bir saniyede ciğerlerimdeki havayı  alıyor. Soğuk bir bıçak gibi içimi kesiyor, uzuvlarımı donduruyor ve kaslarımı kilitliyor. Yüzeye çıkmaya çalışarak sertçe tekmeliyorum, ancak tüm bunların şoku beni şaşırmış, akıntının çekimine karşı çaresiz bırakıyor.

Teknenin d men suyu durumu daha da kötüleştiriyor, kaotik dalgalar beni bir bez bebek gibi savuruyor. Sonunda yüzeye çıktığımda nefes nefese kalıyorum, ancak bir başka dalga başıma çarpıyor ve tuzlu suyu boğazımdan aşağı itiyor.

Y n m  şaşırmış bir halde daha sert tekmeliyorum ama türbülans beni aynı anda her yöne çekiyor gibi görünüyor. Bir dalga daha vuruyor ve tekrar batıyorum, nihayet su yüzüne çıktığımda öksürüyor ve  ırpınıyorum. Uzuvlarım kurşun gibi hissediyor, amansız su beni tekrar batırmakla tehdit ederken gücüm azalıyor.

Kısacık, acı bir netlik anında fark ettim ki Ezra'ya aşık olmak böyle bir şeydi. Kurtulmak için ne kadar mücadele edersem edeyim beni aşağı çeken amansız, kaotik bir  ekim. Onun her dalgası beni şaşırtıp nefesimi kesiyor ama yine de ona ulaşmaktan vazge miyorum.

şu anda bile, dondurucu suda yaşam mücadelesi verirken, tek düşünebildiğim onun aşkının beni nasıl t kettiğidir.

Nazik e

değil.

Yumuşakça

değil.

Ama bir fırtına gibi vahşi ve affetmez.

Tıpkı bu uyanış gibi beni altına çekiyor.

Ve merak ediyorum -tıpkı onunla hep merak ettiğim gibi- hayatta kalıp kalamayacağımı.

O ÇOKTAN GİTTİ.

Adanın yakınında kükreyen motorun sesi önce kulaklarıma çarpıyor. Gürültülü, çok gürültülü ve hemen yanlış. Deniz fenerinde duruyorum, bir an donup kalıyorum, tüm içgüdülerim bana hareket etmem için bağılıyor.

Özenle sakladığım uyuşturucu torbasını bırakıp kapıdan dışarı fırlıyorum. Kıyıya doğru koşarken soğuk rüzgâr yüzümü tokatlıyor, botlarım nemli zeminde hafifçe kayıyor. İskele göründü ve onu gördüm.

Kruz.

Suyun içinde çırpınıyor, teknenin dümeni okyanusu etrafında şiddetli bir karmaşaya dönüştürürken kafası yüzeyi zar zor kırıyor.

"*Kahretsın!*" Daha hızlı koşarak böğürüyorum.

Teknedekilerin beni görmesi umurumda değil. Umursadığım tek şey Kruz'a ulaşmak. Sonrasında ne olursa olsun, ne şekilde gerekiyorsa yapacağım.

Kenara doğru koşarken ayaklarım iskeleye çarpıyor, ceketimi ve botlarımı hızlı bir hareketle çıkarıyorum. Düşünmüyorum, sadece dalıyorum.

Akıntıya karşı mücadele ederken buz gibi su nefesimi kesiyor. Ona doğru ilerlerken kollarım dalgaları kesiyor, dümenin karmaşası beni her yöne çekiyor. Tekrar batıyor, uzuvları zayıflıyor, hareketleri yavaşlıyor.

"Kruz!" Bağııyorum ama sesim suyun gürültüsünde kayboluyor.

Tam aşağı kayarken ona ulaşıyorum, elim koluna dolanıyor. Teni soğuk, çok soğuk ve onu yukarı sürüklüyorum, başı bir nefes ve öksürükle yüzeyi kırıyor. Buna yakalanmanın onun için olduğu kadar benim için de tehlikeli olduğunu biliyorum ama onsuz yaşamaktansa onunla birlikte ölmeyi tercih ederim.

"Yakaladım seni," diyorum, onu sıkıca kavrarken sesim kararlı. "Seni yakaladım."

Cevap vermiyor, onu kıyıya doğru çekerken bilinci zar zor yerine geliyor. Dalgalar yol boyunca bana karşı koyuyor ama bırakmıyorum. Bırakamıyorum.

Onu kayalık sahile çıkardığımda kollarım titriyor ve nefesim kesik kesik geliyor. Bir anlığına yanına yığılıyorum,

Nabzını, nefes alışını kontrol ediyorum. Neredeyse hayatta ama soğuk, kalan azıcık gücünü de tüketiyor.

Benden çok daha uzun süre sudaydı.

Onu kucağıma alıp kulübeye geri götürmek üzereydim ki bir ses duydum: sesler. Bağırışlar. Kabuklarla kaplı kıyı şeridinde botların çıtırtısı.

Yukarı bakıyorum ve onları görüyorum; iki adam, silahlı, kıyıyı tarıyorlar. Onlar tekneden. Ve buraya kazara gelmediler.

"Seni o kadar çok seviyorum ki," diye fısıldıyorum Kruz'a. Gerçi cevap veremeyecek kadar kendinden geçmiş olduğunu biliyorum.

Kemerimden bir bıçak çıkarıp yere çömeliyorum ve kayaların gölgelerine doğru ilerliyorum. Kalbim korkudan değil, öfkeden çarpıyor. Uyuşturucu için buradalar ve onları elde etmek için ne gerekiyorsa yapmaya hazırlar.

Birinin aramaya geleceğini bilmeliydim. Böyle bir sevkیات, sonuçları olmadan öylece ortadan kaybolmaz. Bu adamlar izci ya da haberci değil, yarım kalmış işleri tamamlamak için gönderilmiş infazcılar. Ve şu anda, görebildikleri tek yarım kalmış iş benim.

Seslenmezler, pazarlık yapmaya çalışmazlar. Kelimeler için burada değiller. Onlara göre ben sadece bir engelim, ortadan kaldırılması gereken bir şey. Bu tür işlerle uğraşan insanlar hakkında bildiğim bir şey varsa, o da hiçbir şeyi şansa bırakmadıklarıdır. Tanık yok. Hayatta kalan yok.

İlk adam ben yaklaşırken beni fark etti. Silahı çoktan havaya kalkmış, parmağı tetiğin etrafında kıvrılmıştı ama ben daha hızlıydım, ona çarpıyor ve bıçağı karnına saplıyordum. Nefes nefese kalıyor, ben bıçağı derinlemesine büküp kas ve siniri keserken vücudu sarsılıyor. Parmakları zayıfça koluma yapışıyor, beni itmeye çalışıyor ama ben vazgeçmiyorum. Ön kolumu boğazına dayadım, bıçağı serbest bırakırken onu geriye doğru sıkıştırdım. Öne doğru yığıldı, üzerime ölü gibi çöktü ve tam ikinci adam tepki verirken onu ittim.

Açık havada kulakları sağır eden bir silah sesi patladı. Kurşun etimi delip geçerken kolumdan beyaz bir acı şimşeği geçiyor. Kuvveti beni bir adım geriye savurdu ama durmadım. Duramıyorum.

Tekrar ateş ediyor ama ben çoktan harekete geçtim, adrenalin acıyı bastırıyor. Atış ısıkalıyor, ben mesafeyi kapatırken kum ve kayaları tekmeliyor. Küfrettiğini duyuyorum, nişan almak için çabalıyor ama tekrar ateş edemeden peşindeyim. Bıçağım yukarı doğru saplanıyor ve onu ön kolundan yakalıyor. Bağırıyor, silahı elinden düşüyor ve ben ona ateş etme şansı vermiyorum.

toparlan. Ona çarpıp geri çekilmeye zorladım. Tökezledi ve ben de onu takip edip bıçağı boğazına dayadım.

Gözleri büyüyor, ağzı yalvaracakmış gibi açılıyor. Ama bunun için çok geç.

Bıçağı eve götürüyorum.

Dizlerinin üzerine çökerken elleri harap olmuş boğazını tırmalıyor. Kan sıcak bir şekilde parmaklarımın üzerine dökülüyor ve altındaki kuma karışıyor. Vücudu bir, iki kez kasılıyor, sonra hareketsiz kalıyor.

Bir an orada duruyorum, nefes nefese, nabzım kulaklarımda uğuldayarak. Kan kokusu havayı yoğunlaştırıyor, okyanusun tuzuyla karışıyor. Cesetler ayaklarımın dibinde hareketsiz yatıyor, hayatları bir anda sönmüş.

Kolumdaki acıyı, kolumdan damlayan ve parmaklarımı lekeleyen kanı zar zor fark ediyorum.

Arkamı dönüp sendeleyerek Kruz'a doğru gidiyorum.

Hâlâ sahilde, nefes alış veriş sığ, dudakları solgun. "Siktir,"

diye mırıldanıyorum, yanında dizlerimin üzerine çöküyorum.

Dövüş uzun sürmedi ama şimdi her saniye sonsuzluk gibi geliyor. Soğuk zaten ondan çok şey aldı ve daha ne kadar dayanabileceğini bilmiyorum.

Şimdi onu kaybetme düşüncesi bile beni aşağı doğru bir sarmala sokuyor.

Bu lanet olası dünyadan nefret ediyorum; onu ne kadar uzağa sürüklediğimin bir önemi olmayan, güvenliğin bir benzerinin olmadığı ve aksini düşündüğüm için aptal olduğum bir dünya.

Onu kucağıma alıyorum, kulübeye doğru tökezlerken göğsüme yaslıyorum. Kolum protesto çılgınlıkları atıyor ama görmezden geliyorum, tamamen ona odaklanıyorum.

"İyisin bebeğim," diye mırıldanıyorum, ondan çok kendime. "İyi olacaksın."

Kulübe göründü ve kapıyı ayağımla tekmeleyerek açtım, onu ateşe doğru koşturdum. Onu nazikçe yere bırakıyorum, yanına çökmeden önce bulabildiğim her battaniyeye sarıyorum.

Kolumdaki acı artık gözümü kör ediyor ama onu bir kenara itiyorum. Önemli olan tek şey o. Yakınına eğildim, elim buz gibi yanağına değdi.

"Kruz," diye fısıldıyorum, sesim kesiliyor. "Benimle kal. *Lütfen.*"

6 AY ÖNCE

Ben farkına varmadan çoktan gitmiş.

*Ne zaman olduğunu bilmiyorum. Nasıl olduğunu da bilmiyorum.
Sadece bir gün uyandığımı ve onun orada olmadığını biliyorum.
Ve en kötüsü de, gerçekten gitmek istediğini hiç sanmıyorum. Sadece...
bana ulaşmayı bıraktı. Ben de ona izin verdim.*

*      benim yaptığım bu, değil
mi? Sürüklenmesine izin verdim.*

*Kendime böylesinin daha iyi olduğunu söyledim. Asla onun ihtiya ı olan
şey olamayacağımı. Kendimi tutarak, sırlarımı saklayarak, taşıdığım şeyin
tüm ağırlığını görmesine asla izin vermeyerek doğru olanı yaptığımı.*

*Ama bunların hiçbiri yatakta döndüğümde ve yatak soğuk olduğunda
göğsümdeki ağrıyı durdurmuyor.*

*Parmak uçlarının tenimde yarattığı hayali hissi durdurmuyor. Onu
istememi engellemiyor.*

*Ama onu
kovalamayacağım.*

Böylesi daha güvenli.

Daha

iyi.

Onun

için.

GÜVENLİ

KRUZ

Soğuk ve bitkinliğin sisinde kaybolmuş bir halde bilincim gidip geliyor. Altımdaki sallanma hareketi doğal olmayan, sarsıcı bir his veriyor. Bir teknede miyim? Hava hafifçe tuzlu su kokuyor - ki buna alıştım - ve metalik bir şey. Kelimeleri çıkaramasam da boğuk sesler duyabiliyorum.

Vücudum ağır ve kurşuni hissediyor, sanki içinden çıkamayacağım kadar kalın bir şeyin yüzeyinin hemen altında yüzüyormuşum gibi. Hareket etmek için yaptığım her girişim pekmezin içinde ilerlemek gibi geliyor, uzuvlarım tepkisiz, düşüncelerim halsiz. Odaklanmaya, sağlam bir şeye tutunmaya çalışıyorum ama nerede olduğumu anlayamadan karanlık beni tekrar altına çekiyor.

Gözlerimi bir sonraki açışında Ezra'nın yüzünü görüyorum; çenesi gergin, gözleri tanımlayamadığım bir şeyle kararmış. Kolumda keskin bir acı ve derimin altına doğru ilerleyen bir şeyin belli belirsiz sızısı var. Dünya eğiliyor, görüşüm gidip geliyor ama onun varlığı beni sabitliyor, çok uzağa kaymamı engelliyor.

Sesi yumuşak ama emredici. "Benimle kal Kruz," diyor, eliyle dağınık saçlarımı yüzümden çekerek. "Seni seviyorum, her şey yoluna girecek."

O beni seviyor.

Tanrım, ben de onu sevdiğimi söylemek istiyorum. Çünkü seviyorum, farkındayım. Her şeyden daha çok.

Sonra dünya tekrar karanlığa gömülür.

Sonunda tamamen uyandığımda, artık teknede değildim.

Burası sıcak.

Bir haftadır hiç olmadığım kadar sıcak ve hafif bir sedir kokusu ve belirgin bir şekilde erkeksi bir şey var. Etrafımda kıvrılıyor, tanıdık ve topraklayıcı. Bir yatakta yatıyorum, ağır battaniyelere sarılmışım, kumaş tenime karşı yumuşak. Hava durgun, rahatlatıcı, adadaki amansız soğukla tam bir tezat oluşturuyor.

Koku tanıdık, rahatlatıcı ve bana bir dalga gibi çarpıyor: Ezra. Bu onun yatağı.

Adada paylaştığımız yatak değil, onun yatağı.

Farkına yavaş yavaş varıyorum, her ayrıntı beni daha da farkındalığa sürüklüyor. Hafifçe kayıyorum, bedenim ağrıyor ama canlı, battaniyelerin sıcaklığı etrafımı sarıyor. Parmaklarım kalın kumaşa sürtünüyor ve günlerdir ilk kez rüzgârın içimi kesen soğukluğunu hissetmiyorum.

Gözlerimi loş ışığa alıştırarak odaya göz gezdiriyorum. Şömine belli belirsiz parlıyor, közler neredeyse hipnotize edici bir şekilde çıtırdıyor. Serum pompasının yumuşak uğultusu sessizliği dolduruyor ve ince hortumu kolumun kıvrımında kaybolduğu yere kadar takip ediyorum.

Bir kadın köşede oturuyor, sırtı dik, ellerini kucağında düzgünce kavuşturmuş. Sakin ve profesyonel görünüyor, siyah saçları sıkı bir örgü halinde toplanmış. Kendini tutuşunda sakin, kasıtlı bir şeyler var, sanki bunu daha önce binlerce kez yapmış gibi.

Ezra yanımda, yatağın kenarına tünemiş. Gömleği kıvrılmış, kolu sargılı ama hâlâ kanlı -neden, bilmiyorum- ve yüzünde yorgunluk ve rahatlama fırtınası var. Günlerdir uyumamış gibi görünüyor, gözlerinin altındaki gölgeler derinlere kazınmış, belirgin yüz hatları söylenmemiş bir şeyle yumuşamış.

"Ezra?" Sesim boğuk, ancak fısıltı kadar.

Gözleri benimkilere kilitlendi. "Tanrıya şükür uyanıksın," diyor, sesi hiç duymadığım kadar yumuşak. Bana bakışında çiğ bir şey var, korunmasız bir şey.

"Ne... oldu?" Boğazım kuru ve cızırtılı, idare ediyorum.

Bir elini saçlarında gezdirerek nefes veriyor. "İskeleden düştün. Seni çıkardım ama soğuk... çok kötüydü Kruz. Hipotermiye girmiştin." Sesi gerginleşiyor, çenesi sıkılıyor. "Ve sonra tekne vardı. Seni buraya getirmeden önce onlarla uğraşmak zorunda kaldım."

Sözlerini anlamlandırmaya çalışarak ona göz kırpmıyorum. Anılarım pürüzlü, birbirine tam olarak uymayan bir yapbozun parçaları. Soğuk, suyun beni bütünüyle yutması, yorgunluğun beni sürüklemesi. Silah sesleri. Cesetler.

"İskeleden mi düştüm?"

Dudakları belli belirsiz bir gülümsemeyle seğiriyor ama bu gülümseme gözlerine ulaşmıyor. "Sana söylemiştim," diyor kesin bir ifadeyle.

Vücudu benimkini sarıyor, katı, sıcak ve topraklayıcı ve şimdi her şeyin yolunda olduğunu fark ediyorum.

Ama öyle değil.

"Ama... burada olmak benim için ne kadar güvenli?" Gözlerim köşedeki kadına kayarak soruyorum.

Ezra bakışlarımı takip ederek, "O Assembly," diyor. "Sihhiyecimiz. Ama iyi olanlardan biri. Güvenilir."

Ona donuk bir bakış attım.

İç çekiyor ve ekliyor, "*Benim tarafımdan.*"

Kadın başını hafifçe eğiyor, ifadesi yumuşak ve anaç, yine de buna güvenmiyorum. Henüz güvenmiyorum.

Ona dönüp bakıyorum, aklımda milyonlarca soru dönüp duruyor. Ona nasıl güvenebilir? Ben ona nasıl güvenebilirim? Ve 'iyilerden biri' derken neyi kastediyor? Meclis tam olarak iyilikleriyle tanınmıyor.

Ve neden kendi başına savaşıyormuş gibi görünüyor?

"Güvendesin," diyor, sanki düşüncelerimi okuyormuş gibi. Eli benimkine değiyor, sıcak, sabit ve güven verici. "Bundan eminim."

O kadar çok şey yaptı, o kadar çok fedakârlıkta bulundu ki nereden başlayacağımı bile bilmiyorum.

"Ezra..." Başlıyorum ama sesim titriyor. Söyleyecek çok şey var, kelimelere dökecek gücüm yok.

"Dinlen," diyor usulca, parmakları hafifçe benimkilerin etrafında kıvrılıyor. "Kendini iyi hissettiğinde konuşuruz."

Dokunuşunun sıcaklığı ve etrafımı saran kokusu beni tekrar altına çekiyor, bu sefer güvenli ve korunaklı hissettiren bir uykuya.

BUNUN İÇİN ÇALIŞIYORDUM.

Televizyonun yumuşak parıltısı dışında oda loş, sessiz ışığı Kruz'un yüzünde titreşiyor. Yatağında, battaniyelere sarınmış bir şekilde oturuyor, duruşu günlerdir olmadığı kadar rahat. Yanaklarındaki solgunluk hâlâ devam ediyor ama rengi geri gelmeye başladı. İyileşiyor. Yavaş yavaş ama iyileşiyor.

Sesi açmadan önce elimde kumanda, durduğum yerden ona bakıyorum.

"Bunu görmen gerek," diyorum, sesim eşit ama daha ağır bir şeyle kenarlı. Son bir şey. Fark etti.

Kaşlarını çatıyor, bakışları ekrana kayarken haber spikerinin sesi odayı dolduruyor ve onu Seagrove'a götürmeden önce başlattığım olayların sonuçlarını detaylandırıyor.

"...dün gece kolluk kuvvetleri ile yetkililerin tehlikeli bir suç örgütü olarak adlandırdıkları örgütün üst düzey birkaç üyesi arasında şiddetli bir çatışma yaşandı. Çok sayıda ölü olduğu bildirilirken, diğerleri de gözaltına alındı. Öldüğü teyit edilenler arasında uyuşturucu kaçakçılığı, kara para aklama ve organize şiddet olaylarını kapsayan yasadışı faaliyetlerle bağlantılı çok sayıda önemli isim bulunuyor..."

Görüntüler açmazın titreşen helikopter çekimlerine geçerken Kruz'un gözleri büyüyor. Sahne tam bir kaos: SWAT minibüsleri düzensiz bir hat üzerinde park etmiş, kırmızı ve mavi ışıklar karanlıkta yanıp sönüyor, polisler sıkışık düzende hareket ediyor. Cesetler muşambalarla örtülü, altlarındaki zemin karanlık ve ıslak.

İyi ki kurtulduk.

"Ne..." diye fısıldıyor, bana dönerken sesi kesiliyor.

"İşte bunun için çalışıyordum," diyerek odayı geçip yatağın kenarına oturuyorum. Kollarımı dizlerimin üzerine koyuyorum, ekrandaki görüntüleri izlerken parmaklarım birbirine kenetleniyor. "İşte bu yüzden çipe ihtiyacım vardı. Bu iş bitene kadar neden uzakta olmamız gerekiyordu."

Sözümü kesmiyor, sadece o keskin, değerlendirmeye bakışıyla beni izliyor, devam etmemi bekliyor.

"O çip benim için sadece bir koz değildi. Bu bir sigortaydı, Meclis'in yaptığı her i ğ r e n ç , çarpık şeyin kanıtıydı. Aylar boyunca

Kanıtlar hazırđı; e-postalar, dosyalar, işlem kayıtları, güvenlik kamerası görüntüleri. Tek yapmam gereken 'gönder' tuşuna basmaktı."

"Ve sen yaptın," diyor, sesi huşu ve inançsızlığın bir karışımı.

Başımı salladım, bakışlarım onunkilerde sabitti. "Bunu kolluk kuvvetlerine, medyaya, çenelerini kapalı tutmaları için korkutulması gereken herkese gönderdim. Hepsini bir araya getirmek, her bir parçasının olması gereken yere ulaştığından emin olmak aylar sürdü. Ama çip elimden çıktıktan sonra Meclis'in çözülmesi an meselesiydi."

Sunucu tutuklananların isimlerini sıralayıp sabıka fotoğraflarını göstermeye devam ederken gözleri tekrar ekrana kaydı. Bazılarını şahsen tanıyordum. Bazılarının ölmesini nefes almak istediğimden daha çok istiyordum.

Onu dikkatle izliyorum, her bir detayı nasıl işlediğini, ifadesindeki değişimi -şoktan başka bir şeye-. Daha sessiz bir şeye.

"Önemli olanlar artık yok," diyorum sesimi alçaltarak. "Çatışmalarda öldüler ya da hapiste çürüyorlar. Hâlâ piyonlar var ama hiçbirinin yeniden inşa edecek gücü yok. En tepedeki insanlar olmadan olmaz."

Sonunda bana döndü, sesi tereddütlüydü. "Peki ya sen?"

Öne doğru eğilerek yavaş bir nefes verdim. "Elinde gerçek bir koz olan tek kişi benim. Sahip olduğum şey, çizginin dışına çıkmayı akıllarından bile geçirseler geri kalanını yok edebilir."

Elimden gelse hepsini lanetlemem mümkün olmazdı, yine de lanetlemek isterdim. Ama gerçek şu ki, birçoğu benimle aynı durumdaydı.

-Asla parçası olmak istemedikleri bir şeye zorlandılar. Bazıları canavardı. Diğerleri sadece hayatta kalmaya çalışıyordu.

Bu sadece imkansız değil, aynı zamanda zalimce olurdu. Adil olmazdı.

Ve bu adamların çoğu... onlar sahip olduğum tek gerçek aileydi. Jack varken kan bağı önemli değil.

Ve şimdi de Kruz.

Kaşları birbirine kenetlendi, gözlerinde endişe parladı. "Misilleme yapmayacaklar mı?"

"Yapmayacaklar," diyorum kararlılıkla. "Bundan eminim. Hâlâ hayatta olanlar bana karşı harekete geçemeyecek kadar korkmuş durumdalar ve denemiş olabilecek olanlar da... artık bir şey yapabilecek durumda değiller."

Uzun bir süre beni inceliyor, aramızdaki sessizlik kırılğan bir şey gibi uzayıp gidiyor. Sonunda nefes verdi. "Şimdi ne olacak?"

"Gerisini ben temizlerim," diyorum basitçe. "Teknedeki cesetlerle ilgilenmesi için birini gönderdim."

İlaçlar güvende ve ulaşamayacak bir yerde. Her şey bağlandığında, işim biter. Artık montaj yok. Artık koşmak yok. Artık omzumun üzerinden bakmak yok."

"Ya ondan sonra?" Sesi yumuşuyor, bakışları sabitleşiyor. Gözleriyle buluşuyorum. "Ondan sonra, yeniden başlıyorum. Bizim için."

Sanırım bir profesörün maaşıyla ve yıllarca süren yasadışı faaliyetlerimden biriktirdiğim bir miktar parayla yaşayabilirim. Bu düşünce beni kahkahaya yakın bir şey söylemeye itiyor. Dürüst bir yaşam.

Şu anda ilgilendiğim tek şey onunla bir hayat kurmak.

Hemen bir şey söylemiyor ama omuzlarındaki gerginlik hafifçe azalıyor. Uzanıp yüzünden bir tutam saçı çekiyorum, parmaklarım çenesinin kıvrımını sıyrıyor.

"Bütün bunları bu yüzden yaptım Kruz," diye mırıldandım. "Böylece sen asla korku içinde yaşamak zorunda kalmayacaktın. Böylece biz de asla korku içinde yaşamak zorunda kalmayacağız."

İşte o anda benim için ne anlama geldiğini ve onu elimde tutmak için ne kadar uzun zamandır bu oyunu oynadığımı anladığımı düşünüyorum.

İster kabul etsin ister etmesin, o her zaman benim oldu.

Dokunuşuma doğru eğiliyor, gözleri hak ettiğimden emin olmadığım bir şeyle parlıyor.

Ama hayatımın geri kalanını bunu yapmaya çalışarak geçireceğim.

OYUN BİTTİ

KRUZ

EZRA tanıdığım hiç kimseye benzemiyor ve dünyada onun gibi başka kimsenin olmadığına inanıyorum.

O, adada kopan fırtına, karanlık ve acımasız, hayatımı aynı şekilde bırakmaya niyeti olmadan parçalayan.

Belki de korkmalıyım, hatta dehşete düşmeliyim ama korkmuyorum. En azından artık değilim.

Beni dehşete düşüren bir şekilde *yaşadığımı* hissettiriyor, elbette, bir uçurumun kenarında durmak ve atlayacağınızı bilmek gibi, ölmek istediğiniz için değil, düşüşün heyecanı buna değdiği için.

Onu arzulayışında akıl almaz bir şey var, çığ ve çaresiz bir şey.

Bu sadece aşk değil, saplantı.

Beni kesecek kadar keskin bir ihtiyaç, beni kanlar içinde bırakıyor ve hala daha fazlası için yalvarıyorum.

Karşılığında onun da bana karşı olduğunu bildiğim bir saplantı.

Beni başka hiç kimsenin görmediği şekillerde görüyor ve dağınık, kırık parçalarımın ürkmüyor.

Aksine, onları çekici buluyor.

Kendime itiraf etmek istemesem de ondan nefret ettiğimi düşündüğüm zamanlarda bile böyle hissediyordum.

Ama şimdi ruhunu bana açtı ve tüm sırlarını masaya döktü? Kendi hayatını parçalara ayırıp benim sığabileceğim bir şekilde yeniden bir araya getirmek için mi?

Oyun bitti.

Ve en çılgın kısmı? Kaybetmek umurumda değil.

Bu anlama geldiğinde değil. Onun anlamına geldiğinde değil.

Ezra beni izliyor, bakışları karanlık ve sonsuz, sanki aklımdan geçen her şeyi zaten biliyormuş gibi. Belki de biliyordur. Belki de hep biliyordu.

"Söyle," diye mırıldanıyor, parmakları çenemde geziniyor, yüzümü ona doğru eğiyor. Gözlerindeki ateş ışığı titriyor, şiddetli ve tüketen bir şeyle dans ediyor.

"Seni seviyorum."

Kelimeler dudaklarımdan tereddüt etmeden dökülüyor, çiğ ve dürüst. Bir itiraf, bir teslimiyet, yapacağımı hiç düşünmediğim bir şey. Ama onunlayken korku yok, ikinci kez düşünmek yok. Sadece kaçınılmazlık.

Yavaş bir nefes veriş onu ürpertiyor ve Ezra daha önce hiç görmediğim bir şekilde dengesiz görünüyor. Ne savaşta, ne kaosta, ama burada. Benim yanımda.

Sertçe yutkunuyor, eli boğazımdan aşağıya, köprücük kemiğimin üzerinden göğsüme bastırana kadar kayıyor ve kalbimin hızlı atışını hissediyor. "Tekrar."

Gülümsüyorum ve haftalardır ilk kez gerçek bir gülümseme gibi geliyor. Belki de yıllardır. "Seni seviyorum."

Ağzı benimkine çarpıyor, öpücük derin ve tüketiyor. Tadı tuz ve sıcaklık gibi, ev gibi. Tutuşu sıkılaşıyor, sanki bırakırsa yok olacağımı düşünüyor, sanki burada olduğumu, onun olduğumu kanıtlaması gerekiyor.

Ama ben zaten öyleyim. Her zaman öyleydim.

Dudakları tenimde, çenemde, boynumda geziniyor, sanki her santimetrekaremin haritasını çıkarmaya, beni yeniden ezberlemeye çalışıyor. Parmaklarımı saçlarının arasından geçiriyorum, onu daha yakına çekiyorum, ona daha çok ihtiyaç duyuyorum.

Yaşadıklarımız, kaybettiklerimiz, kazandıklarımız havada asılı kalıyor. Ama şu anda bunların hiçbirinin önemi yok. Burada, zar zor kurtulduğumuz fırtınanın kalıntıları arasında birbirimize dolanmışken olmaz.

"Ciddiydim," diyor tenime karşı. "Her kelimesinde. Sen benim için osun, Kruz. Her zaman öyleydin."

Bakışlarıyla buluşacak, orada yazılı gerçeği görecektik kadar geri çekiliyorum.

Artık maske yok, savunma yok. Sadece Ezra. Sadece biz.

Yüzünü kavriyorum, başparmaklarım çenesinin köşelerinde geziniyor. "O zaman bırakma."

"Asla."

Dudakları tekrar benimkilere çarpıyor ve bu sefer aramızda hiçbir şey kalmıyor. Artık duvarlar yok, kaçmak yok, korku yok.

Bundan sonra başımıza ne gelirse gelsin, bununla birlikte yüzleşeceğimizden eminim.

EV KOCASI

Bunun ne kadar normal hissettirdiği, son birkaç haftanın kaosundan sonra her şeyin nasıl da yerine oturduğu NEREDEYSE SABİT DEĞİL.

Quinn yanımdaki kanepede bağdaş kurmuş oturuyor, ellerini sallayarak Jack hakkında saçma bir hikaye anlatırken yüzü aydınlanıyor. Kahkahası odayı dolduruyor, parlak ve sınırsız ve içimde sonsuz gibi görünen bir süredir hissetmediğim bir hafiflik uyandırıyor.

Sanki saati geri sarmışız, her şeyin basit olduğu zamanlara dönmüşüz gibi. Sadece ikimizin olduğu, kahve ve kötü kararlar üzerinden birbirimize takıldığımız, hayatlarımızın Meclis tarafından hala çoğunlukla dokunulmamış olduğu zamanlara. Ama şimdi her şey daha net ve daha canlı geliyor.

Muhtemelen ikimiz de artık her şeyin ne kadar kolay ters yüz edilebileceğini ya da tamamen ortadan kaldırılabilirliğini bildiğimiz içindir.

Ezra'yla birlikte gitmemizin gerçek nedeni hakkında hâlâ hiçbir fikri yok, Meclis'in çöküşünü düzenleyenin Ezra olduğunu ya da Ezra'nın bunun bir parçası olduğunu da bilmiyor. Ve bence bu en iyisi.

İskeleden düştüğümü biliyor ama nasıl ve neden düştüğümü bilmiyor, gerisini de hiç sorgulamadı. Ezra vurulduğu gerçeğini örtbas etmekte rahatsız edici derecede iyi, muhtemelen ilk kez olmadığı için.

Ezra'nın benimle bu kadar çok şey paylaştığı versiyonu, başka hiç kimseye onun en kırık parçalarına sahip olma hakkı vermiyor ve ben onun her yönünü görebilecek tek kişi olmayı seviyorum.

Quinn bir şey fark ettiyse bile bunu yorgunluğa bağlamış olmalı ve ben de ona aksini düşünmesi için bir neden vermedim. Geri döndüğümüzde hastaydım - gerçekten hastaydım - ama bunun sadece soğuktan olduğuna inanmasına izin verdim. Böylesi daha kolaydı. Bazı şeylerin gömülü kalması daha iyidir.

Ezra'nın rahatça hareket ettiği mutfağa doğru bakıyorum. Sebzeleri doğruyor, sırtı bize dönük, o kadar evcil bir görüntüsü var ki gerçekten gerçeküstü. Kollarını sıvamış, çalışırken ön kollarındaki yağsız kaslar esniyor ve eğer yalnız olsaydık, muhtemelen şu anda ona bir ağaç gibi tırmanıyor olurdum.

Quinn bakışlarımı takip ediyor ve sırtıyor. "Bu 'ev kocası' olayına gerçekten çok eğiliyor, ha?"

Gözlerimi deviriyorum ama dudaklarıma bir gülümseme yerleşiyor. "Meşgul olmayı seviyor."

İyileşmeye ve yeni bir hayat kurmaya çalışırken zihnini meşgul etmekle meşgul, ama aynı zamanda kaçırdığı tüm normal, sıkıcı şeylerden hoşlandığını düşünüyorum. Kendini ders vermeye adıyor - adli psikoloji gerçekten onun tutkusu, geçmiş göz önüne alındığında ironik geliyor, ama bu işte iyi. Biraz gözleri korksa da öğrencileri onu seviyor.

İş dışında, her hareketini dikte eden Meclis olmadan hayatın nasıl görüldüğünü anlamaya çalışıyor. Koşmaya başladı, eskisinden daha fazla yemek yapıyor ve bir şekilde eski saatleri tamir etmeye ilgi duymaya başladı. Yıkım konusunda bu kadar yetenekli birinin küçük, karmaşık dişliler gibi hassas bir şeyde teselli bulmasını izlemek çok garip.

Meclis hala var olsa da -bu kadar büyük bir şey bir gecede yok olmaz- işleri yeniden düzenlemek, en kötü unsurlarını ortadan kaldırmak ve artık gölgelerde çalışmayan bir şey yaratmak için elinden geleni yaptı. Asla tamamen kurtulamayacak ama belki, sadece belki, dokunduğu her şeyi yok etmeyecek bir şeye dönüştürebilir.

"Meşgul müsün yoksa yeterince yediğinden emin olma konusunda takıntılı mısınız?" diye sorarak omzumu dürtüyor.

"İkisi de," diye itiraf ediyorum, başımı sallayarak. "Sanırım beş saniyeliğine tepemde dolaşmayı bırakırsa parçalanacağıma inanıyor."

Bir noktada bu doğru olabilir. Bir zamanlar sadece bir rol oynuyordum gibi hissediyordum -bekleneni yapıyordum, hayatta kalmak için olmam gerektiğini düşündüğüm şeye göre kendimi şekillendiriyordum. Ama şimdi? Şu anki durumum, geleceğim için sahip olduğum vizyon? Beni bir arada tutmak için ihtiyacım olan tek şey bu.

Artık sadece kaosa tepki vermiyorum; kendi yolumu seçiyorum. Geleceğin neye benzediğini tam olarak bilmiyorum ama benim olduğunu biliyorum. Beklentilere bağlı değilim, geçmişin yüküyle zincirlenmiş değilim.

Özgür hissediyorum. Ve bu yeterli.

Quinn kanepeye yaslanıyor, gülümsemesi yumuşuyor. "Onu suçlayabilir misin?"

Hiçbir fikri yok, ama bildiği şey, benim onun için her zaman Kruz olduğum - bir karmaşa, her köşede bekleyenlerden korkan, lanet bir endişe yumağı.

Ezra'nın tanıdığı Kruz'un bu olduğunu varsayar ama bilmediği şey, en iyi arkadaşının bu versiyonunun çoktan ölmüş olduğudur.

Benim için üzülmek için bir sürü sebep var.

Sözleri bir an havada asılı kalıyor ve ben ellerime bakıp onları kucağımda çeviriyorum. "Hayır," diyorum sessizce. "Yapamam."

Beni zorlamıyor, daha fazlasını istemiyor. Quinn'in özelliği de bu; ne zaman sessizliğin konuşmasına izin vereceğini biliyor ve ben onu bu yüzden hep sevdim.

Tuzlu bir şeyin kokusu odaya yayılıyor ve Ezra mutfaktan çıkıp ellerini bulaşık havlusuna siliyor. İkimizin arasına bakıyor, yüz ifadesi bir an için okunamıyor, sonra dudakları küçük, ona çok yakışan bir gülümsemeye dönüşüyor, sanki mutlu olmaya ve kendini güvende hissetmeye nasıl izin vereceğini bilmiyormuş gibi isteksiz ama deniyor.

"Yemek neredeyse hazır," diyor, sesi sakın ama kararlı, sanki istesek de istemesek de yemek yiyeceğimize çoktan karar vermiş gibi. Sanırım bazı yanları asla değişmeyecek ve açıkçası talepkâr yanının burada kalmasına seviniyorum.

Haftanın *her* günü bana patronluk taslayabilir.

Quinn kahkahayı patlatır. "Şu haline bak, evcimen ve otoriter. Etkilendim."

Onun her zaman dünyanın geri kalanına gösterdiği yanlarını gördü ve o kısımlar bile benimleyken olduğu kişiyle tam bir tezat oluşturuyor.

Sanırım Quinn, Jack ve diğer herkes benim yumuşadığımı varsayıyor. Onu.

Muhtemelen de öyle... Ama şimdi bir sürü başka şey için daha yumuşak nedenler.

Meclis'in baskısı nihayet omuzlarından kalktı -tamamen kalkmadı, çünkü böyle bir şey asla tam anlamıyla ortadan kalkmaz, ama artık bir zamanlar olduğu gibi ona baskı yapmıyor. Artık sürekli omzunun üzerinden bakmıyor, sırtından bıçaklanmayı bekleyen bir adam gibi her hareketini hesaplamıyor.

Ve sonra ada vardı. O zaman onun içinde bir şeyler değişti. Her şeyi en çıplak halimize indirgemiş, aksi takdirde görmezden gelebileceğimiz şeylerle yüzleşmeye zorlamıştı. Orada belki de hayatında ilk kez kendini savunmasız bıraktı. Onu görmeme izin verdi.

Ama her şeyden öte, bence daha yumuşak çünkü, nihayet, olması gereken alana sahip. Yaklaşan bir tehdit yok, onu karanlığa geri çeken bir zorunluluk yok. Sadece Ezra olmanın ne demek olduğunu anlıyor - bir piyon değil

başkasının oyunu, sırlara ve hayatta kalmaya bağlı bir adam değil. Sadece kendisi.

Sadece *benim*.

Ezra ona bir kaşını kaldırıyor. "Birinin sizi hayatta tutması gerekiyor. Benim muhteşem mutfak becerilerim olmasaydı, mutlu bir şekilde mimozaları mideye indireceğinizden, birkaç üzüm ve bir dilim peynir yiyeceğinizden ve buna brunch diyeceğinizden oldukça eminim."

O mutfağa geri dönüp gözden kaybolurken başımı sallayarak homurdanıyorum. "Haksız değil."

Quinn daha yakına eğiliyor, sesi komplocu bir fısıltıya dönüşüyor. "Mutlusun, değil mi?"

Bu soru beni hazırlıksız yakaladı ama düşündüğümde cevabın kolay olduğunu gördüm.

"Evet," diyorum. "Sanırım öyleyim."

Her şeyden sonra -hayatımı parçalara ayırıp titizlikle yeniden bir araya getirdikten sonra- buna gerçekten inanıyorum.

Öğle yemeği hazır olduğunda Ezra her şeyi bir tepside getirip önümüzdeki sehpanın üzerine koyuyor. Sessiz ve dikkatli, benimle ilgilenmeye odaklandığında her zaman olduğu gibi.

Bize içki doldururken Quinn kaşlarını kaldırıyor. Benimki alkolsüz. "Biliyor musun, çıtayı hepimiz için çok yükseğe koyuyorsun. Jack'e bugün verdiğin hizmetten bahsettiğimde, bir sonraki kız kıza randevumuzda bir numaralı hedefi seni geçmek olacak."

Ezra sırtıyor, bakışları bana kayıyor. "Deneyebilir."

Aslında kulağa harika geliyor; ikisi daha iyi ev sahibi olmak için sürekli birbirlerini geçmeye çalışıyor, Quinn ve ben de tüm faydalarından yararlanıyoruz. Beni de yaz.

Sanırım artık ömür boyu üyeliğim var.

Gülmekten kendimi alamıyorum, ses haftalardır olmadığı kadar hafif geliyor. Yemeğimizi yerken üçümüz de kolay bir ritme, evimizdeymişiz gibi hissettiren bir şakalaşmaya dalıyoruz.

Sonumun böyle olacağını düşünmemiştim, yakınından bile geçmiyordum. Ama burada otururken, etrafım benim için en önemli insanlarla çevriliyken, tam da olmak istediğim yerde olduğumu fark ediyorum.

EPILOG

8 AY SONRA.

Kampüs bu saatte sessiz, akşamın geç saatlerinde hava serin ve berrak, sonbaharın hafif kokusunu taşıyor. Ezra ve ben kütüphaneye doğru giden arnavut kaldırımında yolda el ele yürürken botlarımın altında yapraklar çıtırdıyor. Burada olmak, yaşadığımız onca şeyden sonra korumak için çok mücadele ettiğim dünyaya geri dönmek tuhaf hissettiriyor. Garip ama iyi.

Dersler tüm hızıyla devam ediyor ve teslim tarihleri ve çalışma gruplarının olağan kaosu günlerimin çoğunu tüketiyor. Quinn ve ben sabahları yine kahve içmek için buluşuyoruz ve öğrenci hayatının sıradan dramlarına gülüyoruz. Sanki bir zamanlar üzerime çöken fırtına nihayet geçti, geride berrak bir gökyüzü ve mümkün olduğunu neredeyse unuttuğum türden bir huzur bıraktı.

Yanımda, Ezra sessiz, başparmağı elimin arkasını dalgınca okşuyor. Beni tehlikeli dünyasının derinliklerine çeken aynı adam değil. Şimdi daha yumuşak, daha rahat, yine de o gerginlik hala orada, yüzeyin hemen altında kaynıyor.

Başardı. Meclisi yeniden yapılandırmayı başardı, çekirdeğine kadar parçaladı ve onu farklı bir şey olarak yeniden inşa etti. Daha iyi bir şeye. Bir zamanlar sahip olduğu güç, içinde büyüdüğü gölgeler yok oldu. Geriye daha küçük, daha sessiz ve Ezra'nın yarattığı yeni kurallar çerçevesinde işleyen bir yapı kaldı.

Kolay değildi ve kesinlikle hızlı da değildi. Asla tam olarak anlayamayacağım savaşlar, bahsetmediği fedakarlıklar oldu ama başardı. Eski sistemi yıkmak için çalışmadığı zamanlarda da buradaydı, bana yardım ediyordu, beni topraklıyordu, sonunda ikimize de ait olduğunu hissettiren bir hayat inşa ediyordu.

Bu iyi bir şey, diye düşünüyorum, boştaki elim kocaman karnımı kucaklar.

"Sessizsin," diyor aniden, sesi beni düşüncelerimden çekip çıkarıyor.

Ona bakıyorum, mavi gözleri sokak lambalarının soluk ışığını yakalıyor.

"Sadece düşünüyordum."

"Ne hakkında?"

"Her şey ne kadar garip bir şekilde normal geliyor." Gülümsüyorum, elini sıkıyorum. "Buraya geleceğimizi düşünmemiştim."

Dudakları, her zaman kalbimin hızla çarpmasına neden olan o hafif sırtıyla seğiriyor. "Sana yapacağımızı söylemiştim."

Başımı sallayarak usulca gülüyorum. "Hep böyle söylüyorsun, sanki başından beri biliyormuşsun gibi."

"Ben yaptım." Sesi alçak, sabit ve bakışları sıcak ve inatçı. "Bize bir şey olmasına izin vereceğimi düşünmedin, değil mi?"

Gözlerimi deviriyorum ama bana böyle baktığında her zaman olduğu gibi göğsüm sıkışıyor. Başımıza o kadar çok şey geldi ki. "Her zamanki gibi ukala."

Yürümeyi bırakıyor, beni nazikçe kendine doğru çekiyor. Boştaki eli belime dolanıyor, beni kendine çekiyor ve etrafımızdaki dünya kayboluyor.

"Buradasınız," diye mırıldanıyor, sesi şimdi daha yumuşak. "Biz buradayız." Elleri kocaman karnımın yanlarını kavırıyor. "Önemli olan tek şey bu."

Bakışlarıyla buluşmak için başımı kaldırıyorum, kalbim güm güm atıyor. "Eski bir suç lorduna göre gülünç derecede hüzünlüsün, bunu biliyor muydun?"

Eğiliyor, alnı hafifçe benimkine değiyor. "Bunun duyulmasına izin verme. İtibarımı zedelemek istemem."

Gülüyorum ama bu ses onun öpücüğü tarafından yutuluyor -yavaş ve kasıtlı, dizlerimi güçsüzleştiren ve zihnimi mutlulukla karartan türden.

Sonunda birbirimizden ayrıldığımızda, dokunuşunun sıcaklığı devam ediyor ve ben gülümsemekten kendimi alamıyorum.

İşte bu kadar. Artık hayatımız bu. Gölge yok, korku yok, bizi parçalamak için bekleyen fırtınalar yok.

Sadece biz. Birlikte.

Ve bunu hiçbir şeye değişmezdim.

Teknik olarak hala Ezra'nın asistanıyım, çünkü elbette yeni okul yılı başladığında bunu tekrar sağladı, ancak sadece birkaç ay daha - sadece baharda mezun olana kadar, ancak bu sürenin çoğu önümüzdeki aydan sonra evden geçirilecek. Sonunda diplomamı alma, o sahnede onunla birlikte yürüme düşüncesi gerçeküstü. Bu kadar ilerleyebileceğimi hiç düşünmemiştim. Hayatta kalmanın dikte etmediği bir geleceğe sahip olacağımı hiç düşünmemiştim.

Ezra hâlâ bir profesör ama odak noktası değişmiş durumda. İşe ihtiyacı yok, ama hoşuna gidiyor ve belki -sadece belki- ona da bir normallik hissi veriyor. İkimiz de uzun süre hiçbir şeyin normal olmadığı bir dünyaya kapıldık.

kesindi, her seçim bir savaş gibiydi. Ama burada, inşa ettiğimiz bu hayatta, her şey sabit. Güvendediz.

Artık bir evimiz var. Devasa bir malikane değil, dünyadan saklanmış abartılı bir malikane de değil. Sadece bir ev. Bizim evimiz. Kasabanın hemen dışında, ağaçlarla çevrili, sessiz ve Ezra'nın gün batımını izlemek için mükemmel olacağına yemin ettiği bir verandası var. Sanırım sadece kendine ait bir şey inşa etme fikrini seviyor - geçmişin dokunmadığı, tamamen bize ait bir şey.

Sekiz ay oldu ve her şeye rağmen bir şekilde başardık. Ve birkaç hafta içinde, bu dünyaya başka birini daha getireceğiz- Ufacık biri, yarısı onun yarısı benim olan biri. Bu düşünce beni dehşete düşürüyor ve içimi aynı anda tam olarak adlandıramadığım bir şeyle dolduruyor.

Ezra ona baktığımı fark ediyor ve sırtışı yumuşayarak bambaşka bir şeye dönüşüyor; kalbimi en iyi şekilde sızlatan bir şeye. Beni tekrar kendine çekiyor, aklımı okuyabiliyormuş gibi, düşündüğüm her şeyi zaten biliyormuş gibi öpüyor.

"Mutlusun," diye mırıldanıyor dudaklarıma karşı.

"Öyleyim," diye fısıldıyorum. Ve gerçekten, gerçekten ciddiylim.

TEŞEKKÜRLER

İlk olarak ve her şeyden önce kahveye teşekkür etmek istiyorum, her gece yarısı yazma seansında, her varoluşsal krizde ve gecenin 3'ünde klavye kırmaya dönüşen her "sadece bir bölüm daha" anında yanımda olduğu için. Gerçek MVP sensin.

Arkadaşlarıma: Olay örgüsünü gerçek hayattaki acil durumlar gibi açıkladığımda beni dinliyormuş gibi davrandığınız ve kendi kendime karakter sesleriyle konuşmaya başladığımda müdahale etmediğiniz için teşekkür ederim.

Alfa okuyucularıma: Bu kaotik karmaşaya daha bir anlam ifade etmeden balıklama daldığınız için teşekkür ederim. Olay örgüsündeki boşluklara, eksik bölümlere ve çok ama çok fazla kullanılan ifadelere katlandınız. Tanrı aşkına, o kadar çok fazla kullanılmış cümle var ki. Geri bildirimleriniz çok garip, çok kıvrımlı bir tüneldeki el feneri gibiydi. Sana atıştırmalık borçluyum. Ya da terapi. Muhtemelen ikisi de.

Beta okuyucularıma: Biraz daha az dağınık versiyonu okuduğunuz ve yine de bana "Bekle, ben *ne* yazdım?" dedirten şeyler bulduğunuz için teşekkür ederim. Kartal gözleriniz, anlayışlı yorumlarınız ve zaman zaman şımarıklığınız bu kitabı çok daha iyi hale getirdi.

Vanessa'ya özel bir sesleniş. Sana sonsuz şükürler olsun. Kelime salatamı gerçek hikaye anlatımına benzeyen bir şeye dönüştürmeme yardım ediyorsun. Yakında bir gün sana küçük bir alın öpücüğü vereceğim.

Hepiniz kahramansınız. Güzel, dilbilgisi seven, duygusal yatırım yapan kahramanlar. Bu kitabın %87'si sizin sayenizde daha iyi. Kalan %13'lük kısım benim inatçılığım.

Okuyucularıma: Sizi seviyorum. Kelimenin tam anlamıyla başka bir şey yapıyor olabildiniz, ama bu kaotik karakterlerle zaman geçirmeyi seçtiniz. Bu ya gerçekten gurur verici ya da biraz endişe verici. Her iki durumda da, sizi takdir ediyorum.

Ve son olarak, bu kitaptaki karakterlere: işbirliği yaptığınız için teşekkür ederim.

Sayılır. Ara sıra. Tamam, belki bir kez. Ama başardık.

Eğer bu kitaptan nefret ettiyseniz, kesinlikle başka biri tarafından yazılmıştır. Eğer sevdiyseniz, lütfen arkadaşlarınıza, büyükannenize (tamam, belki ona değil) ve postacınıza söyleyin.

YAZAR HAKKINDA

Genna Black, agresif bir şekilde destekleyici kocasıyla birlikte yazmayı ve cehennem yavrusunu yetiştirmeyi dengeleyen bir romantizm yazarıdır. Aşırı miktarda kafein ve baharatlı ramen (ve gerekli dozda antidepresan ve DEHB ilacı) ile beslenen yazar, sizi koltuğunuzun kenarında tutarken kıkırdatabilecek hikayeler hazırlamaktan büyük keyif alıyor. Romantizmin daha ateşli tarafına olan yeteneğiyle, okuyuculara hayatın bazen olabileceği çöplük ateşinden bir kaçış sunmayı umuyor.

AYRICA GENNA BLACK TARAFINDAN

[Haverhill Yakma](#)

Kader İzi Serisi

[Küçük Günah](#)

[Yok Günahkarların](#)

[Koruyucuları](#)

[Günah için Ölü](#)

Hallow Ridge Serisi

[Whatever Whispers Whatever](#)

[Wakes](#)

Çalışma Odası Serisi

[The Evidence of Us](#) (Temmuz 2025)

[Bunu Mezarına Götür](#) (Şubat 2026) Artık

Öldüğüne Göre (Temmuz 2026)

[Bükül ve Kırıl](#) (Ekim 2025)

İçindekiler

[Başlık Sayfası](#)

[Telif Hakkı](#)

[İçindekiler](#)

[İthaf Epigraf](#)

[İÇERİK UYARISI](#)

[Önsöz](#)

[1. Cozy or Bust](#)

[2. Her zaman lanet bir adam](#)

[3. Ofisimin Halısında Kanaması Olan Kadın](#)

[4. Biri Yüzüme Balyozla Tokat Atmış Gibi Hissediyorum](#)

[5. Ben tam bir Goner'im.](#)

[6. Lanet olası bir ada kaçamağı](#)

[7. Az önce bana şaplak mı attın?](#)

[8. Artık Sır Yok](#)

[9. Uzun Sürmese Bile](#)

[10. Ondan Nefret Ettiğimi Aylar Önce Söylemeliydim](#)

[11. Teslimiyetinin Sesinden Daha Tatlı Bir Şey Yok](#)

[12. Yakacak Odunumuz ve Birbirimiz Olduğu Sürece](#)

[13. Uyumana Yardım Edebilir miyim?](#)

[14. Ne tür bir aptal?](#)

[15. Onu Her Senaryoda Okuyabilirim](#)

[16. Aslında Ölü Bedenler Olduğunu Unutmuşum](#)

[17. Çok yoruldu, değil mi?](#)

[18. Onu Sonsuza Kadar Burada Tutamayacağım İçin Talihsizim](#)

[19. Sonuçlar Olacak](#)

[20. O Çoktan Gitti](#)

[21. Güvenli](#)

[22. Bunun İçin Çalışıyordum](#)

[23. Oyun Bitti](#)

[24. Ev Kocas](#)

[Epilog](#)

[Teşekkür Yazar](#)

[Hakkında](#)

Genna Black tarafından da

Bilgi ve kültüre açılan kapınız. Herkes için erişilebilir.

z-library.sk

z-lib.gs

z-lib.fm

go-to-library.sk

[Resmi Telegram kanalı](#)

[Z-Erişim](#)

<https://wikipedia.org/wiki/Z-Library>

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

- [Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız](#)
- [Çeviri Yedek Telegram Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitap İstekleri Kanalımız](#)
- [Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri](#)
- [Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız](#)

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz.

Kitaplarımız paylaşılmak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

